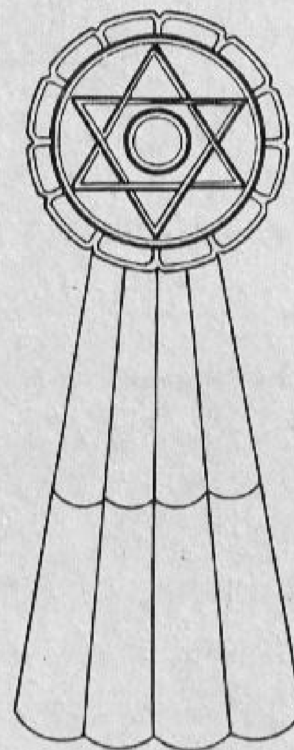
Сергей Иванов

РАННОИСТОРИЧЕСКИ КУЛТУРИ И ЦИВИЛИЗАЦИИ

МЕЖДУНАРОДНА АКАДЕМИЯ
ПО БЪЛГАРОЗНАНИЕ, ИНОВАЦИИ И КУЛТУРА

акад. Сергей Иванов

РАННОИСТОРИЧЕСКИ КУЛТУРИ И ЦИВИЛИЗАЦИИ

София, 2007

ISBN - 978 - 954 - 8930 - 04 - 8

На корицата: Първата книга всвета с Космогонична диаграма на Лемурия (35 хил. пр.н.е.)

акад. Сергей Иванов
Ранноисторически култури и цивилизации

Българска
Първо издание
Редактор акад. Владимир Цонов
Формат 60/84/16
Печатни коли 8
Предпечатна подготовка "ПАМАР"
Печатница "Виктория - Друг"
Издава: Международна академия по българознание, иновации и култура

ВЪВЕДЕНИЕ

Рано или късно историческата истина се появява на бял свят в нейния автентичен вид. Хилядолетните човешки търсения, грешки и успехи, победи и загуби, както и падения, се влагат в специфичното вместилище - историята.

Всеки историк, преди да ползва методите на "фалшифициране, "очерняне", "преиначаване" и митологизация знае, че неговата дума не е последната. Последната дума винаги е на историята.

Стремежът ми е да покажа в по-достъпен и по-цялостен вид хилядолетната праистория на древнобългарските племена и народи от изначалието до наши дни. Преди изложенията на проблемите за древноисторическите, следпотопни култури и цивилизации, поставям на вниманието на читателя някои недоизяснени и пропуснати моменти от предисторичекото развитие на древните българи. Целта ми е още веднъж да подскажа, че съвременното човечество и научните му среди в последните няколко хилядолетия са възприемали почти безкритично библейските текстове за произхода и развитието си - материално, културно, историческо. С това съвременният човек доброволно се лишава от паметта за древното минало на предците си и оставя на произвола на съдбата и на времето своя древен цивилизационен капитал, опита и познанията си.

Консервативно - догматичното определение на началото на човека от 5508 г. пр.н.е. (по византийската традиция на летоброене, която съществувала в България до края на Средновековието), 3761 г. пр.н.е. (по юдейската традиция) или 5199 г. пр.н.е. (по римската традиция) принуждава изследователи, археолози и историци от почти всички страни и народи, да свързват своите датировки на историческите събития в зависимост от тази дата. Наложена е теорията за човека с най-висока мисловна, интелектуална и съзидателна дейност именно след тази следкатастрофична (следпотопна) епоха. Тази теория пропагандира, че тогава се заражда човекът с неговите първи общности, култури и цивилизации.

Това ограничаване на историята на Стария свят в рамките на следпотопната епоха от 5508 г. пр.н.е. (Потопа в Черно море) залага задължителна забрава за появата на живота, културата и цивилизацията на хората от по-ранни времена.

Тази безпрецедентна парадигма за човешкия произход и неговата древна история, култура и цивилизация, в зависимост от еврейската библейска традиция и датировка, по-късно, в осъвременен вариант, се прилага от древните елини спрямо следпотопната, единна, трако - кимерийска общност (траки) на Балканите.

Траките са представени като безписмената, слабо цивилизована общност, с цел изтъкване древността на елинската култура и цивилизация, макар че, не само че те се появяват с хилядолетия по-късно на историческата сцена, но и произхождат от тях. По-късно почти цялостната история на траките ще бъде представена като древногръцка.

Този опит да се присвоява чужда история, култура и цивилизация продължава и до сега. Природно - обществено историческия закон за баланса на взаимоотношенията "човек - общество - природа" доказва, че винаги възстановената човешка памет поставя историческата истина на полагащото и се място.

Съвременният XXI век дава възможност на народите с най-древен родов корен да възстановят своята памет за ранното си детство. Това ни задължава като изследователи и научни работници да не допускаме повече да се показва в изопачен вид не само предисторията, но и древната ни история, култура и цивилизация след Потопа от 5508 г. пр.н.е. Като съвременен народ - потомък на единната трако - кимерийска общност, формирала се по нашите земи през новолита (неолита) и добила своето име, конкретна същност и историческо развитие през халколита (енеолита), имаме исконно право на защита на културната идентичност и достолепието българско.

Тези две исторически ери - времето след Космическата катастрофа (11650 - 11542 г. пр.н.е.) и от следледниковата епоха (8300 г. пр.н.е.) до края на IV хил. пр.н.е., са показателен пример за довеждане докрай на културно-цивилизационното историческо единение на древните българи в единна общност - траки. Тази именно общност на древните българи - траките, е отправното начало в историческата епоха (писаната история) на предците ни. На обединените усилия и културно - историческите и духовни процеси на древните българи от дако - мизийската и по - късната трако - кимерийска древнобългарска общност дължим непрекъснатостта на историческото ни развитие от дълбока древност до наши дни.

Чрез показването пред съвременните българи у нас и в чужбина, и пред всички народи по света цялостната истина - панорамата на древнобългарската ни предтракийска история, култура и цивилизация, правим своя вклад в световната културна съкровищница.

От Автора

УБЕДИТЕЛНИ ДОКАЗАТЕЛСТВА ЗА ПЪРВИТЕ ОБЩНОСТИ, КУЛТУРИ И ЦИВИЛИЗАЦИИ

Не са малко на брой уникалните доказателства за първи организирани общности, култури и цивилизации в земите на Северното полукълбо и в най-северните части на Южното полукълбо.

Най-ранни находки за човешки поселения в нашите земи са от времето на втората половина на предпоследния космически (астрономичен) цикъл - началната фаза на Старокаменната епоха първолита (палеолит). Това са поселенията в местностите "Наклата" при Никопол и "Писаните камъни" при Свищов[1].

В тези местности са намерени оръдия на труда на заселници от 220 хил. г. пр.н.е. Такива оръдия на труда са намерени и в земите покрай р. Дунав (в дълбока древност Итил) между днешните Тутракан и Силистра, но доказателства за поселения не са открити.

Това е ранната старокаменна епоха. Тази епоха по писмените източници на вавилонския историк - жрец Бероз е времето на владетелите на Шумер (древна Мизопотамия) в продължение на 221 хил. г. Тези владетели са предците ни - именци (мизи и сапеи). Тези наши родоначалници - мизите, водят началото си от древните северни земи от 432 хил. г.пр.н.е. още от началото на астрономическия цикъл. Убедително доказателство за властването им над Мизопотамия са списъците на шумерските и асирийски царе. Те са същите наши предци, които преди повече от 220 хил. г. се появяват край Никопол, Свищов и други места в продължение течението на р. Дунав към Черно море.

Конкретни и убедителни са доказателствата за присъствието на именци и синди по нашите земи в периода 53 хил. г. пр.н.е. - 33 хил. г. пр.н.е. Преки доказателства за това дава акад. Йордан Иванов. Той посочва тяхното присъствие в земите по поречието на р. Итил (днешен Дунав) и наличието на конфедеративно родовоплеменно тяхно обединение по нашите земи[2].

Анализът на доказателствата на акад. Йордан Иванов и акад. Сергей Иванов[3] доизясняват и обогатяват с нови факти посоченото в древнобългарския летопис "Джагфар тарихи"[4]. Според Кул Гали, в 33 хил. пр.н.е. именците са населявали земите на Голям (Мала Азия) и Малък (Балканите) Рум, а ариите Волго-Уралския регион още през 33 хил. пр.н.е.

Редица древни писмени източници на немалък брой автори - изследователи, научни работници и други специалисти от различни науки сочат, че в периода на четвъртия астрономически цикъл, започнал през 452 хил. г. пр.н.е., се появяват първите хора със

способности, светоглед, познания, заложби и дейности, равностойни на съвременните хора.

Не случайно тяхното име е именци (първи). Родоначалник им е мизиецът Зиези (Зевс на гръцки).

Около средата на този цикъл - 250 - 200 хил. г. пр.н.е., поради благоприятния климат, тези наши най-древни предци трайно населяват широки области от Балканите, Мала Азия, Близкия изток, северните части на континентите Африка и Америка и преди всичко земите на континента Лемурия в Индийския океан.

В статията си "Пет кръвни братя" в. "Нюзуик", в броя си от края на м. декември 1978 година съобщава:

"*Американски учени са открили гените на жената, дала живота на човешкия род. Тази "Ева" "... изглеждала така: Чернокоса, тъмнокожа жена, която броди по саваната да търси храна ... те откриха, че неговата ДНК* (дезоксирибонуклеинова киселина, б.а.) *носи информация за родовото дърво, тъй като това се наследява от майката ... Именно по този начин е определено, че първата жена е живяла преди 200,000 години* (по ДНК между 140000 и 290000 г.) ..."[5]

Изследванията на полк. Джеймс Чърчуърд в земите на древния континент Му също сочат 200000 годишно присъствие на човека. В книгата му "Изгубеният континент Му"[6] четем:

"*Някога в историята на Земята е имало един голям континент в Тихия океан на мястото, където сега откриваме само вода и групи от малки острови ... свещеното име било Му ... човекът се появил на Земята в тази страна*".

Авторът обяснява, че благоприятни условия за развитие на човека се появяват в края на миоцена и началото на плиоцена, времето преди образуването на големите газови пояси под този континент, много преди издигането на планините и последния ледников период. Чърчуърд сочи данни за появяването на човека около 200 хиляди години преди Новата ера. Тези данни се базират преди всичко на текстовете от Свещените писания на Родината (Му), които били пренесени от наакаите (светите братя) в колониите на Му по целия свят преда около 70000 години[7]:

"*Има останки от високо цивилизовани хора в Северна Америка, които датират от периода на терциера и предхождат ледниковия период с десетки хиляди години.*"[8]

По-нататък той сочи:

"*Разполагаме с категорични доказателства, че през втората част на Терциера и преди геоложкия ледников период цялата западна част на Северна Америка е била с високо развити цивилизовани народи. Стотици скални писмени паметници, потвърдени от много легенди, също разказват, че тези първи цивилизации в Северна Америка произхождали от една страна ... на запад от Америка, отвъд хоризонта на голямата вода.*"

Груби каменни оръдия и сечива са човешките следи от старокаменната епоха първолит (палеолит). От гръцките думи "полайос" (стар) и "литос" (камък) според нас - първолит - старокаменна или изначално каменна е произлязло името на тази най-древна епоха в човешкото развитие.

Най-ранните открити сечива са на възраст от 2.5 млн. г. Те са от периода, по времето на който се овладява огъня и се заражда общество с човешка реч. Започнало разселение на хоминиди (хора) към Азия и Южна Америка. Не случайно именно в България, в пещерата "Козарника" край град Белоградчик, се намират следи от преди 1 млн. и 400 хил. г., а според бившия директор на Института по археология при БАН проф. Васил Николов, следи от човешко присъствие по нашите земи се намират и от преди 1 млн. и 600 хил. г., откъдето започва и разселването им в другите земи на съвременна Европа.

Според учени, от около 300 - 350 хил. г. се появява Хомо Сапиенс - неандерталец. Що се отнася до именците Хор (мизи, фризи, шатеи, сапеи/ шопи), данните говорят за тяхната поява отпреди не по-малко от 432 хил. г. пр.н.е. Следи от находки именно от тези наши предци са намерени по нашите земи по поречието на древната река Итил от преди 200 - 220 хил. г. пр.н.е.

Хората с основно средство за прехрана - ловът, започнали да се обличат с кожени облекла и да носят украшения.

Според историците ранният палеолит (първолит) започнал преди 2 млн. и 600 хил.г., времето от което произлизат и намерените находки от оръдия на труда. През тези 26000 века Земята е обхващана от няколко ледникови епохи, през които се променя пейзажът и са изчезнали много видове растения и животни.

Най-важната промяна през тази епоха е антропогенезата - процес, при който се достига до появата на Хомо Сапиенс, търсил подслон в пещерите.[9] Това се потвърждава от откритите находки не само в "Козарника", но и в други пещери от епохата на ранния първолит.

Препитавайки се с лов на животни, със събиране на диви плодове, гъби, яйца и други, ранните хора натрупвали познания за тези видове дейност, за която повече сведения имаме за живелите в Северна, отколкото за тези в Северозападна България.

За съвременните европейски народи и учени познанията за предпалеолитната (предпървoлитна) епоха, както и за самата ста-

рокаменна епоха, са минимални. До края на XX век на вниманието на българската и европейска общност и на научните работници не стояха доказателствата за първите хора - именците и синдите, чието присъствие в почти цялото Северно земно полукълбо е белязало ранния палеолит и особено времето от последния астрономичен цикъл. Загубата на паметта на човека за древността му като последица от наложилите се от природно - икономическите закони и условия, промени в начина му на живот, са в резултат на нарушаване баланса на взаимодействието на човека и неговото общество с природата.[10]

Възстановяването на загубената памет е на принципа на възстановяването на същата за детството на човека при достигната определена възраст в неговия живот. Това се отнася и за паметта на човечеството, което при достигане на определена зряла възраст, след понасяне на последствията в негативните или положителните промени в условията на развитие, започва последователно възстановяване на паметта за живота и дейността и за цялостния процес на историческото му развитие от най-ранната към по-късната му възраст. Но това възстановяване настъпва и е резултат на дългогодишен при отделния индивид и многовековен при обществото труд на хората със задълбочено познание и разширен хоризонт на това познание, на базата на готовността им за задълбочени проучвания и изследвания на историческото ни развитие. Това трябва да се прави непременно в съзвучие и с цялостното изучаване на природата и обществото и на процесите и явленията, предизвикани от взаимодействията им в рамките на цялата Вселена.

Не случайно за съвременника най-подредени са познанията за живота на най-древния континент, обитаван от човека - континента Му (Лемурия), за историята, културата и цивилизацията на племената и народите по неговите земи, което е пряко доказателство за възстановяване паметта на съвременния човек за предците му от най-дълбоката му, изначална древност (детството му). Все още обаче възрастта на съвременното човечество не е достигнала необходимата степен след последните крупни природни катаклизми, за да може да възстанови напълно паметта си за още по-древни периоди от своето развитие в цялост на астрономичния цикъл и поетапно до съвременността.

Възстановяване паметта на човечеството за неговата древност е общочовешки, преди всичко общовселенски закон, който гласи: "**С нарастването възрастта на човека и човешкото общество, след природно - климатичен катаклизъм или природно бедствие, довело до резки промени в начина им на живот,**

при достигане на зрялата им възраст, поетапно се възстановява паметта им за ранното им минало (детство) - последователно, до възможно най-близки времена от развитието им, съответстващо но общовселенския баланс природа - човек - общество."

Тази изходна постановка ни дава възможност по-добре да изучаваме и си спомним по-задълбочено за "забравена история" и възстановяването ѝ като птицата феникс, както се изразяват много често интелектуалците - поети и писатели. Най-много доказателства за историческото развитие на древните ни предци дако - мизийци през ранния период за тези от тях, които са с родоначалник Синд. Те са синдийците ура - ари, които живеели на континента Лемурия през ранния период (250 хил. г. пр.н.е. - 100 хил. г. пр.н.е.) на Старокаменната епоха и през средния ѝ период (100 хил. г. пр.н.е. - 40 хил. г. пр.н.е.). Това се дължи главно на две причини:

1. Разширен обхват на изследванията на тези територии през XX и началото на XXI век.

2. Начинът, причините, видът и формите на промените в земната кора дали възможност строителните и други паметници от съответната епоха в по-голямата си част да останат над нивото или малко под нивото на съвременния пласт на земната кора.

Геоложки данни, праисторически руини и писмени документи от други цивилизации говорят за създаването на културата по тези земи от древните лемурийци. Всички те говорят за древен светоглед, с най-посветени в него предци - жреците, които играели огромна роля в управлението на вече формирани древни държавни формирования.

Континентът Лемурия бил в центъра на символите от намерените плочки от свещените писания в Индия и Бирма в древния летопис "Рамаяна", написан от историка мъдрец Балмики под диктовката на Нарана - свещеник в риши храма в Айдохия и ръкописа "Троано" от Британския музей (древна маянска книга от Юкатан).

От всички тях личи наличието на такъв народ, култура и цивилизация. Летописът от Лхаса и стотици други летописи от Египет, Мексико и скалните надписи в западните щати на САЩ, както и съществуващите руини, и символите, които ги украсяват, явно говорят за всичко това.

Тези символи и обичаи на древните ни предци са разпространени и в Египет, Бирма, Индия, Япония, Китай, островите в Южно море, Централна и Южна Америка и сред някои от индианските племена в Северна Америка, както и други центрове на древни цивилизации

Този континент, прострял се на повече от 9 хил. кв. км от изток на запад и 5 хил. и 400 км от север на юг, състоящ се от 3 района суша, разделени помежду си от тесни канали и морета, осеяни с хълмисти местности, започва от Хаваната и достига далеч на юг, с граница между линията между Великденския остров и остров Фиджи.

Империята, състояща се от десет племена, начело с крал, носещ титлата "Ра", като първожрец и император носел името Ра Му (Рама). Тази империя получила името "Империя на слънцето".

Господстващата раса в Му била бялата раса на изключително красиви хора с големи тъмни очи и права черна коса. Представителите на другите раси с жълта, кафява и черна кожа не били господари. Жителите на Му били изкусни мореплаватели и обикаляли света "*от източните до западните океани и от северните до южните морета*".

Те, жителите на Му, издигали огромни паметници от монолити и големи храмове и дворци от камък. В старата Лемурия процъфтявали 7 града като средища на религията, науката и културата. Империята имала свои колонии.

Крупен природен катаклизъм от вулкани и Потоп сложил край на страната, на нейната история, култура и цивилизация. Континентът потънал по геоложки причини.

Останали само малки острови, като островите в Южно море. Много малко от 64-те милиона жители успели да оцелеят, съгласно текстовете на ръкописите от Троано. Останалите живи изпаднали в ниска степен на дивачество и канибализъм. От съзнанието им било заличено напълно някогашното им величие така, както вълните на морето унищожили техните родственици.

Древните синдийци (по-късните уйгури и ургури - арии) още през 50 хил. г. пр.н е. били силно просветени и цивилизовани. Още Фредерик Обрайън открил, че местните жители на полинезийските острови са с произход от бялата раса.

Според летописите хората от Му колонизирали Мексико и централна Америка. По-късно те били прогонени от тези земи от друга бяла раса с по-мургав цвят на кожата - брюнети. Белокожите хора - карите, отплували със своите кораби в северната част на Европа - Скандинавия, а по-късно преминали при своите братя - туранците (иделци) край Волга и Кама. Те участвали в гражданската война в Идел.

По долините на Мексико, Централна Америка и Атлантида чернокосата раса вече била поселявала преди да дойде в тези земи и Европа, Мала Азия и Северна Америка.

За по-голямата продължителност на престоя на именците и

синдите в Му говори текстът на Чърчуърд в книгата му "Изчезналият континент Му"[11], че: "*Още преди 70 хиляди години обикновеният кръст се появява в свещените писания като символ*".

Оцелелите късчета суша - полинезийски и други острови са свързваща брънка (връзка) на цивилизациите от праисторически времена на Южна и Източна Азия (лемурийско - синдийските), от които се поражда цивилизацията на Америка (Маянската). Предците на днешните полинезийци, които водят първобитен начин живот, са били център на цивилизацията. Балмики в книгата си "Рамаяна"[12] ни съобщава за маите като мощни мореплаватели:

"... *А тъй като били изкусни архитекти, построили били градове и дворци.*"

По много от пръснатите острови в Тихия океан, в който тогава потъва древна Лемурия, сега има останки от велика цивилизация - големи каменни храмове гигантски каменни стени, канали, обработени монолити и статуи, павирани пътища, както на нито един сегашен континент. Те са строени и са съществували цяла епоха преди нас.

Най-известните между тях са 555-те огромни каменни статуи на Великденския остров, заедно с каменоломните и недовършените такива в тях. От много бройните плочки, отразяващи историята на този остров, са запазени само 7. Подобни на останките на Великденския остров има и на остров Монтия, на първия между които е каменната арка от 2 колони, всяка от които е от по 70 тона и свързани помежду си с трета колона, която тежи 25 тона. Високи пирамиди от камък са открити на Гълбъртовите и Маршалски острови, но най-големи и богати са останките на остров Поноке - храм, висок 90 метра, широк 18 м, с пирамидална камера в двора, на остров Суолац, Косрае (Кусае, Леле Кингомап, Гуам, Соломоновите, Мариански, Лордоне и остров Хаваи, както и на Мрисизките острови с крупни руини.

Според индийските летописи Древна Индия (Декан) в централната си част била колонизирана от бялата раса на маите, дошли от Бирма и родината им била на юг от Бирма. Подобни летописи за тези строители от бялата раса има заедно с предания в Мексико, Централна Америка и Египет.

На територията на Нова Зеландия са намерени три обекта с рисунка на Слънцето (числото 3 - символ на Му).

Най-интересна е полинезийската космогония, типична за хората от древността. Информацията за дейността на древните ни предци от Старокаменната и особено от средния й период (100 хил. г. пр.н.е. - 40 хил. г. пр.н.е.) ни сочат кога и защо са се

зародили първите им религиозни вярвания. Опитвайки се да си изясни думи като "безкраен", "вечен" и други, човекът от тази древност се опитвал да проучи смисъла им. Първите представи за себе си той свързвал с произхода си от идеално свръхчовешко същество с вечна душа, която не умира и живее в рая. Това свръхсъщество имало много атрибути и човекът започнал да го изобразява със символи.

Най-примитивни от тези символи били линиите и правилните геометрични фигури, които, от малко на брой в началото, в течение на времето, до епохата на египтяните, станали толкова много на брой и осъвременени, че даже повечето от мъдреците едва разбирали само част от тях. Те се използвали от всички религиозни учения, включително създаденото монотеистично към култа на Озирис от Мойсей. Учението на Христос било излагано чрез фразеологични символи притчи. Но до това време трябвало да се измине дълъг път на писмено изобразяване на символите чрез йератичните знаци в Свещените писания.

Древните именци - лемурийци не изобразявали със символи видимото, а невидими обекти и значенията, които те символизирали в ума им. Така сега християните символизират Христос с кръста.

Десетки хиляди години са изминали от времето, когато древните научили, че безкрайността се изразява с кръг (най-древния символ), до момента, когато започнали да ползват и разбират космологичните диаграми.

Първата човешка религия на култ към великото, безгранично и неговия творец е с много атрибути, на които древните приписвали различни символи. Слънцето като символ на безграничното е било изобразявано, защото е най-мощният обект в полезрението на човека. Негови изображения са намерени и в Полинезия, и в Египет, Вавилон, Перу, във всички земи и страни като универсален символ. Древният човек започнал да вярва в символите и в същността, реалността, в материалността на обектите и понятията, които те изразявали.

С налагането на кръга като символ древният човек започнал да вярва в безкрайността на Вселената и живота. По-късно бил наложен като символ равностранният триъгълник, символизиращ Небето, там където е всемогъщият творец - Бог, а след това за символ на Земята се наложил квадратът. Като универсален символ в надписите на индуси, халдеи, инки, киче и други народи бил Тау - буквата "Т". Появата на символите, включително и на майстора - зидар, е начало на масонството и то не в Египет, а в Лемурия.

Чрез разчитането плочките на наакаите, намерени в Индия и

друга, намерена в Тибет, се разбира, че човекът се появил на Земята в страната Му преди 200 хил. г.[13]

От уйгурите - предци на арии и китайците (хинци) последните взимат знака на равностранния триъгълник, който по-късно при Конфуций заменят с ипсилона, който наричали "*великият предел*". Като символи древните използвали най-често колоните - свещени символи, намерени в доста древни мексикански градове, а по-късно и крилати кръгове.

Първата книга, написана от човека преди повече от 33 хил. г. пр.н.е. била космогоничната диаграма на Лемурия. Всички древни народи - маите на Юкатан, нагамаите от Индия, вавилонците, асирийците, египтяните и индианците пуебло от Северна Америка, всичките те, с изключение на пуебло, добавили фигури и дагми. При египтяните този древен символ на лемурийците бил преиначен, като първо измислили ореола, а след това и фигура около картина, изобразяваща появяването на човека в Лемурия. Тези фигури не били идоли, а символи. С фигура, застанала в морето, наречена "*Майка на живота*", изобразявали появата на живота. Като символ на първия човек при лемурийци и други именци и кари бил еленът. Този символ се зародил десетки години преди появяването на предците ни в Египет, потвърждаващ библейските учения. Сред символите на древните се открояват тези на Седемглавата змия, както и на бръмбара скарабей, който при египтяните бил символ на твореца.

С изобразяването на древните символи се преминава към картинно изобразяване в храмовете, върху скали и върху специално изработени за целта каменни паметници - колони.

Чрез писмените документи, които са оставили след себе си древните лемурийци, те са показали с абсолютна точност географското местоположение на континента Му и разселването от него по други части на света. На базата на свещените писания на жреците от Лемурия от преди 50 хиляди години, както и от археологически останки, се достига до извода, че в Северна Америка има следи от високо цивилизовани хора още от периода на терциера, предхождащ периода на последния Ледников период с десетки хиляди години.

В западните щати има следи от човешки същества, населявали страната преди обитателите на скалните жилища и днешните индианци. Историята на древния народ по тези земи е изписана с различни форми, в зависимост от епохата, в която е живял върху скалните блокове и стръмните скали, както и с хилядите писмени знаци по къщите им, включително символи йератични знаци и ви-

нетки. Всички тези знаци, заедно с археологическите находки, чертаят в пълнота историята на древните лемурийци.

Откритите останки (вкаменелости) на праисторически животни - динозаври от мезозоя и кости на мастодонти и други млекопитаещи от плейстоцена, особено в езерото в Орегон, добре характеризират обкръжаващата среда, в която са живеели лемурийците.

Скалните надписи сочат, че създателите им са дошли от Лемурия, че са тясно свързани с маите от Мексико и Централна Америка. Те са били с разновиден на маянския език. Скалата Голд Гълч, Бийти в Невада е използвана от древните като водач на пътниците и възпоменателна за Лемурия. Символите и другите писмени знаци сочат, че първите заселници в днешните земи на САЩ са основали първите си селища в югозападните им части. Техните селища били унищожени заедно с древните селища в Мексико, а селищата на следващите заселници - от катаклизъм при издигането на планините, когато се превърнали в пустиня плодородните земи на Колорадо, Аризона и Невада.

Тези древни заселници живели в скални жилища, оставили изключително богати скални рисунки, писменост и различни принадлежности и инструменти. Появяването на лемурийците в Америка било преди 10500 г. пр.н.е. Проучването на вкаменените гори на Аризона сочи, че тук древните лемурийци живеят преди 10 хил. г. пр.н.е.

Най-старите предания от всички пристигнали в Северна Америка лемурийски племена, са тези на индианците пуебло. Писмените знаци върху древни руини и сгради, скални рисунки, както и предания, говорят за древен, цивилизован народ, като най-богата е информацията за племената на хопите (шопи) и зуните (хони и хуни) - пуебло. Представители на тези две племена индианци живеят и сега в Мексико. Те са с най-древен родов корен именско - лемурийски. Хопите считат, че първите хора са деца на самия Бог, а не на символа му - Слънцето и са рожба на природата. Това те потвърждават с езотеричните значения на имената, които означават "*Тези първи дѐца на Бога били родителите на всички хора*".

За цивилизацията на първите пуебло, дошли в Америка, говорят високите им познания за геологическите промени в земната кора.Те предавали познанията си от баща на син в продължение на хиляди години като истинска история. Тези две племена писали еднакви символи и думи - пернатата змия Кетцалкоатл с племето на маите-киче, които са или от общата им прародина - Лемурия, или от факта, че след преселването им в Мексико живеели в непосредствена близост едни до други.

Едно от най-забележителните геологически открития, като доказателство за високоцивилизован човек, живял в Северна Америка, е намерено в щата Небразка (Охайо), още от времето на терциера. Величественото строителство на тези племена напомня на това в Ниневня и Тирос. Посоченият във всички рисунки символ на Лемурия, показва откъде са дошли те.

Едно от най-забележителните и ценни геоложки и археологически открития е на минералога от Мексико Уилям Нивън. То дава сведения за живота на праисторическия човек през терциера, хиляди години преди величествените вериги да издигнат високите си върхове. Наред с това, то дава указания за времето и начина на образуването на големите газови пояси, предизвикали издигането на планините, последвано от големи наводнения.

Неговото откритие сочи, че първоначалните заселници са от различни раси. Тези от бялата раса - маите, са господствали в Юкатан и вътрешните части на Централна Америка.

Нови открития на плочки с писменост от преди 35 - 40 хил. г. (най-ценни достижения на древните хора) са с две форми на писане: рисункови, съставени от символи и няколко уйгурско - маянски йероглифни изречения. Тази писменост е с произход от континента Му.

Наред с градовете, открити от Нивън от Мексико, пълни с останки от стари цивилизаций са и земите на Юкатан, но те не са чак толкова древни. Юкатан и Централна Америка били една от първите колонии на Лемурия, която по-късно прераснала в империя страната Маякс. Най-древни развалини в тази част на света са останки от храмове, гробници и обществени сгради от камък частично или напълно покрити от пръст. Повечето от постройките са на повече от 15 хил. г., изградени по времето на династията Кан, която приключила съществуването си с кралица Моо, живяла през първото столетие на египетската история - 14 хил. г. пр.н.е.

Върху всички сгради, издигнати по време на династията Кан, била изваяна многократно емблемата им - пернатата змия. Това особено ярко личи върху постройките в Чичен Ица. Династията Кан била последният царствен род на маянските монарси в страната, от които последна управлявала кралицата Моо. С найнезначително влияние за развитието на цивилизацията в тези земи са ацтеките - завоеватели, а не строители. Действителните строители са толтеките (Толтек е маянска дума, значеща строител).

Преданието от Гватемала за русокосите хора - първи жители на Америка, е най-ясното от всички други, още повече, че столицата на Кетцал се намирала в Гватемала. То говори за бели хора, победени от хора с по-тъмна кожа, чийто вожд Кетцал не се под-

нетки. Всички тези знаци, заедно с археологическите находки, чертаят в пълнота историята на древните лемурийци.

Откритите останки (вкаменелости) на праисторически животни - динозаври от мезозоя и кости на мастодонти и други млекопитаещи от плейстоцена, особено в езерото в Орегон, добре характеризират обкръжаващата среда, в която са живеели лемурийците.

Скалните надписи сочат, че създателите им са дошли от Лемурия, че са тясно свързани с маите от Мексико и Централна Америка. Те са били с разновиден на маянския език. Скалата Голд Гълч, Бийти в Невада е използвана от древните като водач на пътниците и възпоменателна за Лемурия. Символите и другите писмени знаци сочат, че първите заселници в днешните земи на САЩ са основали първите си селища в югозападните им части. Техните селища били унищожени заедно с древните селища в Мексико, а селищата на следващите заселници - от катаклизъм при издигането на планините, когато се превърнали в пустиня плодородните земи на Колорадо, Аризона и Невада.

Тези древни заселници живели в скални жилища, оставили изключително богати скални рисунки, писменост и различни принадлежности и инструменти. Появяването на лемурийците в Америка било преди 10500 г. пр.н.е. Проучването на вкаменените гори на Аризона сочи, че тук древните лемурийци живеят преди 10 хил. г. пр.н.е.

Най-старите предания от всички пристигнали в Северна Америка лемурийски племена, са тези на индианците пуебло. Писмените знаци върху древни руини и сгради, скални рисунки, както и предания, говорят за древен, цивилизован народ, като най-богата е информацията за племената на хопите (шопи) и зуните (хони и хуни) - пуебло. Представители на тези две племена индианци живеят и сега в Мексико. Те са с най-древен родов корен именско - лемурийски. Хопите считат, че първите хора са деца на самия Бог, а не на символа му - Слънцето и са рожба на природата. Това те потвърждават с езотеричните значения на имената, които означават "*Тези първи дèца на Бога били родителите на всички хора*".

За цивилизацията на първите пуебло, дошли в Америка, говорят високите им познания за геологическите промени в земната кора.Те предавали познанията си от баща на син в продължение на хиляди години като истинска история. Тези две племена писали еднакви символи и думи - пернатата змия Кетцалкоатл с племето на маите-киче, които са или от общата им прародина - Лемурия, или от факта, че след преселването им в Мексико живеели в непосредствена близост едни до други.

Едно от най-забележителните геологически открития, като доказателство за високоцивилизован човек, живял в Северна Америка, е намерено в щата Небразка (Охайо), още от времето на терциера. Величественото строителство на тези племена напомня на това в Ниневия и Тирос. Посоченият във всички рисунки символ на Лемурия, показва откъде са дошли те.

Едно от най-забележителните и ценни геоложки и археологически открития е на минералога от Мексико Уилям Нивън. То дава сведения за живота на праисторическия човек през терциера, хиляди години преди величествените вериги да издигнат високите си върхове. Наред с това, то дава указания за времето и начина на образуването на големите газови пояси, предизвикали издигането на планините, последвано от големи наводнения.

Неговото откритие сочи, че първоначалните заселници са от различни раси. Тези от бялата раса - маите, са господствали в Юкатан и вътрешните части на Централна Америка.

Нови открития на плочки с писменост от преди 35 - 40 хил. г. (най-ценни достижения на древните хора) са с две форми на писане: рисункови, съставени от символи и няколко уйгурско - маянски йероглифни изречения. Тази писменост е с произход от континента Му.

Наред с градовете, открити от Нивън от Мексико, пълни с останки от стари цивилизаций са и земите на Юкатан, но те не са чак толкова древни. Юкатан и Централна Америка били една от първите колонии на Лемурия, която по-късно прераснала в империя страната Маякс. Най-древни развалини в тази част на света са останки от храмове, гробници и обществени сгради от камък частично или напълно покрити от пръст. Повечето от постройките са на повече от 15 хил. г., изградени по времето на династията Кан, която приключила съществуването си с кралица Моо, живяла през първото столетие на египетската история - 14 хил. г. пр.н.е.

Върху всички сгради, издигнати по време на династията Кан, била изваяна многократно емблемата им - пернатата змия. Това особено ярко личи върху постройките в Чичен Ица. Династията Кан била последният царствен род на маянските монарси в страната, от които последна управлявала кралицата Моо. С най-незначително влияние за развитието на цивилизацията в тези земи са ацтеките - завоеватели, а не строители. Действителните строители са толтеките (Толтек е маянска дума, значеща строител).

Преданието от Гватемала за русокосите хора - първи жители на Америка, е най-ясното от всички други, още повече, че столицата на Кетцал се намирала в Гватемала. То говори за бели хора, победени от хора с по-тъмна кожа, чийто вожд Кетцал не се под-

чинил и повел народа си извън тези земи, преди повече от 34 хил.г. В новата си родина тези бели хора станали велик народ.

Всички тези данни и доказателства сочат, че в далечно минало бялата раса господствала в Мексико и в Централна Америка и нейният последен вожд в тези земи е бил крал Кетцал, чието име носи птицата - национален символ на Гватемала.

Империята Маякс била съставена от 7 отделни племена с произход от Лемурия, говорещи маянски език. Всички крале и кралици от дванадесетте династии били от бялата раса. След голям природен катаклизъм оцелелите запазили познания за поразвитите си изкуство и наука.

Такава била съдбата на Уйгурската империя в Централна Азия (древна колония на Лемурия). От Потоп през 15700 г. пр.н.е. загинали всички хора в източната й част. Половината от западната й част се издигнала нагоре, образувайки Хималаите и други централноазиатски планини. Оцелелите хора си пробили път в различни посоки. Тези уйгури са предците на ариите.

Представителите на древната лемурийска цивилизация преминали в състояние на дивачество, поради природно- климатичните условия, въпреки че били по-високо развити от новите племена през новолита. Същото това се отнася и за именците от Големия (Мала Азия) и Малкия (Балканите) Рум, хоните от Далечния и Близък изток, синдите арии и мурдасите от Волго -Уралието и Далечния изток през средния и късен период на Старокаменната епоха (100 хил. г. пр.н.е. - 10 хил. г. пр.н.е.). Доказателства за това има в многобройните и от всякакъв характер писмени източници, между които "*Хон Китаб*" от Кул Гали, "*Джагфар Тарихи*", свод на българската древна летопис от 1680 г.[14] и редица други.

Особено ценни са археологическите доказателства, групирано посочени в книгата "Праистория и история на древните българи"[15]. Рисунките от пещерата "Шулгентан" ("Коновая) в Башкирия, град Аркаим в Русия, градове и пирамиди от далечен Китай също са пряко доказателство за древния произход, история, култура и цивилизации на предците ни - именци и синдийци. Останките в редица пещери, главно в Северна България, най-известната сред които е "Бачо Киро" край Дряновския манастир, от късния и среден първолит, са явно доказателство за живелите в тях наши древни предци.

През ранния първолит (палеолит) са заселени пещерите "Козарника" край Белоградчик, "Темната дупка" край с. Карлуково, област Ловеч, "Деветашката" край с. Деветаки, област Ловеч.

Най-внушително е селището от средния първолит (палеолит) при с. Муселиево, област Плевен. По-древни са находките от поселения и оръдия на труда по протежение на земите край Дунав при Никопол, Свищов, между Тутракан и Силистра. Находките при Белослав, област Варна, с. Осеновец - Разград, Русе и м. Кременте край Батак са от средния първолит (палеолит). Заселени през средния и късен палеолит били и пещерите главно в старопланинската област - "Малката пещера" - Велико Търново, "Моровица" -с. Гложене, област Ловеч, "Самоилица II" - с. Кунино, "Пешкето" - с. Лиляче - област Враца, "Миризливка" - с. Орешец - обл. Видин, "Парника" - с. Бежаново и "Очилата" -с. Ъглен, област Ловеч, "Пещ" - с. Старо село, област Видин, "Васил Левски" и "Табашка" - област Ловеч, "Еменска" - област Велико Търново..

В края на средния първолит (палеолит) се появява и новият човек - Хомо сапиенс - кроманьонец. Изработен е лъкът и е опитомено кучето. Кроманьонци обитават пещери в Северна България и през късния първолит (40 хил. пр.н.е. - 10 хил. пр.н.е.). Те се препитавали с ловуването, включително и на 6-тонен космат мамут, пещерна мечка, достигаща до 3,5 метра.

Селища на древните ни предци през късния първолит (палеолит) има край Бакаджика и с. Люлин, област Ямбол, с. Мусалиево - област Плевен, с. Белослав - област Варна, кв. Бояна - София-град, с. Искра - община Първомай, област Пловдив, с. Осеновец - област Разград.

Около обитаваните пещери през този период са намерени останки от кости от мамути, елени, носорози, диви коне, мечки, от дребни животни, птици, риба, черупки от костенурки и миди. Край реките и морето също има останки и следи от бита на тогавашните хора. Техните сечива и оръжия са от камък, кост, рог и дърво, игли за шиене на кожени дрехи.

Две крупни природни бедствия - Космическата катастрофа и Потопът от 9570 г. пр.н.е. слагат край на прединдоевропейския човек, неговата история, култура и цивилизация. На историческата сцена на негово място се появяват наследниците му от мизолита - древните индоевропейци - мизите край Черно море в "Рая на земята" и синдите - арии в района на Волго - Уралието.

---

1. История на България. том 1. с.42-45. БАН. С.,1979.
2. Зографова, А. и Манова, Т. Боянският маг Йордан Иванов. с.264-265. С., 2004.
3. Иванов, С. А. Предисторически култури и цивилизации. с.17-24. МАБИК. С., 2007.

4. Иман. Б..Джагфар Тарихи: древнобългарски летопис. с.270-283. С., Кама, 2005.
5. Мутафчиев, Кр. За произхода на Хомо Сапиенс. Част I. Гутаранов. С.,1998.
6. Чърчуърд, Дж. Изгубеният континент Му. с.386. Шамбала. С., 2007.
7. Пак там. с.103., с.239.
8. Пак там.с.267.
9. Делев, П. и Големанов. Н.Първите хора по българските земи. с.8. Труд. С., 2007.
10. Иванов. С. А. Предисторически култури и цивилизации. с.80-81. МАБИК. С., 2007.
11. Чърчуърд, Дж. Изгубеният континент Му. с.83. Шамбала. С., 2007.
12. Балмики. Рамаяна.
13. Чърчуърд, Дж. Изгубеният континент Му. Шамбала. с.181. С., 2007.
14. Гали, К. Хон Китаб от Джагфар Тарихи. С., 2005.
Хоуп.М. Древната мъдрост на Атлантида. Мариам. С. 2000.
Иванов, С. А. Предисторически култури и цивилизации. МАБИК. С., 2007.
Хапгуд, Ч. Карти на древните морски цивилизации. Бард. С., 2004.
Иванов, Й. Боянският маг. С., 2004.
Димитров, М. П. Древни български цивилизации. Тангра, С., 2000.
История на България. том I. БАН. С., 2004.
Мутафчиев, Кр. Хомо сапиенс за произхода на Хомо сапиенс. Част I. С., 1999.
15. Иванов, С. А. Предисторически култури и цивилизации. МАБИК. С., 2007.

ВСЕЛЕНАТА И ПРАИСТОРИЯТА НА ЧОВЕКА

Изучаването на природно - икономическия закон за баланса във взаимоотношенията "природа - човек - общество" неминуемо ще доведе до намиране на допълнителни негови съставки и раздели.

Анализът на многобройните безспорни археологически, астрономически, астрологически, антроположки, геоложки, физически, географски, биологични и други доказателства за произхода и развитието на общовселенските закони и на една от главните съставки на вселенското единство на човека, води до важни за цялото човечество заключения. Тези изводи и заключения са плод на изучаването на закономерния процес на прилагането на прогресивното развитие на Вселената, човека и обществото.

На първо място следва да отбележим, че неотменният закон в човешкото развитие е: "*Възстановяването на паметта за автентичността на произхода (изначалието) и последващото развитие във Вселената на човека и човешкото общество е закономерен процес, съответстващ на умствените способности на човешкия индивид и на обществената формация на определена възраст от развитието й. Този процес, отключващ се в човешкото съзнание в неговата (на човека и обществото) зряла възраст, се задълбочава с достигането на нейната по-голяма, горна граница, при което все повече се избистря изначалието и на най-ранното детство на съвременния човек, неговото общество и формации. Неговата култура и цивилизация е достигнала зрялата си възраст, при което е започнал процесът на разширяване хоризонта на познанията му за изначалието и развитието му в най-дълбоката древност. Този процес е все още в начален стадий.*"

Както всеки природно - исторически процес и този на възстановяване паметта на човека и дълбоката му древност ще премине на няколко фази: на изследване и набиране на доказателства, изучаване, осмисляне на автентичната й стойност.

Първият стадий на изследване, набиране и изучаване на доказателствата има своите носители - изследователи, научни работници, общественост. Тази група от хора вече са преминали във втория етап на процеса на възстановяване на паметта - изучаване на причините, следствията и начините на изчезването и възстановяване на съответните доказателства за човека и неговото историческо развитие, както и за реда и начина на доставянето на информация за това на широк кръг от

обществеността. Това значи, че те вече са в стадия на осмисляне на процеса и явленията на историческото развитие.

С повишаване възрастта на човека и човешкото общество се увеличават техните способности за ползването, анализиране и осмисляне на намерените интердисциплинарни доказателства за природата и развитието им. В този стадий на базата на разширения хоризонт на познанията са и доказателствените материали, и аргументи, и разширената подкрепа от общественост, на изследователи и научните работници, занимаващи се с предисторическото развитие на човека и обществото. Води се усилена борба с официалните представители на научната мисъл и практика от съвременната епоха за възстановяване на историческата истина.

Последните постепенно започват да разширяват своите възможности за възприемане позициите на носителите на новите открития за истинската древност на човека и обществото. **Това се постига толкова по-бързо, колкото по-бързо представляващите официалната наука се убедят, че са длъжни да се откажат да използуват като метод на доказателството отрицанието на достигнатите резултати от откритията на други членове на обществото - изследователи, научни дейци, обикновени граждани.** Този процес ще се развива по-бързо или по-бавно в зависимост от степента на интелектуален натиск от цялостното общество върху държавната академична общност.

При достатъчна степен на доближаване позициите на изследователи и общественост с държавната академична общност, при наличието на достатъчна възрастова степен на развитие на човека и обществото, се преминава към третия стадий от пътя, който те изминават към пълното възстановяване паметта за тяхното изначалие и детство. По време на този стадий се достига момента, когато в съзнанието на човека много по-ярко се открояват спомените за най-древното му минало.

Този трети, последен от стадиите, е период на пълното възприемане от обществото реалната дълбока древност на произхода на човека,неговата култура и цивилизация и обществено - икономическото му, и държавностно управление и развитие.

Това е природно - исторически, закономерен, общовселенски процес, перманентен, а не краткотраен, който, въпреки затрудненията и противоборствата, не може да бъде предотвратен. Той е плод на закономерното развитие на човешкото общество във Вселената, на базата на степента на поддържането на баланса във взаимоотношенията на човека и обществото с природата.

В рамките на целия този процес и неговото времетраене се намира и процесът на изследване, изучаване, доказване осмисляне и възприемане от обществото на автентичния му древен произход, историческо развитие, култура и цивилизация.

Познавайки вече закономерностите на развитие на взаимоотношенията във Вселената и човешкото общество, имаме възможността по-точно и детайлно да възприемаме съставките и причинно-следствените връзки на процеса на възстановяване автентичността на историческата памет за предците ни. В цялостната си изследователска дейност, обвързана в единна система, поетапно, от дълбока древност до нашите дни, стъпка по стъпка, страница по страница, ще се разкриват от автентичната общочовешка и древнобългарска история, култура и цивилизация, ще се трупат все повече доказателства за дълбоката ни древност и изначалие.

Съвсем естествено, с нарастване възрастта на обществото ни, тези знания все повече ще нарастват с по-ускорено темпо отколкото познанията на човека и обществото за съвременното общество и епоха на развитие. Това налага документирането, съхраняването, умножаването и рекламирането на информацията за всички етапи от дълбока древност до днес.

Сред съвременните европейски народи нашият е с най-дълбока древност, култура и цивилизация, което налага за нас, като въпрос на дълг и чест, задълбочено да работим за все по-убедителното опознаване на предците ни и техните приноси в световното културно наследство, с което ускорено да допринесем за възстановяване полагащото им се място в световната история като творци на световната културна съкровищница.

В някои страни този процес на изследване, изучаване и осмисляне на древността им е в много по-напреднал стадий, отколкото в нашата страна. Това са страни с по-късен произход и е естествен стремежът им към по-задълбочено изследване на древността, с цел доказване на по-дълбока собствена древност или в крайна сметка на племената и народите, населявали техните земи в по-древни периоди от човешката история.

Задълбочените проучвания в тази насока доведоха до непредвидени, забележителни за нашето време, достижения в изследването дълбоката древност на човечеството. Според Греъм Хенкоп, едно от най-забележителните интелектуални достижения на XX век е книгата "*Тайната история на човешката цивилизация*"[1]. **Тази книга на Майкъл Кремо е съкратен справочник на**

отхвърлените и приети антроположки данни от науката епестемология (гносеология) - наука за изучаване или теория за произхода, природата, методите и границите на познанието. Тя е уникална енциклопедия на необходими археологически доказателства, нарушаващи всички граници, в рамките на които е ограничено съвременното научно познание, чрез съвременната научна мисъл в рамките на възприетата периодизация на човешкото присъствие на планетата Земя. Ще посочим само факта, че в книгата са посочени последователно факти и доказателства за открита в Южна Америка метална сфера, изработена от преди 2 млд. и 300 млн. г., метален съд от преди 600 млн. г., железни гвоздеи в скала в Шотландия отпреди 360-408 млн. г., скелет от щата Илинойс от 285 - 320 млн. г., сребърни предмети, златни верижки, човешки отпечатъци, човешки коси от преди милиони години в различни краища на света - Америка, Европа, Африка и други. С помощта на голям брой учени от цял свят, с метода на отрицанието на изследователите и техните постижения, последните не са приети в съвременната наука. Но те са безспорни факти и доказателства, доколко дълбоко назад в древността на Вселената, милиони години преди нас, на Земята са съществували хора. Тези факти са потулвани, игнорирани и отричани от научната общност, защото противоречат на доминиращия всред нейните членове възглед за произхода на човека, еволюирал от човекоподобните си предци преди 100 - 200 хил. г. пр.н.е.

Това е още едно доказателство в защита на аргументацията ни за необходимост от още по-дълбока древност на предците ни, в защита на писмените изворови данни на научни дейци и изследователи не само от съвремието, но и от далеч назад, в периода на I хил. пр.н.е. с данни в това отношение. Това е убедително доказателство за необходимост от непрекъснато разширяване хоризонта на познанията ни за древния произход, култура, общности и цивилизации на човека и човешкото общество, и на предците на съвременните българи.

То е доказателство, че сме в първия стадий на развитие на историческия биологопсихологически процес по възстановяване паметта на съвременните българи за произхода, живота и делата на техните предци. Разбира се,че трябва да се съобразяваме и с фактите за "*лъжата за еволюцията*"[2], свързани със забранени доказателства и измислени догми, но в никакъв случай да не се съгласим с автора, че всички открития са фалшификация и че не бива да се приема древност по-дълбока отпреди няколко хилядолетия. Напротив, книги като "*Атлантида - земя на българите*",

"*Тайните на човешкия и български род*" от акад. Вл. Цонев, "*История на България*" - том I - на БАН и други чужди и наши автори, сочещи древността ни заслужават подкрепа с безспорните си доказателства.

---

1. Кремо, М. А. и Томпсън, Ричард А. Тайната история на човешката цивилизация. С., 2002.
2. Цилмер, Х. Й. Лъжата за еволюцията. С., 2006.

ЗА НАЙ-ДЪЛБОКАТА, ИЗНАЧАЛНА ДРЕВНОСТ НА ВСЕЛЕНАТА, ЗЕМЯТА И ЧОВЕКА

Изначалието на Вселената е забравено безвъзвратно, поради появяването на човека милиони години по-късно. В рамките на това изначално безвремие, геологическото развитие на Земята е преминало през 4 големи ери - докамбрий, палеозой, мезозой и кайнозой, с начало 4,6 млд. г. пр.н.е Последната кайнозойска (незозойска) ера - ерата на новия човек, е време на развитие на животинския свят и млекопитаещите. Последният период от тази геологична ера от развитието на Земята е кватернера. Той се състои от ледников период (плейстоцен), започващ 2800 х. г. пр.н.е. и холоцен - следледников период, започнал през 13 хил. г. пр.н.е. и продължаващ и до сега. Това е периодът, проучен малко по-добре и по-известен на представителите на съвременната геологична и други видове науки.

Последните археологически проучвания показват, че човекът се е появил преди Ледниковия период около, 7 млн. г. пр.не. Доказателство за това са публикуваните в средата на първото десетилетие на XX век в българската преса снимки на най-древния хуманоид, намерен в Африка.[1]

Според това откритие човешкият индивид се появява на Земята още в предпоследния подпериод - миоцена, на периода терциер. Според доц. д-р Петър Делев и Николай Големанов, човекоподобни същества се зараждат в Африка преди 3,5 - 4 млн. г. пр.н.е. Най-известната находка с човешко име -Люси, е открита в Етиопия и е датирана на 3 млн.и 200 х. г. пр.н.е.[2]

Цялата Земя, известна на геолозите като Пангея (Бангея) започва разделението си на континенти преди 200 млн. г. Ледниковите явления през първия период на кватернера били повсеместни, като най-големият ледник се намира на Скандинавския полуостров. Дебела ледникова кора покривала и Алпите, Пиринеите, Кавказ, планините в Азия, Северна Америка и други. Първоначално климатът бил топъл, а после се променил в умерено топъл и влажен, при който живеели топлолюбиви животни. При най-голямото заледяване преобладавали студът и влажността. В междуледниковата епоха - Рис - вюрм климатът бил умерено топъл и влажен, а при последното вюрмско заледяване температурата се понижила. Характерни за този период били и степните животни като северен елен и антилопата соига.

Изчезването на ледниците било породено от затоплянето на климата през сдедледниковата, геологическа, съвременна епоха - холоцен.

Сигурни следи от заледяване на днешните български земи, с коренно различен ландшафт през началните хилядолетия на кватернера, са останали само в Рила и Пирин, от началото на последното заледяване през вюрма. Издигането на планинските масиви обусловило врязванията на реките и потъването на долини и полета, които били заблатени. В част от предпланините и други места в страната заледяването не настъпило. През късния кватернер станало натрупване на льосова покривка в Дунавската равнина, която при брега на р. Дунав достигнала дебелина до 100 м. В днешните наноси при Русе са открити кости от мамут и оръдия на труда от кремък.

По българските земи климатът бил континентален - по- благоприятен, отколкото в Централна и Северна Европа. Горската растителност била богата на иглолистни гори в планините с ледници и широколистни гори в по-ниските планински масиви. Фауната през ледниковия период била вече диференцирана. Известни били вече десетки бозайници, някои от които са изчезнали, а други не живеели на територията на България.[3]

Днешните български земи, като част от Балканския полуостров, са преходна географска област към областите със средиземноморски климат. В Дунавската равнина се проявявали морфологични особености на Източна Европа, а в котловинните и полетата на Рило - Родопския масив имало влияние на средиземноморския климат, което оказало влияние върху културното им развитие.

Физико - географската характеристика на ландшафта в България сочи, че през кватернера в земите на днешна България съществуват условия за човешко заселване.

---

1. Иванов, С.А. Предисторически култури и цивилизации. с.6. МАБИК. С., 2007.
2. Делев, П. и Н. Големанов. Първите хора по българските земи. с.4. Труд. С., 2007.
3. Марков, Г. Бозайниците в България. с.159. С., 1959.

ИЗНАЧАЛНАТА ПРАИСТОРИЯ НА ЧОВЕКА

Абстрахирайки се от геологическото минало на Земята, можем да посочим праисторията като най-древен, истински, исторически процес, а не като геологично - биологическо минало на Земята. Това е процес на поява и развитие на първите хора, родове, племена, племенни и други човешки общности, култури и най-древни цивилизации, макар и все още не в общопланетарен мащаб.

При разглеждане на този етап от общовселенското историческо развитие централно място, като помощни, специализирани, исторически дисциплини вместо геологията, съвсем естествено заема науката, изучаваща произхода на индивидите, родовете и фамилиите, общия биологичен произход и състоянието на родословните дървета.

Рядкото и уникално развитие на историческия процес позволява данни за останали от съществувалите преди хиляди векове живи същества да достигнат до нас, благодарение и на дейността на археолозите.

Вкаменени кости са свидетелства за динозаври и далечни предци на човешката раса. Стъпки от нейни представители, ходили на 2 крака, са открити през 1976 г. в Танзания. Тези находки са на възраст 3 млн. и 700 хил. г. пр.н.е. Най-ранните предци на човешката раса са древните хоминиди (австралопитеци), т.е. южни маймуни.

Според последните проучвания, праисторията на човека започва още преди 7 млн. г. пр.н.е. Най-широка е дискусията сред научните среди за прародината на човека. Изследванията, включително и най-мащабното - на ДНК, резултатите от което са публикувани от Нейшън Интернешънъл - България и други издания, сочат като такава континента Африка.

На разумното същество човек са присъщи не само изправената стойка, ръката, както и по-големият мозък, които дали на първите негови представители родоначалници името "Хомо" (хора) - или на латински - човек. Най-ранен представител на човека, според съвременната наука, бил "хомо хабирис" от 2 млн. и 800 хил. г. пр.н.е. Намерени са сечива, с които си е служил този прачовек, на възраст 2 млн. и 600 хил. г. пр.н.е.

Археологът Луис Лики, роден в Кения син на английски мисионери, след 30 години разкопки в страната на Олдувий (Танзания), намира останка от човешко същество, живяло преди 1 млн. и 800 хил. г. пр.н.е., наречено на негово име - Лики.

Досегашните многобройни генетични изследвания показват,

че еволюцията на разделянето на човекоподобните маймуни от прачовека, според доскорошния директор на Археологическия институт с музей при БАН - проф. Васил Николов, довежда и до разселването на първите хора от България към Европейските страни още преди 1 млн.и 600 хил. г. пр.н.е.[1]

В пещерата "Козарника" край Белоградчик (област Видин) френско-български екип от археолози откри през 2004 година "прачовек" и резки върху животинска кост на възраст 1 млн. и 400 хил. г. пр.н.е.[2]

Счита се, че това е зъб на наследника на работещ човек "хомо еректус", открил пътя на изправения човек, които изработвал вече и добри оръжия. Той умеел да разпалва огъня и да си служи с него. Този наш предшественик напуснал Африка и достигнал Шотландия, Китай и Южна Европа. Той обаче бил с по малък мозък от съвременния човек и не бил съвсем изправен. След него последвал и "хомо сапиенс", с намерени от него останки на възраст 300 хил. г. пр.н.е.

Не винаги обаче археологическите открития и техните датировки съвпадат с епохата, в която се появява съвременният човек. На базата на интердисциплинарния подход доказателства от други дисциплини показват много по-древна поява на съвременния човек, надминаващ не по-малко от 2 - 3 пъти възрастта на неандерталците. Така например редица доказателства, включително и писмени източници от древния Вавилон, и на маите от Америка, сочат цикличното астрономическо развитие на древните хора. Вавилонският жрец и историк Бероз дава доказателства за родоначалника мизиец Зиези и древно български владетели в Мизопотамия (Месопотамия), известна още като Самар и Шумер през този период от историята.[3] Същото се потвърждава по категоричен начин и от американския изследовател Хари Сагс.[4] Той пише, на основание "списъка на царете" в Шумеристан, че преди Потопа там, в 5-те града владетелите са царували в 5-те града общо 241,200 години. Това са северните фризийци - именците Хор - мизи и сапеи.

Пророчицата Сибила казва, че съвременният човек е в започналата вече съществуванието си пета човешка раса. Съпоставяйки възрастта на един космически астрономичен цикъл, това означава, че съвременният човек съществува 4 x 432 хил. години = 1728 хил. години, или около 17500 века. Всичко това е доказателство за големите познания по космология, астрономия и астрология на древните ни предци, а също така, показващо съответствието във възрастта на периодите на геологическата ера с възрастта на появата и развитието на съответните видове живи същества. В случая кватерне-

рът започва преди 2 млн. г. пр.н.е., а възрастта на астрономическите цикли, през които се развива хомо сапиенс, е около 1750 хил. г. пр.н.е. Приблизително толкова хилядолетия - над 1600 хил. г. пр.н.е., тези хора живеят по днешните ни земи, според археологическите доказателства на българо-френския екип от археолози и проф. Васил Николов. За тези силни познания за Вселената от страна на най-древните ни предци говорят и доказателствата на големия мореплавател и изследовател полк. Джеймс Чърчуърд.[5]

Тази епоха от развитието.на човека може да бъде наречена предкаменна, пясъчно - глинеста, поради убедителните доказателства за началната водна и кално - глинена (воднисто - пясъчна) земна маса при най-древните периоди от формирането на Земната кора.

Намерените останки от човека в пясъчните пластове на Европа са от геологическия ледников период, от времето на края на плиоцена -последния подпериод на периода терциер от 2 млн. г. пр.н.е., а не през кватернера, както твърдят историците. Намереното селище (град) от Нивън в хълма Смирна, в Мала Азия, било построено през терциера.[6]

Джеймс Чърчуърд пише, че "*преди на Земята да се появи човекът, тя била толкова мека и водниста, че човекът не можел да върви по нея*", според преданието на индианците зуни. Въпреки, че в геоложките трудове се посочва, че такъв вид почва имало в далечен исторически период, то това не е недоказуемо. По-късно Земята се втвърдява и се получават глината и пясъкът. Фактът, че най-древните човешки изделия са от нея, първата човешка писменост е била върху нея, доказва, че в най-дълбока древност глината е била преобладаващият земен материал, от който са били изработвани човешките изделия. След тази най-продължителна епоха от съществуването на Земята е епохата на появяването и развитието на човека. Не случайно стъпки от човека върху скали са запазени като доказателство за първоначалното развитие от по-меки към по твърди материали.

Според надписите върху намерените в Индия наакалски плочки разбираме, че Земята е изцяло сътворена за 7 периода, а не за 7 дни, както това е посочено в Библията. Това е доказателство и за голямата степен на достоверност на древните източници - писмени, археологически, геоложки, езикови и други, за автентичността на изначалието и древното предисторическо развитие на човека.

---

1. Николов, В. Златото доказва, че първите европейци ... . с.5.

в. "24 часа". С., 08.03.2007.

2. Иванов, С. А. Предисторически култури и цивилизации. с.9. МАБИК. С., 2007.

3. Денев, Д. Неизвестното в Българската история. с.174. Нова звезда. С., 2004.

4. Сагс, Х. Величието на Вавилон. с.35. С., 1998. Рива.

5. Чърчуърд, Дж. Изгубеният континент Му. с.71. Шамбала. С.

6. Пак там. с.71.

СИНДИЙСКА ЦИВИЛИЗАЦИЯ В ЛЕМУРИЯ

Периодът на късния палеолит е период на апогей на именската и имено - синдийската култура и цивилизация и краен етап от нейното историческо развитие. В този период от праисторията на човечеството се извършва повсеместно преселение на предците ни в Евразия, които се заселват в овладяната още преди 50 х. г. пр.н.е. земя на Лемурия от част от предците ни, които през 53 хил. пр.н.е. са живеели край р. Итил (Дунав).

В 33 хил. пр.н.е. мизийците - именци и сапеите - шопи населяват главно земите на Големия и Малък Рум - Мала Азия и Балканите, а синдите - ари и мурдаси, тези във Волжко - Уралския район (днешна Южна Русия). Част от последните се заселват в Лемурия, където основават своето царство Пандия. А Според древен цейлонски текст[1]: *"В далечни времена Ровна (господарят Ланка) с 25 палати и 400 хиляди улици бил погълната от морето"*. Там е съществувала държава (царство Пандия) с 49 провинции, с богати залежи на скъпоценни камъни.

Това царство скоро достига висока степен на културно, материално и технологично развитие, прилагайки в пълна степен достигнатото от учредителите му от Европа в своята прародина.

Добрите природно - климатични условия, широките познания и натрупан житейски опит, довеждат заселниците на Азиатските земи до степен на развитие като център на цивилизационно развитие, обхващащ поетапно голяма част от териториите на Азия, Америка и Европа, и преди всичко на легендарния континент Му и на Слънчевия остров. В центъра на Пасифика процъфтявала велика цивилизация със своя писменост, език, светоглед, култура и цивилизация. В земите на континента се издигали няколко планини и планински вериги, а сушата била напоявана от широки, бавно течащи потоци и реки.

Плодотворните равнини били осеяни с буйна растителност и зеленина. Ярки и ароматни цветове по дърветата придавали колорит на природния пейзаж.

Клонести палми и гъста переста папрат водели към речните брегове. В долините, край речните езера, формирани от реките, растял свещеният лотос -символ на древната Земя. Водата била чиста, а във вековните гори бродели огромни мастодонти и слонове. В резултат на демографски бум континентът в края на периода бил населен от 64 милиона жители.

В тази прекрасна тропическа страна имало великолепни пасища и обработваема земя, даваща големи възможности за прехраната на обитателите й. Широки пътища, подредени съвършено, водели във всички посоки.

Само за няколко хилядолетия заселниците превърнали тази земя в кралство, а по късно в империя. Обширната земна територия, наричана от заселниците Кумару Наду или Кумара Кандам, била далеч от днешните брегове на Индия в Индийската земя. Това кралство процъфтявало в периода 30 хил. г. пр.н.е. - 16.5 хил. г. пр.н.е. Жителите му придобили високи технологии като тази за "вимана", апарат за летене, подобен на самолет. Нарастването на населението довело до разселвания чрез овладяване на все по-големи територии извън континента, който по-късно европейските учени нарекли Лемурия.

Високото технологично развитие на лемурийската цивилизация и настъпилото разселване довело до сериозни сблъсъци с цивилизацията на древните атланти (южните фризи), като найсилният от тях протекъл с използуване на атомно оръжие, довел до природен катаклизъм и промяна на земните полюси през 23 хил. пр.н.е.

Прераснало в империя, кралството в Индия и континента Лемурия основало свои крупни колонии. Главната колония, прераснала по-късно в империя Лемурия (Му), по време на библейския потоп била Уйгур.

Потопът унищожил източната половина на Уйгур заедно с преобладаващата част от земите на континента и колониалните му земи в Северна Америка. Тази империя, основана непосредствено след големия сблъсък на Лемурия с атлантите, достигнала своя апогей в развитието на 15 хил. пр.н.е. Тогава северната граница на Уйгурската империя минавала по южните части на Сибир и достигала до бреговете на Каспийско море, а по-късно през Централна Европа достигнала Ирландия. Южната граница на империята минавала по северните граници на Бирма, Индия и Иран и покрай Сърдаря достигала Каспийско море и през Кавказ и Северното Черноморие, през Балканите до Северна Испания.

Столицата на уйгурите била Хара Хито в пустинята Гоби, която била доста плодородна земя през този период. Тя, уйгурската цивилизация, била на основалите я арии - гури, предци на белите маи.

На територията на империята били познати, изучавани и прилагани познания по астрономия, рудодобив, архитектура, математика, земеделие, медицина, производство на фини платове, декоративно изкуство върху коприна, метали, дърво. Те правели статуи от злато, сребро, бронз и глина и всичко това ставало преди началото на египетската история. На територията на Сибир са намере-

ни редица градове на уйгурската цивилизация.

Мексико и Северна Америка станали колониална империя на Лемурия, разраствайки се от едно обикновено селище, основано през 33 хил. пр.н.е. до крупна общност на своите колониални владетели. На територията на Мексико и полуостров Юкатан има останки от градове - колонии на Лемурия, изградени още във времето, когато са били владени от белите северни арии - ургурите кимерийци.

Империята се наричала Маякс, с последни владетели от династията Кан. Последна кралица била Моо със съпруг Кох от фамилията Кан. Тя посетила Египет в град Сайс - тогавашна колония на нейната Маякска империя. През 14 хил. пр.н.е. Моо се срещнала с основателя на колонията Тот.

От разкопките в столицата на Уйгурия (империята) Хара Хото и намерените артефакти личат снимки от XVI - XIV хил. пр.н.е. на царицата на империята и съпруга й. Короната на главата на царицата е Слънцето със лъчи, от едната му посока е гербът на империята. Скиптърът й е във формата на тризъбец. В по-късни периоди от развитие на империята владетелите нямали скиптри.

В Индия маите дошли от Лемурия (Му) през Бирма. Те се заселили в големия тогавашен град Декан, близо до днешния град Нагпур. Валмалики индийски историк нарича колонията империя Нага - първа колониална империя на Му .По времето на принц Мая колонията Нага била вече империя. Съща та била колония в периода 22 - 15 хил. пр.н.е.

При природния катаклизъм в 16500 г. пр.н.е. потънала по-голямата част от Лемурия, колонията й Уйгурия и част от Индия. След този катаклизъм последователно някои колонии на Му се превърнали в периода 5 хил. пр.н.е. -12 хил. пр.н.е. в самостоятелни империи, култури и цивилизации. Уйгурската империя на именците и кимерийците (арии) се развива като самостоятелна имено - синдийска култура и цивилизация. В този период се формира и културата и цивилизацията на белите маи - ариите синди в Северна и Централна Америка.

Синдите - кимерийци (ариите) от империя Му в Декан - Индия, начело с първи цар Рама, превърнали колонията в самостоятелна империя Рама, известна в историческите древноиндийски летописи и произведения. Тази империя след XVI хил. пр.н.е. се превръща във високо развита в технологично отношение и успешно воюва с атлантите, когато последните прилагат в битката атомно оръжие срещу империята.

Космическата катастрофа 11655 - 11542 г. пр.н.е. и Потопът от 9570 г. пр.н.е. довеждат до потъването на Лемурия окончателно,

както и на Атлантида, и унищожаването на империята и нейните култури, и цивилизации. На териториите на Мексико и Северна Америка за дълго време след тях в, продължение на няколко хилядолетия, няма обитатели. Прекратява съществуването си и цивилизацията на хиперборейците на Слънчевия остров. Променените климатични условия в резултат и на физическото оръжие на хиперборейците на север (създадено за противодействие на атлантите), довежда до край на Ледниковата епоха. Арии - кимерийци и хиперборейци, се придвижват в Близкия изток, където заедно с именците - мизи и сапеи, и придошлите от Атлантида фризийци - атланти, и отделилите се от тях атиняни, създават конфедеративната държава Шам в Палестина, Ирак, Йордания, Сирия и Ливан, начело с цар Джам, а на територията на Египет - Мис Ра. Част от тези наши предци се настаняват в Етиопия, Кения, Йемен и други африкански територии. Започнала е своето развитие епохата на мизолита (мезолита), през която най-голямо историческо развитие имат мизи и сапеи (шопи) - дако - мизийци в днешните североизточни земи на България, край Варна и в рая на Земята - земите на север от Черно море, включително тези край Волга и Урал, където е сформирана след Космическата катастрофа конфедеративна държава Идел. Останалите след гражданската война в нея иделци (синди - арии), мурдаси и именци са принудени да живеят при усложнени климатични условия на живот, което дава тласък на преселенията им далеч на изток.

На мястото на именската и имено - синдийска култура и цивилизация се появява културата и цивилизацията на преките им потомци - индоевропейците мизи (дако - мизийската) и на синдите (скито - хонорската). Началото на общността им от племена е започнало още през мизолита, а културата и цивилизацията им развива самостоятелно по-късно, през епохата на новолита (неолит-новокаменната епоха).

Епохите на мизолита и новолита и техните култури и цивилизации възникват и се развиват в различно време, в различни краища на света. Това са епохите на преход и на формиране на ранноисторическите култури и цивилизации на древнобългарските племена и народи на територията на земи от Северното земно полукълбо.

---

1. Кениън, Дж. Д. Забранената история. с.227. НСМ "Медия". С., 2005.

АТЛАНТИДА - ЗЕМЯ НА ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ

Атлантида - родината на древните атланти, е записала най-легендарните страници в историята на древния свят. Нейното съществуване, предполагаемо разположение, роля и място сред древните народи, е обект на изследователска дейност, доказателства, описание и творческо пресъздаване на стотици изследователи, писатели, поети, фантасти, учени от различни клонове на науката от много страни и народи по цял свят.

Стотици книги, научни доклади, филми и други материали на учени и творци от цял свят потвърждават достоверността на легендата за съществуването в архаичното човешко минало на континент Атлантида, с автохтонно население, с епоним - атланти.

Все още и досега са спорни проблемите за местонахождението на континента и времето на неговото поселение от човека, както и времето на окончателното му унищожение от природните катаклизми.

На базата на многобройните материали и фактически изследователски данни, от позициите на науката може да се счита, че поне от 53 хил. г. пр.н.е. е съществувала в Далечния север културата на древните атланти, близки родственици на мизи, фризи, шоти и именци Хор (първите хора).

Съвременният български изследовател акад. Владимир Цонев определя Атлантида като земя на древните българи.[1] Аргументите му са плод на дълбок анализ и обработка на многобройните факти и документи.

Съществуването на континента Атлантида се определя на милиони години назад във времето. Нейното развитие - геологично, демографско историческо, е пряко свързано с цялостното развитие на планетата Земя и в зависимост от влиянието върху нея на планетата Сириус. Според древните египетски жреци - астрономи, през епохата на Атлантида - палеолита (първолита), Земята е била под по-различен ъгъл спрямо Слънцето. Полюсите и Екваторът, Северното и Южното полукълбо, са били в коренно противоположно положение на сегашното.

Това показва, че много от земите, които сега са с топъл въздух, в далечната епоха на Атлантида са били хладни и студени, а покрити с лед са били земите, в които сега има умерен и субтропичен климат. Тенденциите в климата и ледниковата епоха са се променяли през определени периоди според ъгъла на въртене около земната ос.

Съгласно именната система - най-древното и дълбоко закодирано, неразгадано напълно и досега откритие на изначалните предци на съвременните българи, личи ясно принадлежността на земите на този континент е именно тяхна. Не само названието на Атлантида - Пан (Бан), но и имената на останалите да съществуват остатъци от нея, говорят за прародителите, бита, същността и духа на древните българи. Дълбоко вплетено в наименованието на останалите отделни острови е изконното древнобългарско "аз" - азианството.

Континентът Атлантида в дълбока древност е бил част от континента майка Лемурия. По същия начин атлантските и лемурийски племена и народи са съставки на изначалния древнобългарски (именски) свят.

Двете огромни тектонски плочи, върху които лежат континентите Африка и Америка, са били съединени в едно цяло. Ако се съединят формите на западния бряг на днешна Африка с източния бряг на Америка, се получава едно цяло, което ясно говори за тяхното древно единство, разделение и раздалечаване във времето. Това раздалечаване отваря път на огнената лава от недрата на Земята към повърхността. При изригването на лавата земната кора потъва, а в съседство със заела нейното място лава, част от повърхността на земната кора се издигат нагоре.

През 54 хил. г. пр.н.е. крупна природна катастрофа предизвиква сеизмични трусове, разкъсване на земната кора при раздалечаване на тектоничните плочи и разделения на огромния континент Лемурия на няколко части: Му, Слънчевия остров и Атлантида, състояща се от две части - Атлантида и Антилия. Това е една от най-ранните и същевременно най-крупни, известна на съвременния човек, природна катастрофа, променила положението на земните магнитни полюси на планетата. Земите на древния, крупен остров Атлантида се отделят като отделен материк (континент), макар и разделен на две части. Според Луис Спенс, Атлантида е много по-голяма, отколкото я описва Платон. Той прави заключението, че[2]:

"Накрая, около 10000 г. пр.н.е. една последна катастрофа поглъща Атлантида. Антилия, от друга страна, оцелява до много по-късно времена и до днес съществува частично в групата на Антилските острови, като част от Западноиндийските острови."

Всичко това говори за продължителната взаимовръзка между Муанската земя, Слънчевия остров, на който живеят хайборейците, и Атлантида и Антилия.

Разделянето на Атлантида и Лемурия довежда до разгръщане

на собствена общност, история, култура и цивилизация на атлантския континент. Антилия и Атланд, заедно с намиращите се около Америка острови, са били приобщени от бързо развиващата се Атлантида. Така, след този процес на развитие, когато говорим за Атлантида, разбираме единен остров - държава, обхващаща всички тези земи.

Между две от най-старите земни култури и цивилизации (Лемурийската и Атлантската) - преки продължители и синхронно развиващи се с изконната за всички древнобългарски родове и племена, а по-късно народностни общности - Именската има пряко взаимодействие и взаимовръзка. Макар, че в своето развитие те се базират на приемствеността, между тях самите се води и конкурентна борба не само за духовно, но и за стопанско, и териториално надмощие.

След неколкократни конфликти помежду им, те достигат до ожесточени сблъсъци, включително и с използването на ядрено оръжие, през 24 хил. г. пр.н.е. Този сблъсък довежда до природна катастрофа, която довежда до нова промяна на земните полюси и качествена промяна в живота на населението в техните земи.

През 17 - 16 хил. пр.н.е. в резултат на нов природен катаклизъм настъпва нова промяна на магнитните полюси, като голяма част от групите острови край Му и Атлантида, потъват завинаги.

В своето културно и историческо развитие, в земи като Египет, двете култури и цивилизации през цялото си съществуване си влияят взаимно.

С течение на времето наследничката на империята Му Атлантида постепенно забравя основните ценности, което я води до възход и падение, придружено с гибел. За Атлантида Хайнрих Шлиман съобщава:

"*Атлантида не била само територия, разположена между Америка и западния бряг на Африка, но също така и люлка на всички наши цивилизации.*"

Космическата катастрофа от 11650 г. пр.н.е. - 11542 г. пр.н.е. принуждава атлантите да се разселят, като значителна част от тях идват и на нашите земи в Долнодунавската низина - районът, който по-късно, след Потопа от 9750 г. пр.н.е., се оказва прародина на индоевропейците.

Според редица учени, историята за създаване на градовете Атина и Саис в Египет няма нищо общо с Атлантида и с атлантите. Всъщност градовете са построени от южните фризи, начело с "*Мис Евра*" (Миневра), носещи името Шемсу Хор (последователи на Хор).

Платон, говорейки за острова - континент, употребявал гръцки имена според него, защото искал да се предостави удобство за читателя, но всъщност той представя украсена до известна степен легенда. Това личи от елинизирането на имената и подчертаването на военната мощ на предците на елините. Островът - континент, по мнението на Платон, който предава историята, разказана от египетски домакин на госта му Солон, бил под опеката на бога на морето Посейдон - брат на Зевс (това всъщност е обожественият брат на древнобългарския родоначалник мизиеца Зиези, обожествен като Зевс). Посейдон разделил острова - равнина между синовете си, като на името на най-стария си син Атлант (Атлас), който е цар на острова, дава името на морето - Атлантическо, откъдето и страната - континент получава името Атлантида, а населението ѝ - атланти.

По-нататък той дава пълно описание на острова, реда и порядките на живота, бита и културата на неговите жители[3]. (виж Приложение)

Атлантите са хора от бялата, прединдоевропейска раса. Според Платон и други автори, в периода след Космическата катастрофа (11650 г. пр.н.е. - 11542 г. пр.н.е.) на Атлантида започва да се заселва население от черната, а след края на Ледниковата епоха и от жълтата раси.

След сблъсъците с Лемурия Атлантида воюва и с империята Рама в Индия. Особено остри са военните конфликти с Хайборея, под чиято власт попада като нейна колония.

Старите азиатски народи наричали древните българи "*брадати хора*", както и "*знаещи просветени*". За такива хора се говори и в митичната Шамбала, обхващала Тибет, Памир, Тяншан, Алтай и други земи. Това личи и от свещените книги на индийците "*Махабхарата*", "*Рамаяна*" и други.

Много от боговете на Америка (Северна, Централна и Южна) били брадати и с титлата на българската държавност кан.

Местните жители на Канарските острови - гуанчите, изтребени от испанските завоеватели от XV век, съхранявали спомен за потъналия остров, от който дошли предците им. Те били хора от европеидната раса - с бяла кожа, руси коси и светли очи. Били добре сложени, високи, изграждали каменни, стъпаловидни пирамиди и концентрични храмове и умеели да мумифицират покойниците. Езикът им не приличал на арийските и се родеел с този на угро - фините, който се говорел и в древна Троя, както и с езиците на етруските и ацтеките.

Част от древнобългарските предци са наследници на атлантите в Америка, Испания, Троя, Финикия. В това отношение безспо-

рен е фактът, че нашите и техни изначални предци са братя и, че атлантите са следващото поколение наши предци - потомци на Посейдон, брат на Зевс и баща на Атлант.

Много сведения потвърждават, че южния клон на древните българи етиопо - кушитите, са с предци древните атланти. Като вземем предвид, че предците на траките - пелазги и кари, са роднини с етипо - кушитите, определено става ясно, че всички те - наследниците на атланти и фризи, са от един и същ родов корен с древните изначални българи (именците Хор) - мизи, шати (шоти, шопи) и кимерийците - северните фризи.

Докато островът - континент Атлантида е управляван от духовно мотивирани жреци, загрижени за нуждите на хората, спазващи общовселенските закони за човека и природата, съзнаващи величието на изначалния си произход, всичко върви добре. Но след като състоянието на високотехнологичното, духовно и културно развитие на Атлантида става известно на останалите хора от древния свят, в тази райска градина нахлуват и други хора, които я превръщат в свой собствен дом.

След Космическата катастрофа Атлантида, която е в сравнително малка по размери територия в сравнение с предишните хилядолетия и е колония на Хайборея, не може да се помири с положението, в което се намира. Тя всячески се опитва да излезе извън опеката на хиперборейците, което предизвиква последните да използват най-новото си оръжие - геофизическото. С предприетите мерки и нападението на атлантите от страна на хиперборейците се достига до изкуствен природен катаклизъм - Големия потоп от 9570 г. пр.н.е., при който Атлантида потъва окончателно. Сложен е край на атлантическата култура и високо развитата ѝ в технологично отношение цивилизация, оставили трайни, незаличими следи в паметта на човечеството.

През периода до Космическата катастрофа атлантите са били главно два типа: муански - с червена или жълта коса и сини, или зелени очи, и вторият тип - с бледа, луничава и златиста кожа, виолетови или сини очи, които били управляващата класа. Атлантите от господстващата класа донесли в Му своята култура и цивилизация, няколко хилядолетия преди потъването на империята.

От редица капацитети - чуждестранни, квалифицирани генетици, се потвърждава съществуването на две различни бели раси (разновидности на единна бяла раса), едната със светла и руса коса, а другата - с червеникава или кестенява. Изследванията от последните няколко години (първите години на третото хилядолетие) показаха, че освен атланти, на територията на континента Атлантида по времето на първолита (палеолит) - преди 10 хил. г. пр.н.е., са живели и южните фризийци.

Всичко това показва, че през този период двете разновидности на бялата раса са съществували от самото ѝ възникване, тъй като и двете племена и народи (фризи и атланти) са изначални от единния именско - синдийски родов корен. В течение на хилядолетия съвместно са съществуване тези две разновидности неизбежно са се смесили така, че в основата на етногенезиса на първите индоевролейци освен "*именците Хор*" (мизи, фризи и (шати, шапеи, сапеи) след Космическата катастрофа стоят и древните атланти и кимерийци.

Платон и редица други автори в своите писмени източници сочат недвусмислено, че в по-късен период от време, след Космическата катастрофа от 11650 г. пр.н.е. - 11542 г. пр.н.е. на непотъналите части от континента Атлантида пристигат и живеят и представители на черната африканска и жълтата монголоидна човешка раса. Всички жители на Атлантида, независимо от произхода им от различни раси, живеели в хармония помежду си.

Атлантите били високи хора - над 2 метра. Балансираното хранене, чистият въздух, яркото слънце не им дават възможност да напълняват. Мъри Хоуп[5] ни подсказва, че в периода от Космическата катастрофа до края на Ледниковата епоха Атлантида започва оживена морска търговия, която дава възможност за посещения на страната и неизбежните при това взаимодействия, кръстосване на местните атланти с бербери, баски, идващи от изток, и някои индиански племена от запад - хора с нулева кръвна група, така, че всеки земен жител с кръвна група "А" и отрицателен Резус фактор, каквито са египтяните амонити, е потомък на кроманьонците атланти.

Периодът, в който става смесване на атланти с други племена и народи (ерата на мизолита/ мезолита) е време, след което настъпва гибелта на Атлантида, а настъпва оживено поселение и развитие на фризи и част от атлантите от Север, както и формиралите се в Египет атиняни - техни потомци на територията на древна Елада (днешна Гърция), които създават Златната ера за тези територии.

Много древни народи, особено край Северно море, са били свързани с Атлантида и древните атланти. Така например, много покъсните етруски живеели в земи - част от Великата империя на Платоновата Атлантида. Тези земи не са били част от континента, а са късни колонии на атлантите. Не е случайно, че древните жители на Тюл, Хиперборея и други северни територии, принадлежали на ат-

лантите. В древността земите на континента са били свързани с Гренландия и части от Северна Америка, и Северна Европа.

Фризийският Атланд страна на южните фризи, Шемсу Хор съвпада с част от земите на "Атлантида на север". Не случайно южните фризи в много от историческите хроники се сочат като атланти. В определен период от време, след потъването на големи части от континента Атлантида, атлантите са овладели редица земи в Европа и особено в близост до Северно море - сегашните скандинавски земи (в древността - края на палеолита, земи на предшествениците им - автохтонните фризи и кимерийци).

По подхода на древните муанци, атлантите в завладените от тях земи, създават свои колонии. Такива сови колонии атлантите създават не само в земите край Северно море, но и в други части на Северното полукълбо.

---

1. Цонев, Вл. Атлантида - земя на древните българи. с.3-4, с.120-133. С., 2007.
2. Хоуп. М. Древната мъдрост на Атлантида. с.26. С., 2000.
3. Пак там. с.43-47.

Дворецът на акропола също е уреден добре. На средата на акропола се издига светия храм на Клейто и Посейдон, в който е забранено да се влиза, заобиколен със златна ограда. На това място в началото се създава и ражда рода на десетте царски династии. Там ежегодно владетелите на десетте дяла извършват на всеки от тях подобаващи жертвоприношения. Има и храм само на Посейдон, дълъг 200 и широк 100 м, със съответна на тях височина, но с известен варварски вид. Целия храм покриват отвън със сребро освен акротерите, които покриват със злато. Вътре целият таван е от слонова кост и украсен със злато, сребро и орейхалк, а всичко останало - стените, колоните, пода, покриват с орейхалк. В храма поставят златни статуи: богът е нарисуван да кара колесница с шест крилати коня и темето му достига до тавана, а около него сто нереиди на делфини - тогавашните хора смятат, че са толкова. Вътре има и много други статуи, посветени от частни лица. Отвън около храма стоят златните статуи на всички жени на десетте царе и на всички царе, които се раждат от тези десет царе, и много други големи оброчни статуи, посветени на царете и частни лица от самия град и от тези външни градове, над които властват. По големина и по изработка олтарът, разбира се, съответства на тази постройка, а дворецът подхожда както на големината на държавата, така и на устройството на храмовете. Те използват изворите, този със студената и този с топлата вода, които били - и двата - извънредно изобилни и с прекрасна на вкус вода и чудодейна по целебност, като ги ограждат с постройки и с подходящи за водите дървета, построяват при тях също така басейни, едните открити, а другите - с топла вода - закрити, за през зимата, отделно за царете, отделно за гражданите, отделно за жените, други били за конете и за останалите впрегатни животни, като всеки басейн е уреден съответно според предназначението му. Излишната вода отвеждат в свещената горичка на Посейдон, където поради качествата на почвата растат най-различни дървета с удивителна красота и височина и по канали, край мостовете, към външните землени кръгове, където са съградени много храмове на много богове, множество градини и множество гимназиони за мъже и манежи за коне, като последните са разположени отделно на всеки от кръгообразните острови и един от тях, по средата на по-големия остров, е избран за хиподрум, с ширина 200 м и с дължина, да се заобиколи при състезанията целият кръг. От двете страни на хиподрума са казармите на царските телохранители, обаче по-верните са разпо-

ложени на по-малкия кръг, близо до акропола, а на тези, които се отличават между всички с верността си, са дадени помещения вътре в акропола, около жилищата на царете. Морските арсенали са пълни с триери и с всичко необходимо за екипирането на триерите, всичко подредено както трябва. А що се отнася до жилищата на царете, устройството е следното: Като се преминат външните пристанища, общо три от морето, започва в кръг стена, отстояща отвсякъде на 4 км от най-големия кръг, който е пригоден за пристанище, и се сключва при устието на канала при морето. Цялото това пространство е гъсто застроено с къщи, а каналът и най-голямото пристанище гъмжат от кораби и търговци, идващи от всички посоки и от това множество ден и нощ се чува всевъзможен говор и се вдига невъобразим шум и трясък.

И така, за града и за древното поселище е припомнено почти както тогава е разказано. А сега, нека се опитаме да припомним каква е природата на останалата част от страната и какво е устройството й. Най-напред цялата област се казва, че е извънредно висока и стръмна откъм морето, но цялата равнина около града, самата тя оградена с планини, спускащи се чак до морето, е гладка и равна, продълговата, с дължина 540 км, а от морето нагоре средната й част е широка 360 км. Тази област на целия остров е обърната на юг и защитена от северните ветрове. Ограждащите я планини са възхвалявани, че надминават всички сегашни по брой, големина и красота, в тях има и много многолюдни села, реки, езера и лъки, които дават достатъчно храна на всички питомни и диви животни и огромни гори с разнообразни видове, които доставят материал за всички строежи и за всяка дейност.

Тази равнина, поради природата си и с грижата на много царе в продължение на дълго време, е уредена така. Тя представлява, да повторя, продълговат четириъгълник, в по-голямата си част праволинеен, а където тази форма се нарушава, те я изправят с канала, който изкопават от всичките й страни. Това, което се разказва за неговата дълбочина, ширина и дължина, е трудно за вярване, че като дело на човешка ръка той може да представлява такова нещо в сравнение с другите строежи, но все пак трябва да кажем каквото сме чули. Издълбан е на дълбочина 30 м, ширината му навсякъде е 180 м, а дължината му около цялата равнина 1800 км. Приемайки течащите от планините реки и обикаляйки около равнината, той достига до двете страни на града и оттам се втича в морето. От горната част на този ров са изкопани в равнината прави канали, приблизително по 30 м, които се вливат пак в големия канал към морето; те отстоят един от друг на 18 км. За да

докарат в града дървения материал от планините и плодовете през различните сезони с кораби, те прекопават от тези канали плавателни артерии, които са коси помежду си и спрямо града. Получават реколта два пъти в годината - през зимата използвайки дъждовете, пращани от Зевс, а през лятото, отвеждайки от каналите водите, които земята дава.

Относно броя на мъжете от равнината, годни за война, определено е всеки участък да доставя по един военачалник, като големината на участъка е 1800 на 1800 м, а броят на всички участъци е шестдесет хиляди. От жителите пък по планините и от останалите територии се набират безбройно голямо число мъже, които с оглед на местата и селата, се разпределят по тези участъци и към местните военачалници. В случай на война е определено военачалникът да доставя една шеста част от бойна колесница, така че да станат десет хиляди колесници, два коня с ездачите, чифт коне без колесница с един войник с малък щит, който може да слезе от коня и да се бие пеш, и с един ездач, който да кара и двата коня, двама хоплити, двама стрелци и двама прашкари, трима хвърлячи на камъни и трима хвърлячи на копия, четирима моряка за екипажа на хиляда и двеста кораба. Такава е военната организация в областта на самия цар, докато в останалите девет области е друга, но се изисква време да я изложим.

Властите и длъжностите са организирани още в началото по следния начин: Всеки един от десетте царе управлява в собствения си дял и има власт в своята държава над хората и над по-голямата част от законите, като може да наказва и убива, когото пожелае. Но властта и отношенията помежду им се уреждат според предписанията на Посейдон, както изискват традицията и надписът, издълбан от първите царе на орейхалковата плоча, която се намира в храма на Посейдон в средата на острова.

НОВОЛИТНИ (НЕОЛИТНИ) КУЛТУРИ И ЦИВИЛИЗАЦИИ НА ДРЕВНОБЪЛГАРСКАТА ОБЩНОСТ

Краят на VII хил. пр.н.е. (6200 г. пр.н.е.) е характерен с настъпването на минiледниковата ера, която продължила до 5800 г. пр.н.е. Настъпило значително изменение на природно климатичните условия на живот на Планетата. Тези изменения слагат окончателен край на мизолитната цивилизация и зараждането на нов вид праисторическа цивилизация - Златната. Тази култура и цивилизация се разгръща и развива в земите на Рая на земята. Това са земите, където, според Библията, Бог е създал райската градина и където се зараждат индоевропейските езици, считани от съвременната историческа наука за праезиците на човечеството.

Съвсем естествено е за човечеството, което е забравило своята хилядолетна предпотопна история в периода на Старокаменната епоха да приема за свое изначалие времето от Новокаменната епоха - неолита. Новокаменната епоха настъпила в различни периоди. **В една част от земната суша тя настъпва веднага след мизолита, а в друга част - без да преминава през мизолита - направо след късния първолит. Ето защо тази епоха започва и приключва в различно време на различните земни континенти и географски райони.** Така например в Предна Азия и Европа началото ѝ започва през VIII - VI хил. пр.н.е., а завършва в зависимост от появата и развитието на металургичното производство на мед, с която започва епохата на енеолита.

Всички тези различия са в резултат на изменените природно климатични условия и неравномерното историческо развитие в зависимост от тях в отделните региони. Независимо от всичко това, определено може да се счита, че неолитната епоха това е покъсната епоха, вторичният период на каменната епоха. **Тя е периодът на разделението на подрасите, включително и тази на индоевропейците, на клонове и отделни народи и общности с различно самосъзнание и различни езици и писмености. От някога единните първолитни (палеолитни) мизи, шопи, фризи, гети, арии и хони всичките те - изи, опи, ети, ати, ари, хоти, ити, хети, анти от Северното Черноморие през мизолитния период, вече се зараждат най-различни племена и народи, тръгнали по собствен път на развитие.**

Според Библията "*И насади Господ Бог рай в Едем, на изток и там настани човека, когото създаде ... От Едем изтичаше река, за да напоява Рая, и подир се разклоняваше на четири реки ... След това Господ Бог взе човека (когото създаде) и го посели в*

Едемската градина, да я обработва и да я пази".

Според океанолозите Всемирният потоп е станал при разкъсване преградата между Средиземно и Черно море и водата от Световния океан нахлула в него със страшна сила. От историческите извори за дълбоката човешка древност е известно, че в началото на V хил. пр.н.е. страната на фризите далеч на север е унищожена при потоп и те се оттеглят далеч на юг.

Това съвпадение на периода 5508 г. пр.н.е. на Потопа в Черно море и заливането на страната на фризите на север говори за явна взаимовръзка на един по-всеобхватен потоп от Далечния Север чак до Средиземноморието, непосредствено свързан с разтопяването на ледниците (края на минiледниковата епоха) и настъпване на поетапни наводнения на юг и север.

За историческата наука и за изследователите тези данни са от особено значение, тъй като категорично потвърждават, че част от данните, описани в макар и изопачения препис на древния източник - Библията, за ново начало на човешкото общество, с качествено нова характеристика, същевременно са доказателство и за продължаването на човешкия род от предпотопната мизолитна епоха и неговата история от далечната древност на старокаменната епоха. Те са и явно доказателство за дошлите при именците - мизи и шопи в нашите земи през неолита след Потопа в Черно море на нови заселници фризите, известни по-късно като фриги от далечния Север.

Когато проследяваме изследванията на океанолозите за Потопа в Черно море и превръщането му от сладководно езеро в дъно на море, неминуемо достигаме до извода за ролята на неговото крайбрежие като оазис с мек климат и плодородни, обилно напоявани почви. Това именно крайбрежие в древността, със значително за времето си брой население, е било олицетворявано като земен рай ("*Едемската градина*" в светото писание). Този именно земен рай е връхлетян от Потопа.

Край Черно море се е развила богатата култура и цивилизация на древните именци - мизи, фризи и шопи. Тази култура и цивилизация засягала земите чак до Волга, през които в дълбока древност от Дунав са се разклонявали четири реки, свързани в една водна система - Днепър, Днестър, Прут и Дон. Според "*Книга на Енох*" - този древен календар, Енох - потомък на Адам и Сим, е прадядо на Ной, фиксира Потопа на 46 - 48°с.ш. - т.е. в Северното Черноморие. Като сравним тази ширина с характерната за шумерския календар географска ширина , виждайки пълното ѝ сходство, не можем да не потвърдим балканско - черноморския им произход.

След потопа от 9570 г. пр.н.е. и особено след края на Ледниковия период (8300 г. пр.н.е.) климатът в Европа е приблизително същия, както съвременния климат. Започва периодът на ново, след големите катаклизми, опитомяване на домашни животни и получаване на културни растения - два успоредни и изключително бавни процеси от оцелелите автохтонни балкански именци и новодошлите от североизток арии и аси. Създадена е мизолитната култура и цивилизация, заменена след VII хил. пр.н.е. от неолитната.

Причерноморска култура и цивилизация "*Варна*" през Новокаменнта епоха (неолит), характерна с наличието на земеделско - скотовъдните култури, се появява още през времето, когато започва в Предна Азия преходът към производителната икономика. За това говорят откритията на акад. Йордан Иванов за дако - мизийския геном на българите, техните първи поселения по нашите земи и произвеждания от тях хляб от коило и други селскостопански култури, както и на проф. Васил Николов - бившия директор на Археологическия институт с музей на БАН, както и находката на полуземлянката в с. Оходен - Врачанско, от VII хил. пр.н.е., за селището в квартал Слатина (в двора на БАН). Тези разкрития говорят за движение на културата и цивилизацията на древните дако - мизийци от територията на Балканите - главно България, към Мала Азия и Близкия Изток. По-късно, когато процесът на развитие е прекъснат, тази аграрна неолитна революция на Балканите "*се внася*" наново на Балканите в периода 6300 г. пр.н.е. - 6200 г. пр.н.е. и продължава да се развива тук, поради благоприятния климат и в периода на Миниледниковата епоха. Това вторично "*внасяне*" в началото на неолитната епоха на земеделието от Средиземноморието през Тесалия, Тракия и поречията на Марица, Струма и Вардар на север през Балкана, става с директното преселване на културата на мизолитното, древнобългарско население от Мала Азия към Балканите. Това население заело местата на разселилите се към бреговете на Волга и Кама в Идел и през Кавказ към Близкия Изток и Далечния Изток - край Афганистан и Памир, именци.

Това придвижване обаче е поетапно. Настъпилите по-лоши условия на живот през Миниледниковата епоха придвижват племена и народи от Мала Азия към днешните територии на Гърция, България и Македония. Увеличеното по брой население на лелеги, кари (пелгари) създава първите си селища, по-известните от които са край Марица, Черно море и Егейско (Тракийско) море. От друга страна от север прииждат древните южни фризи през VII хил. пр.н.е., а северните - поетапно, през първата и втората половина

на VI хил. пр.н.е. Струпването на племена и народи на територията на България предизвиква ускорено развитие на земеделието, уседнал начин на живот, предкерамичната и керамична "*неолитна*" епоха на развитие, със съответстващата ѝ висока степен на развитие на материална и духовна култура и цивилизация. Тази цивилизация - Златната, предисторическа по нашите земи, е известна като Дако - Мизийска, Варненско - Черноморска култура и цивилизация. Успоредно с нея се заражда и развива Маришката култура и цивилизация. Характерно за този период е, че местното население е с висока земеделско - скотовъдна култура и цивилизация. За всичко това ни говорят думите на Хенриета Тодорова за неолита по нашите земи:

"*Намирали се в периода на пълния разцвет на родовообщинния строй, когато той дава на човечеството всичко, на което е способен като социална система. В края на епохата по всяка вероятност назрява и първият демографски взрив. Той би могъл да се разглежда като закономерна последица от характера на екстензивното неолитно стопанство.*"

Този период от съвременната историческа наука е възприет като период на раждането на човешката цивилизация в планетарен мащаб. Тогава започва не само земеделието и скотовъдството, но се заражда и рудодобива, металургията и металообработката - първоначално в земите на Балканите и Близкия Изток - между Иранското плато и Балканския полуостров.

Всичко това е дело на тогавашните племенни общности на именците и синдите и не случайно именно - синдийците получават името индоевропейци (дако - мизийци).

Това е периодът на богочовеците (дако - мизийци) - исполини, на ръст над 2 м, известни като фризи (атланти и атиняни), мизи, шопи (опи, сапи) и даки - белгари, пелазги, лелеги и кари. Този период е период на високата раса и продължава от 9516 г. пр.н.е. до 5508 г. пр.н.е., като обхваща мизолита (мезолита) и новолита (неолит).

Производствената икономика по нашите земи е съществувала през целия Следледников (след 8300 г. пр.н.е.) период от развитието на човечеството. Тя се е пренесла чрез поселенията на нашите древни предци в Близкия Изток и Мала Азия, а по-късно, по време на Миниледниковата епоха се е възстановила в пълния ѝ златен блясък по нашите земи. Тя е дело на "високата раса" на дако - мизийците, генеалогичните изследвания на която доказват нейния древнобългарски родов корен.

Не случайно първото злато е намерено на територията на

България, а така също и първата древна писменост. И тези достижения са дело на предтракийската, древна, дако - мизийска родова общност, култура и цивилизация.

Няма по-крупно откритие в човешката история от "*първото духовно*", според нас, "*чудо на света*" - именната система (системата на именците/ първите хора), закодиран шифър за отбелязване и вековечно оставане в човешката памет на неговото изначалие, път и историческо развитие. С какво е характерна системата на древните (изначални) българи - "*първото духовно чудо на света*", наречена именна (първа).

1. Със своята естественост, непосредственост, дълбоко философска съдържателност да проследяват човешкото развитие и развитието на Вселената, въз основа на техния характерен, отличителен белег - името.

2. Перманентна и периодична повторяемост на името на родоначалниците и първите земни и вселенски образувания и дадености, природни забележителности и човешки водачи, особено след периода на катаклизми - природни или с човешка намеса, с което се постига непрекъснатост в предаването на човешките познания в човешката памет от древността до наши дни.

3. В системата етнонимите (човешките имена) не случайно предшестват имената на животни, планини, реки и други животински и природни забележителности, родове и видове - топонимите. Неминуемо това ни подсказва, че имената на нашите предци от древността не произхождат от имената на реки, планини, богове и т.н., а обратното - последните са наименовани от хората.

4. Дълбоката обвързаност на именната система с астрономичните и други познания за природата и обществото и за върховното единство на с, на природните и човешки закони, с вярата в мощта на същите, а по-късно и с вярата в обожествените от самия човек природни и човешки сили, дадености, личности, животни и други "*богове и богочовеци*".

5. Наличието на фонетично - смислова взаимовръзка в именната система на българите.

Има и други скрити кодове на именната система на древните ни предци, които, надяваме се, че ще станат обект на изследователската работа на съвременниците и ще бъде дадена възможност за разгадаване на редица неустановени до сега неща, дълбоко забулени в мъглявината на хилядолетията. **Най-сполучливо тази именна система на първите (именците) може да бъде определена като първата закодирана писменост на човечеството. Не случайно списъкът с имената на древните ни канове**

носи наименованието "*Именник*". Това чудо на света е "*първото*" и най-трайното, с дълбоки последици за нашата и на човечеството история, код за човешкото, най-древно, културно - историческо наследство. То предшества астрономията, писмото, календара и се нарежда непосредствено до мисълта и езика човешки.

Както в най-ранна древност нашите и земите далеч на север са мястото на раждането на именната система, така също хилядолетия по-късно, в края на мизолита и началото на новолита (неолита), те стават арена за нови, съдбовни за развитието на оцелялото човечество, открития.

Най-значителното неолитно откритие е несъмнено рудодобивът и металообработването.

На територията на България са най-старите в света рудници - в подножието на Бакаджиците, Ямболско - за производство на злато (VI хил. пр.н.е.), в планината Странджа и Стара Загора (IV хил. пр.н.е.). Последните два достигат на дълбочина до 30 метра по следите на рудната жила. Медната руда добивана от тях се натрошавала и от нея се отделяла баластрата. Рудата била топена в каменни, правоъгълни пещи и от нея се изработвали брадви, шила, оръжия, украшения. От добиваната руда при Бакаджика се получавало злато, като това, намерено в некропол от V хил. пр.н.е. край черноморската ни столица Варна.

Дако - мизийците са първите металурзи, производители на злато - факт, който се потвърждава и от видни японски археолози.

През същия период - V хил. пр.н.е., злато се добива и в селището край село Хотница, обл. Велико Търново, което, съгласно последни изследвания на археолозите, се определя като предшестващо това от Варненския некропол.

Историята на предисторическите племена, населявали българските земи през новолитната (неолитна) и медно-каменната епоха е неразривно свързана с праисторията на Балканите. Българският новолит (неолит) е най-ранният комплекс с производителна икономика в Европа. През неолита българските земи са ядрото на южната културно - историческа териториална зона, населявана от племена, развиващи скотовъдно - земеделска и рудодобивна икономика.

През VIII хил. пр.н.е. се формират няколко близки помежду си етнокултурни общности на дако - мизийците - предтраки. Това става като резултата от консолидирането на неолитната им земеделска и скотовъдна икономика, както и навлизането на керамиката в бита на населението. **За нас - българите, от най-голям интерес**

е етнокултурната общност на ранния неолит, обхващаща Северна и Североизточна днешна България (културите край Варна, Бакаджика, Сливен, с. Караново, Кремиковци, Старчево, в Тракия и тези в Източна Сърбия, Северозападна България и Югоизточна Румъния. Наред с тях са и културите в Кьорош - Унгария, Източна Тесалия и Източното Средиземноморие. Докато за културата Варна - Бакаджика е характерно ранното (V хил. пр.н.е.) производството на злато, то останалите области са свързани с раннонеолитна, рисувана полихромно с бяла боя керамика и селищни могили. Още от тогава са характерни за цялата етнокултурна област древните селищни поселения и наземни жилища. Поради контакти и тясна етническа близост в съседните области има поселения в отделни плата с наземни жилища и землянки (заселени от гетите - бъдещи траки и славяни).

Втората етнокултурна дако - мизийска общност е тази на дако - дунавските неолитни култури в района между Карпатите и Балкана (Стара планина), до р. Прут на изток. Към нея спадат културите Овчарово (Североизточна България) и Ириш (Молдова). Основни жилищни форми в тази област са землянката и наземното жилище.

Третата област е северната - с културите край р. Буг, р. Днестър и край Донец.

Под прякото влияние на Балканите по-късно, в края на VII хил. пр.н.е., в Централна и Северна Европа се оформя областта на културата с кордиум керамика.

Най-ранната керамика в Югозападна Европа има сходни типологически характеристики в районите от Тесалия до Карпатите, включително и с тази в Мала Азия. Тенденциите на развитие си остават общи и синхронни за цялата дако - мизийска етническа общност, въпреки че в късния новолит (неолит) все по-голяма тежест придобиват местните елементи. Така например в края на VII хил. пр.н.е. и началото на VI хил. пр.н.е. се превръщат в двата крупни за този период центрове Тесалия и Тракия.

След 6000 г. пр.н.е. на Балканите и в Предна (Мала) Азия се развиват независимо един от друг неолитни центрове до края на IV хил. пр.н.е.

Поради демографския взрив в края на VI хил. пр.н.е. в Тракия започва придвижване на населението на север, където се появяват постепенно наземни постройки, гъсто застроени поселения и селищни могили. Настъпват съществени изменения в етнокултурната структура на населението на Балканите. Възникват нови култури - Марица, Градешница, Поляница, Сова и др.

На Балканите се очертават три компактно заселени области - Тесалия, Късновинчан и област на Тракийския енеолит. Силно развитие е придобила Варненската култура и цивилизация.

През неолита човечеството прави нови, успешни стъпки в своето прогресивно - историческо битие. Преминаването от присвояваща към производителна икономика и подемът на производствените сили са главната отличителна черта на епоха. В резултат на дълбокия процес на развитие е настъпила нова, качествено различна промяна в развитието на обществото. Целият ареал от Балканите до Иранското плато овладява земеделието, скотовъдството и керамичното производство, а в района на Бакаджика, област Ямбол, Черноморието и край село Хотница, област Велико Търново, се разгръщат рудодобивът и производството на злато. Процесът на неолитизация в целия този ареал, обитаван от племена и народи от дако - мизийски произход върви едновременно. **Това е етап от по-нататъшното развитие на човешката култура и цивилизация с добре изградени селища и жилища.** Културата на обитателите на селищата през неолита в българските земи преживяла дълго развитие. Това е особено ярко забележимо в Карановската хронологична система, от която култура първите четири пласта се отнасят към неолита. Според тази система културното развитие през новолита (неолита) в Южна България преминава през няколко етапа. В различни райони на страната се обособяват отделни култури или културни групи и по-ясно се очертава периодизацията на неолита. По времето на ранния неолит, отговарящ на култура от пласт Караново I, в Софийското поле се разкрива развилата се културна група Кремиковци I, а междинно място между тях заема разпространената в Пирдопско - Златишкото поле група Чавдар I, като по същото време в северозападна България се развива неолитна група, служила си с многоцветна керамика.

По-нататъшното развитие на Караново I - Караново II, в Южна България, по течението на р. Камчия се разпростира отчасти и в Североизточна България - при село Голямо Делчево и други, и послужила за основа на местен вариант на Караново III.

Групата Караново III (Веселиново I) била разпространена в Южна (беломорска) Тракия, прониквайки чрез вливащите се в егейско море реки Марица и Места.

Културното развитие през новолита, с малки прекъсвания, е перманентно.

Многобройните проби и проучвания на културите през неолита по нашите земи сочат възрастта им, т.е. периода на развитието им - VI хил. пр.н.е. - V хил. пр.н.е.

В отделните селища били изработвани оръдия за производство от камък, кремък, кост и рог, със суровина от близките околности или от по-далечни места. Както на много места в Западна и Североизточна Европа, така и при с. Крива река, Шуменско, кремъкът е добиван на повърхността на земята или чрез прокопаване на галерии. Поради по-ниското му качество в Южна България оръдия от него там се срещат по-рядко. През неолита било използвано вулканично стъкло за производство на оръдия на труда. Такива оръдия са намерени в Казанлък и Кърджали. По-често оръдия и украшения били изработвани от по-рядко срещани видове камък (ахат, яспис и други), главно в Родопите.

Типични за старата неолитна (новолитна) епоха са намерените плоски и валчести брадви и тесли, длета от рог, лопатки и шпатули от кост от говедо (Кьоршош, Старчево и др.). С помощта на тези лопатки се събирало смляното на хромела брашно. Много са оскъдни археологическите находки на оръжия през неолита. На Балканите и в Близкия Изток са намерени яйцевидни топки, хвърляни с прашка - за лов на птици и дивеч.

Керамиката през неолита е изработвана на ръка, с глинен калъп и грънчарско колело. Глинени калъпи, състоящи се от една и повече части, са намерени в неолитното селище в Перник. По откритите дръжки на част от намерените глинени съдове, се съди за използването на грънчарско колело. През различните етапи на неолита тези съдове имат разнообразна форма и украса, изпълнени с различна техника - релеф, врязване, набождане, боядисване и други. Съдовете от ранния неолит наподобяват плодове (тиква, кратуна и други). Най-характерна боядисана керамика е с геометрични мотиви, изпълнени с бяла боя върху червена полирана основа преди изпичането. Голямото количество глинени съдове, намерени в едно жилище в с. Мулдова, Пловдивско (повече от 50), говори, че тези жилища са били работилници - складове и, че грънчарството се е обособило като важен домашен занаят, упражняван от възрастни членове на родовата община. Твърде известни са намерените в с. Чавдар, Софийско, с. Градешница, Врачанско и Казанлък, антропоморфни съдове, приличащи на познатите "*лицеви*" вази от Торя.

През средния неолит керамичното производство било усъвършенствано. Появили се съдове с добре оформени, цилиндрични дръжки и крачета, с първообрази от каменни и дървени образци. Богато инкрустирана и отчасти рисувана с бяла боя е керамиката от късния неолит по нашите земи.

Поради добрите климатични условия на Балканите (въп-

реки Минилeдниковата епоха на север) бързо се увеличава населението от индоевропейски произход - наследник на именците - мизи, шопи и по-късните даки и лелеги, предшествениците на траките, голяма част от което е от хиперборейски и атлантски родов корен. Оцелелите атланти, заселили Централна Тракия, носят със себе си висока култура.

Друга група мизолитни (мезолитни) индоевропейци се преселва на север, в района на днешна Балтика. Така, още в неолитната епоха, на север се отделят балто-славяните и бъдещите готи. Това преселване през VI хил. пр.н.е. настъпило поради крупното природно бедствие - Потопа в Черно море. Този факт оборва хипотезата, че прародината на индоевропейците е Балтика. Най-северните географски райони, които са обитавани през и преди новолита (неолита) от индоевропейско население, са териториите на днешните България, Румъния, Унгария и поречието на р. Дунав до Германия, заселени поетапно от Балканите по поречието на реката, до Западна Европа. Това ясно личи от картите на англичаните Колин Макивиди и Джон Удкок, както и от очертаните от руския лингвист И. М. Дяконов граници на базата на езиковедски признаци.

Природното бедствие от 5508 г. пр.н.е. в Черно море изиграва съществена роля за бъдещото развитие на човечеството, давайки възможност на част от древнобългарските племена да останат на Балканския полуостров и да продължат развитието на неолитната промяна.

Най-старите новолитни селища и преди, и след Потопа, са били около водите, в местности с лесно обработваема, наносна почва. Такъв е случаят с причерноморските селища. Както личи от Азмашката селищна могила, селищата край Варна, Казанлък и други места, те били съградени от земен вал, с палисада (дървена ограда) върху него. Част от тях живеели и в пещери - случаят с Деветашката пещера.

От продължителния живот в тези селища на едно и също място се образували селищни могили - напластявания от дебели културни пластове - развалини от жилища и останки от домашна покъщнина, като глинени съдове, оръдия на труда, хранителни и други отпадъци. Те дават представа за най-старите, добре изградени и укрепени селища на първите земеделци и скотовъдци по нашите земи.

По-голямата част от селищните могили са разположени в Тракийската низина и Североизточна България, но и в Югоизточна Европа и Мала Азия. Те наподобяват ниско пресечен конус, с диаметър при основата от 60 до 250 м и височина 15 м.

Жилищата през неолита били едноетажни и двуетажни с дъл-

жина 7 - 8 м и ширина 5 - 6 м. Те били изградени от дърво и имали плетени стени, зазидани с кал. Входът им бил разположен, в зависимост от планировката на селището, в различни посоки. Към всяко селище имало ръчна мелница (хромел) от долен (голям) и горен (по-малък) камък, която стривала зърното, близо до глинена пещ. Към жилището от неолита имало и харман, зърнохранилище и домашен инвентар. Жилищата били с различна форма и разпределение, както сочат данните от Караново и Стара Загора. Жилища от Новокаменната епоха са намерени край Градешница, Кремиковци, Въдастра и Хаманджия (Румъния), Виница, край Велико Търново и наколни селища край Езерово и Страшимирово - Варненско. Находки от злато са разкрити край Варна, Русе, Хотница, Велико Търново, Клиседжик - Шуменско, Бакаджика - Ямболско.

Осен селищни могили, били обитавани и някои пещери. На естествено укрепени места, в полупланински и планински райони, в Северозападна България и отчасти по високите полета в страната, като при гр. Криводол, с. Садовец - Ловешко, м. Чаталка - Старозагорско и други, били изграждани селища, по предварително съгласуван план, на пространство от 5 до 20, а по някога и на 30 дка. В селище със среден размер, обхващащо 5 дка площ, имало 20 - 30 жилища, а в най-големите селища - до 150 жилища. Те били оградени от дървена ограда, зазидана от трамбована глина. Когато населението се разраствало, то се заселвало наново, в съседство до досегашното селище.

Укрепването на селищата се налагало заради опазване на личното и колективно стопанство. Овладяването на занаяти, повишеното производство на земеделска и скотовъдна продукция, довели до стопански излишъци и неравномерно разпределение на благата между членовете на племенните групи, което водело до сблъсъци между тях.

Принудени от природните катаклизми да променят местоживеенето си, древните ни предци пренасяли със себе си племенната именна система, митологията, преданията, астрологията, астрономията и математиката, календара и други свои открития. За различните географски области на поселенията им говорят например следите на древните именци - мизи, фризи, шопи от Северния полюс, през Балканите, Близкия Изток, Мала Азия, Северна Африка, та чак до Китай и Америка. Типичен пример за това са и гигантите от Скандинавия, Балканите - България, Гърция, в Индия, Египет и Шри Ланка(Макабар), под името дойоти - демони асури.

Древногръцките философи и логографи в своите съчинения сочат схващанията си за цикличното повторение на различни исторически периоди по законите за космическия кръговрат. Това гледище, изразено най-добре от Платон в "*Държавникът*", всъщност е опит да се обясни промяната в баланса между природа - човек - общество и свързаните с нея промени в историческото развитие на човека. Всъщност това са промени, настъпвали в различни исторически епохи, с живота на оцелелите при космическите катаклизми древни предци. Тези промени са обяснявани с митове и легенди. Като прибавим към всичко това именната система и повторяемостта на имената, достигаме до извода за непрекъсваемост на историческия процес на човешкото развитие, въпреки крупни спадове и върхове, достигани при нарушаване на баланса във взаимоотношенията между природата и човека. Схващането за цикличното повторение на отделните периоди от човешкото и природното общовселенско развитие е още едно потвърждение за забравената история на древните ни предци и народи, поради изтритата човешка памет и отдалеченост с хилядолетия от съвременността.

На базата на сведенията в античните и предантични извори, в светлината на съвременните научни данни от изследването на древната история и култура, археология, палеолингвистика, антропология и други науки, въз основа на интердисциплинарния подход, **днес успешно достигаме до изводите на закономерните промени в историческия процес в развитието на човешкото общество при нарушаване на вселенския баланс природа - човек - общество.** В опита си да обясни всичко това, базирайки се на данните, с които разполага, Хезиод поставя смяната на човешките поколения в зависимост от смяната на вековете. Той разделя човешкото развитие на четири епохи - златен, сребърен, бронзов и железен век и един междинен период - следбронзов, в който, според, него, са живели героите. Най-непознатата епоха, тази на Кронос, била най-прекрасната, със съвместното съществуване на богове и хора - безгрешно, а през железния век моралът на хората вече е достигнал своята деградация. Това схващане за времето и учението за вековете съвпада с индийската и други източни митологии, включително хуноро - скитските и имено - синдийските представи за развитието на човечеството, поетапно предаващо се от най-дълбока древност до наши дни.

Според Хезиод ("*Теогония*", *185 - 187*) Зевс и по-младите богове побеждават титаните и те изчезват:

"*бяха родени Еринии страшни и мощни Гиганти*

в святкащи бойни одежди и с копия дълги в ръцете,
още и нимфи, които Мелийски навред се наричат"

Мелия е жената на Енох, родоначалника на пелазгите. И в древна Пелазгия се появяват гигантите, начело с Хоплодамос. Според Софокъл гигантът Талос, отлят от бронз, загинал от магиите на Медея. Според мита за аргонавтите, в Колхида - земята на цар Еет, Язон посадил в нивата на Арес зъбите на убития някога от Кадъм дракон и там изникнали въоръжени бойци - гиганти с бронзови доспехи.

В легендите на древните ацтеки четем за Потопа от 9570 г. пр.н.е.:

"*Настъпи ден, когато смъртта надвисна над човечеството. Тогава възрастните трябвало да се оттеглят от страната Мишлан, а най-малките заели мястото край чудотворното дърво. Това дърво нахранило децата като майка с млякото си. Така се създала нова раса на великаните, която просъществувала 4408 години.*"

Според тази легенда, когато разгневените богове изпратили Потоп на земята през 5508 г., възникнала нова раса. Великаните са се появили на земята през 9516 г. пр.н.е.

Подобна легенда има и в Мексико, Скандинавия, Индия и други страни по Северното полукълбо, а така също в Египет, Мизопотамия и други.

Хронологически по-старо от предишните легенди и Библията е описанието на хора - великани в древноисландското произведение "*Старата Еда*". В него се говори за великана Бергелмир, положен в ковчег много години преди Потопа, и че прародителят му и на всички великани, наричани "*скрежни*" се казвал Имир.

При анализирането на произведението "*Старата еда*" личи, че най-интензивното разтопяване на ледената покривка на земята и превръщането на полузаледената някога Европа в нормално място за живеене е станало около 5500 г. пр.н.е., т.е. по времето на Потопа. Всичко това ни подсказва, че някогашните великани от север при Потопа от 9570 г. пр.н.е. се преселват (зараждат като нова раса) в земите на Балканите, а по-късно, от 5508 г. пр.н.е., се разселват в други земи. Не случайно скелети на едри хора от преди няколко хиляди години са намерени в Турция, Швейцария, Франция и Картаген, което говори за техния древен, фризо - мизийски (след потопа от 9570 г. пр.н.е. - дако - мизийски), предтракийско - кимерийски род. Обобщено можем да кажем, че това са древни фриги и кари, както и гали. Такива гиганти са били и част от по-късните, след Потопа в Черно море

- каритяни (от Крит и Микена) и пелгари (пелазги, лелеги и кари) от Пелазгия и Егея, атиняните - от Египет и арите (кари) от Мизопотамия (Месопотамия). В същата епоха на неолита и халколита техните следи намираме далеч на изток, сред балкарите - балгури в "*града на големите българи*" в пустинята Такламакан.

Древните ни предци са били "*бал*" - големи - не само умствено, но и ръстово. След повторното им зараждане и развитие като дако - мизийци (хони - хора) и последователи на Хор - северните фригийци - кимерийците, дошли на Балканите от север, след потъването на страните им - Атланд и Кимирия при разтопяване на ледовете. Не случайно в земите на днешна България се намират естественият некропол на великаните Бакаджика (Балканският Акад) дългите гробове в с. Люлин, с. Могила, с. Дражево, с. Кабиле - Ямболско, в района на западните Родопи - Банско, с. Тополница, Петричко, Сакар планина (планината на саките и карите). Великани са живели и в земите на Волжка България, според древнобългарските източници, както и в Британските острови и Шотландия.

Обобщено може да се каже, че това са потомци на древните атланти, хиперборейци, фризи, мизи, кимерийци, шоти (шопи) и по-късните пел (бѐл) гари пелазги и аси. В митовете и легендите те са обожествени и са представяни най-често като богочовеци - носители на свръхестествена сила - физическа и духовна.

Всички тези предания за великаните от древността и особено по-близките от новолита, говорят красноречиво за древните ни предци, като за естествен двигател на цялостното историческо развитие на древното човешко общество. Не случайно именно те са носителите на богатата култура (Дунавската) според картите на Макивиди и Удкок, на Златната историческа, според някои автори - предисторическа цивилизация на дако - мизийците (Варненско - Черноморската), по нашите земи, хоноро - скитската в Далечния изток и цяла Азия и Трако - Маришката, развивала се поетапно и синхронно една с друга в периода главно на неолита.

Най-сериозни са доказателствата за снажните исполини филистимяните, които са пелазгите от Крит. В древността, през неолита и енеолита, те носят името Кафтар. Династията на фараоните критяни в Египет носи името "кефтиу". Преселени в Ханаан през енеолита, за тях в библейските текстове се сочи "... *всички както видяхме в нея са много едри човеци; там видяхме и исполините, Енохови синове от исполински род; ние изглеждахме пред тях като скакалци, такива бяхме и в техните очи*".

Край столицата на Йордания, през 1918 г., германският изследовател Густав Долман открива мегалитна гробница на царя на Васан - Ог, с размери 4.60 м дължина и 1.84 м ширина. Край река Ябок в Източна Йордания и в Палестина стърчат около 1000 гробници на древни исполини от страната Васан.

През неолита, още с настъпването на Миниледниковата епоха (6200 г. пр.н.е.), южните дако - мизийци - пелгарите (пелазги), заселват Егеида. Това предгръцко население е обитавало освен Балканите и Централна и Южна Гърция, Западна Мала Азия и егейските острови. В дълги и сложни културни сблъсъци в периода 6000 г. пр.н.е. - 2600 г. пр.н.е. пелазгите (пелгари, белгари, българи) са формирали без съмнение своя собствена култура, която е в основата на минойската и микенската култура и е оставила трайни следи в античните култури на Гърция и Рим, на Европейската цивилизация.

Потопът в Черно море прекъснал развитието на дако - мизийската цивилизация в крайбрежието на Черно море в земите на Библейския рай. Тези индоевропейски народи, положили началото на древната следпотопна (след 9570 г. пр.н.е.) дако - мизийска култура и цивилизация, известна като Варненската, вече след Потопа от 5508 г. пр.н.е. са широко родово разслоени. Роили се многократно, утвърждавали се и се преобразували, изчезвали от историческата сцена, но не безследно, по-голямата част от тях имат забележително езиково сходство.

Пътят на тези народи не е лесно да бъде проследен. Едно е безспорно - че те тръгват от земите, които са потопени в Черно море през 5508 г. пр.н.е. и около 5000 г. пр.н.е. в Далечния Север.

Потопът предизвиква придвижване на оцелелите племена и народи по на юг. На Балканския полуостров остават предимно древнобългарски племена, които са започнали и продължават развитието на неолитната култура и цивилизация. Дошлите от север фризийци и други последователи на Хор, в периода между двата крупни потопа от 9570 г. пр.н.е. и 5508 г. пр.н.е. се смесват окончателно с местното население, създавайки окончателно древнобългарския неолитен етнос. Част от тези народи обаче са се преселили към Волго - Уралието, където полагат основите на неолитна скитско - хонорска общност, култура и цивилизация. През VI хил. пр.н.е., северно от Черно море, по горните течения на реките Днепър, Днестър и Дон, след настъпилия демографски взрив в резултат на струпване на

преселници откъм Балканите и поречието на р. Дунав, се преселват предците на хуни и шумери - хоните. Те преминават западно от Каспийско море, през прохода Дербент в Южен Кавказ. Тук те развиват неолитни отношения, довели до нов демографски взрив, което, в края на същия период, разделя двете племенни групи. Шумерите се оттеглят към Мизопотамия, а хоните в Прикаспието. **Настъпва периодът на социалното разслоение на трако - кимерийската общност и на индоевропейците като цяло, на клонове и подклонове на тяхната бяла раса.**

Намиращите се край Волга и Урал имено - синдийци вече са осъществили своя поход към Далечния Изток, където живеят от хилядолетия, а част от тях са се съединили със събратята си в Прикаспието и са достигнали Шумер, Палестина и Египет.

През VII хил. пр.н.е. древнобългари именци - хонори са се заселели в сърцето на Азия на север в Алтай, Саяните и Балхар, на изток достигат р. Амур, на юг - Гоби (Шамо) и Кун-лин, на запад - Памир и Тян-шан. Те заемат главно Таримската котловина. Малко по-късно, през IV хил. пр.н.е., част от древните хонори, преплавайки на юг, достигат днешно Перу.

Друга част от древнобългарските племена, известни в историята като древни скити, през VII хил. пр.н.е. започват да се разселват в посока север - северозапад и изток - североизток. В продължение на няколко хилядолетия те заемат голяма част от Евро - Азиатския континент от Британия до Япония и от Северния Ледовит океан до Индийския океан и Средиземно море.

Тези разселвания по стъпките на своите предци именците, върху една и съща територия, на народи от един и същ родов корен, водели до непрекъсваемост на материалните и духовни връзки и до създаването на синхронни култури и цивилизации в различни краища на Евразия и Северна Африка. В периода на мизолита и главно на неолита на територията на Евразия се появява исторически феномен - формирана е устойчива народностна общност от два клона - хонори и скити от дако - мизийски произход, т.е. от древнобългарския родов корен. Включени са в тази крупна общност и народностни групи, различни по нрав, език, материална и духовна култура, но свързани с обща територия и обща историческа съдба, която започва от началото на създаването на човешката история - неолита (епохата на неолитната култура и цивилизация) до наши дни. В рамките на цялата тази общност по-отчетливо се открояват онези племена на българи, които стават учители и духовно водачи, съзидатели и ръководители на

държави. Тези именно племена запазили предисторическата стара мъдрост за върховното единство, което станало основа на вярата, религиите и цялата култура на древните хонори и скити.

Същевременно настъпило ново разслоение на племена и народи от основните подраси и народности. **Разбирането същността на този двояк процес на единение в рамките на скито - хунорската и трако - мизийската общност на Балканите, Мала Азия и Егея, както и възможността за роенето на нови племена и народи, етнически общности не само по кръв, а и по самосъзнание и самоопределение - това е ключът към цялостно разбиране на евразийската, европейската и балканската история. В основата на същата естествено стоят древнобългарските племена и народи.**

Скито - хунорският свят през неолита има и своите първи държавностни формирования (държави от конфедеративен тип) - Великата Хонорска империя, която има своето начало от V хил. пр.н.е. и Балхара със столица Балх. Във Волго - Уралието продължава да съществува държавата Идел.

При преселването си в различни обиталища, една група от тези племена и народи остават да живеят в старите си територии, като запазват съществуването поне на една от групите, носеща със себе си и самосъзнанието на своята родова идентичност. Този принцип е спазван и от хунори и скити. Така например, хонорската група от Каракорум, северно от р. Сърдаря и източно от Памир (Имай, Имеон) е оставила като наследство зикурат, изправен в целия си ръст, за разлика от тези в Мизопотамския регион, Вадим Массон -един от участниците в екипа, който проучва района сочи, че е открита и златна глава на бик с инкрустирани на челото му полумесец и кръст (реликви, които се срещат и в Шумер). Аналогията показва, че двата етноса - шумери и хонори, са създали идентични цивилизации още преди да се разселят от прародината си Балканите и Волго - Уралието. Като доказателство за това е фактът, че при всички премествания на хонорите, а по-късно и на хуните в новите земи, те основават мизопотамска (шумерска) култура в готов вид. Това съждение на историците е невярно, но то сочи, че и хонори, и шумери, и тяхната единна култура и цивилизация в рамките на тяхната нова скито - хунорска същност. Те са производни на дако - мизийската и по-късната й продължителна, трако - кимерийска предисторическа култура и цивилизация от Балканите. **В Далечния Изток е сформирана общността на балагурите - в района на днешната пустиня Такламакан**, а арите (кари) - предци на траките, населяват Тибет.

Първото след Потопа от Черно море преселение е започнало от днешна България, като драките (даки) увличат живеещите по това време в Тракия и на север от Дунав шумери, а така също и скитите от Добруджа. По-късно към тях се присъединяват и хонорите от северното Причерноморие.

Значителни размествания настъпват и на Балканите. Останалите, оцелели от Потопа, дако - мизийци се придвижват към поречието на Марица, като част от тях овладяват Крит (древния Карит) по името на населяващите го кари, ари.

Голямото струпване на племена по Двуречието, Библейските земи, делтата на р. Нил и северозападната част на континента Африка през VI хил. пр.н.е. се дължи и на преселниците, в резултат на Потопа в Черно море - последователите на Хор. Древните фризи, потомци на Миневра - атиняни, в Египет се отделят по религиозни и верски причини. Те са известният като богоизбран народ египтяни - древни евреи. Те, както е известно от "*Древногръцките митове и легенди*", са идеите дактили - бели (евреи) и мургавите (юдеи).

Вече е безспорен произходът на египтяни, атиняни и техните потомци - граи, евреи и юдеи - фризийски (трако - кимерийски) и атлантски. Те са предци и на днешните израилтяни и гърци. Прародината им е древният Египет.

Атланти и фризийци - последователи на Хор, са морски народи. Това им дава възможност да преплуват Средиземно море и да овладеят племената, населяващи западна Европа - праотците на латини, друиди, келти, арии и други. Поради техни нашествия, в края на V хил. пр.н.е. келти, друиди и други племена се преселват на Британските острови, латините - в Северна Франция, а ариите - в днешните земи на Германия и Дания. Само част от предците на латините, под напора на фризите и атлантите, притежаващи търговски и военен флот, напускат Испания и се заселват последователно на Сардиния, Сицилия и временно в Пелопонес. Прогонени от илирите, те отиват на юг, към р. Нил в Египет. По-късно племената на латините се делят на две части - едните се завръщат на Балканския полуостров, а другите остават край р. Нил. Завърналите се на Балканите са известни като граи (гърци).

В края на V хил. пр.н.е. от Библейските земи, през Средиземно море и Черно море, в България пристигат праотците на галите, като прогонват от Добруджа живеещите там хиперборейци. Последните се преселват на север от р. Дунав, в днешните земи на Румъния и принуждават студоустойчивите племена, дошли от скандинавските страни, наново да се преселят там. **Настъпило**

мирно време на Балканите, което продължило до 4200 г. пр.н.е., когато рязкото застудяване станало причина за нов преселения на народите. И този път преселението на народите е един кръговрат. Балканите се превръщат в своеобразен център, в който се съхранява историята на преминалите през тези земи племена. Това обстоятелство е красноречиво доказателство за полуострова като люлка на европейската култура и цивилизация.

Пустинната Такламакан е населена от ургури (балагури), говорещи старобългарски език, а Гоби - от гети, говорещи вече различаващите се старославянски езици. Конните и неконни народи - гети, различаващи се по структурните особености на своя език, са праотците на руснаците и поляците. За присъствието на балагурите в Такламакан ни напомня името Уйгурия на автономния район в днешен Китай, както и Удалгури - град в област Асам в Индия, Джунгури в Западна Бенгалия - Индия. Древните българи в Далечния изток са говорели на санскритски език.

В периода на неолита населението в тази част на Азия вече се различавало по расов тип и езикова принадлежност. В историческите хроники те са известни като "*индоевропейци*" - "*конни народи*", които говорят индоевропейски езици.

В края на неолита, около 4000 г. пр.н.е., силното застудяване пречи на развитието на скотовъдството в североизточните земи на Азия. Логично е тези племена и народи главно от древнобългарски произход, притежаващи големи стада от камили, едър и дребен рогат добитък, и главно коне, да се преселят на юг. Естествената преграда Хималаите и другите планински вериги обаче пречат да стане това преселение. При тези сложни условия започнало Великото преселение на народите от изток на запад.

Погледнато в хронологичен аспект историческото развитие на древнобългарската общност протича така:

432 хил. г. пр.н.е. - Именците - Хор (Първите хора) от Асгард, Митгард и Болгард са мизите (северни фризи - кимерийци). Те поставят началото на човешкия род в Северното полукълбо. Тези хора аси (ази), мизи, фризи, шати (шоти, шопи), болги, кимбри, кимври - именци са известните в историята прединдоевропейци - автохтонните жители на Северното и част от Южното земни полукълба.

250-150 хил. г. пр.н.е. - Изначалните (първите "*разумни*" хора на земята се формират в три човешки раси - черната в Африка с родоначалничка майка Лида, жълтата - с родоначалничка майка Финда и бялата - именска (бригийска), фригийска (мизийска), из-

вестна по-късно като кимерийска и хайборейска, с родоначалничка майка Фрея (Брея/ Борея) от Олдланд - Старата северна земя. Първите хора от бялата раса са от рода Имен (Кимен/ Кимер) и са известни в историческите източници като кимерийци (кимври, кимбри, фризи, мизи, бриги) - хората на Болг (болги, бореи) с родоначалник мизиеца Миези (Зиези, Зевс). Първият известен бог на хората от бялата раса е Болг (Бр'алда), а първият научен светоглед - Тангра.

230 хил. г. пр.н.е. - Именците Хор се заселват в земите на Балканите (днешни България и Румъния), Мала Азия и в Близкия изток - Ирак, Северна Африка, континента Му и Северна Америка - главно Великденския остров и Юкатан. На континента Му те приемат името лемурийци (мури) от Легурия (легурийци), а в Северна Америка - ургури.

Братовчедите на именците - синдийците ариани (ура), преминавайки през Балканите и Близкия изток, се преселват в Лемурия (Му).

225 хил. г. пр.н.е. - В Шумер и Акад владетели са асирийските царе.

200 хил. г. пр.н.е. - Племената на синдийците арии - инки (киче) и бели маи - пуебло (хопи, шопи) от Муанската лемурийска империя колонизират Централна и Северна Америка, достигайки териториите на САЩ и Мексико - главно полуостров Юкатан.

150-120 хил. г. пр.н.е. - Раздвижване на именците (първи) от далечния север - Туат в Арктика, по името на който те са известни и като туатайците болги, бореи, шапеи (сапеи) - шопи, мизи, фризи и фриги - кимерийци и борейци. Част от тези древни изначални хора достигат земите на север от река Итил (Дунав), други живеят в пещерата "*Козарника*" край Белоградчик.

120-55 хил. г. пр.н.е. - Първи поселения на бан (пан)- гури (гари), бангури (болгари) - именци от кимеро-мизийския родов корен на родоначалника Миези (Зиези) при Свищов и Никопол.

55 хил. г. пр.н.е. - Плод на стотици хиляди години еволюционно развитие, напълно изправеният човек от бялата раса достигнал Балканите на юг и на север от р. Итил (Дунав) и р. Искър, включително до планината Верегава (Витоша). Тези хора са представители на дако-мизийския именски корен - мизи, фир-болги, атланти и кимерийци (северни фризийци). Далече на юг до Лемурия достигат южните фризи (бриги, бореи, хипербореи), етиопи (гети и шопи/ сапеи) - известни в източниците с името на родоначалника Синд.

54 хил. г. пр.н.е. - Достигната е висока степен в развитието на протоисторическия кроманьонец в Лемурия, Атлантида и Северна

Арктика. Крупна природна катастрофа променя земните полюси, разкъсва земната суша в Лемурия на две континентални части - Му и Слънчевия остров, а част от Атлантида се отделя като остров Антилия близо до брега на Америка. Атлантида и Антилия са населени от атланти (туатайци), родствени на мизите и кимерийците - фризийци, фир-болгите и хиперборейците. В края на палеолита те се смесват с индиански племена, баските и берберите Появява се океанът Му (сегашният Индийски океан), който залива огромни територии от сушата на Лемурия. Предците на древните българи - първобългарите от родовете Имен (Първи) и Синд остават върху територията на империята материк Му, а част от тях - етиопи-кушити се преселват далеч на Север, при родовете и племената на първобългарите кимери край Асгард. Името на племето мурдаси достатъчно ясно говори за техният произход от империята Му и добавката аси, дошла от по-нататъшното им пребиваване на Север. По-късните промени в климата - силни заледявания и застудявания и последвалите ги затопляния, водят до крупни разселвания на всички древни човешки индивиди, родове и племена, в това число и тези на ари, аси и именци.

53 хил. г. пр.н.е. - Именците - дако-мизийци и сапи (шопи) се разполагат в земите на днешните Румъния и България - непосредствено до р. Итил (Дунав), с. Мусалиево - Плевенско, до планината Витоша и Бояна, както и до гр. Батак - местността Кременете.

35 хил. г. пр.н.е. - Хората на Болг - арии (аси, ази) населяват планините в Урал, а именците - дако-мизийци - Кавказката планинска верига.

33 хил. г. пр.н.е. - Именците (дако-мизийци и сапеи) населяват Голям Рум (Мала Азия) и Малък Рум (Балканския полуостров). **На Балканите и в Мала Азия е създадена първата в света цивилизация - Именската (дако-мизийска).** Земите на предците на маите в Мексико - Чичен Итца стават колония на лемурийците (муанци).

33 хил. г. пр.н.е. - На континента Лемурия (Му) се създава империя, а в Индия царството Нандея. Издадена е първата в света писмена книга -Космологична диаграма на континента Му.

30 хил. г. пр.н.е. - Населяващите Му именци и синди (арии) създават Лемурийската цивилизация, няколко хилядолетия по-късно наричана Муанска. Тя се оформила като самостоятелна имено-синдийска култура и цивилизация на ведите Рама след хилядолетия на прогресивно развитие.

23 хил. г. пр.н.е. - Природен катаклизъм, предизвикан от **военен сблъсък между Атлантическата цивилизация, формирала**

се в периода 27-23 хил. години пр.н.е. и Муанската (наследница на Лемурийската) цивилизация с използването на атомно оръжия. Променят се земните полюси.

23 хил. г. пр.н.е. - 17 хил. г. пр.н.е. - След война с Атлантида е създадена и достига апогея си на развитие цивилизацията на уйгурите - ариани (арии). Тя се превръща в главната колония на Лемурия, но и наследник на част от земите на именците Хор (физи, мизи и сапеи).

20 хил. г. пр.н.е. - Китаите (тюркмени), живеещи в Алтай, нападат арии и аси в района на Волго-Уралието, но са разбити. Голяма част от тях търсят убежище при имените в Мала Азия.

20 хил. г. пр.н.е. - Създадена е империя на маите - наги в Индия известна в историческите извори като Слънчевата Маянска империя. Преди това тя е колония на Лемурия. Империята е с владетел принц Мая. Мексико е колония на белите маи - синдийците (кимерийци - арии).

17 хил. г. пр.н.е. - Афроазиийски семитски племена (араби), разбиват именците при река Кувват (Ефрат) и в Мала Азия, и ги принуждават да отидат на Изток заедно с преселилите се при тях китаи, като последните при преминаването им през Балканския полуостров се заселват там под името "*тор-мени*" ("*хора на владетеля*"). Именците начело с владетелския род Дулу (Дуло) се преселват далеч на изток, в Манджурия. Преминавайки през земите на ариите, част от тях остават да живеят при тях. **Началото на Първата величествена азиатска епопея (епоха) на нашите древни предци продължила повече от 7 хилядолетия. Започва ерата на бел- (пел-) гурите, бел- (пел-) гарите.**

17-16 хил. г. пр.н.е. - Обърнати са земните полюси в противоположна посока. Големи групи острови край Атлантида и Слънчевия остров потъват. **Престава да съществува империята Му, като живеещите на нейна територия синди-пелеги се преселват на север и запад.** Заедно с тях далеч на север отиват и мурдасите. По-голяма част от хиперборейците се преселват също на север, а от атлантите - в Америка. Атлантическата цивилизация е във възход.

Започва египетската античност. Период на окончателно утвърждаване на днешното ни име.

16500 г. пр.н.е. - След крупен природен катаклизъм ариите - кимерийци (камирци) овладяват и превръщат в своя колония Северна Америка и Мексико, включително полуостров Юкатан, която по-късно се превръща в самостоятелна империя Маякс (Маякска империя). Потъват части от Лемурия (Му), която е разделена на Ма-

янска империя в Декан (Индия), по името Рама, Уйгурската в Азия и Европа и Маякската империя в Мексико, полуостров Юкатан и Северна Америка. Последната развива култура и цивилизация в рамките на империята, включително и земите и в Орегон, Юта, Невада, Колорадо, Аризона и Ню Мексико. В западните части на Америка живеят обитателите на скалните жилища. Тези обитатели ползват три разновидности на писмености - 4 вида маянски езици. В Египет е създадена колония на именците - кимерийци с център град Сайс.

16 хил. г. пр.н.е. - Под въздействието на живеещите при тях именци, родовете и племената на ариите предприемат поход срещу семитите за освобождаване на именските земи, разделяйки се по пътя на две части. Част от тях завладява Междуречието, създавайки родово племенен съюз - единна общност Самар (Шумур). Друга част от ариите остава да живее в Седморечието под името масгути - масагети, даки (потомци на драките) и други племена. В Египет от север пристигат и управляват бого-човеците фризийци - Шемсу Хор (последователи на Хор)

Някои племена от арите и именците населяват котловините на планините Имеон (Памир и Тян-Шан), като част от тях се установяват в Северна Индия, където по-късно се смесват с лемурийци и хиперборейци от империята Му и Слънчевия остров, и продължават пътя си заедно с другите ни предци - етиопи почтени (лелеги) - пелеги. Тук те приемат името синди и пребивават хилядолетия на тази територия. **Формира се имено-синдийската цивилизация, обхващаща земите от Балканите до древен Китай и на север до Асгард.**

Атлантида е първостепенна световна сила в конкуренция с наследниците на Лемурия в империята Му и Хиперборея, съответно от цивилизацията Рама - древноиндийска цивилизация, Хиперборея - древната хиперборейска цивилизация на Слънчевия остров.

15 хил. г. пр.н.е. - Наред с Атлантида, съществуват древните Атлантическа и Хиперборейска на север и от Слънчевият остров цивилизации, както и тази на древносиндийската цивилизация Рама - наследница на синдийците от Му.

15 хил. пр.н.е. - 12 хил. пр.н.е. - Формиралите се след природния катаклизъм през 17 хил. пр.н.е колонии са преобразувани в самостоятелни империи, култури и цивилизации.

14 хил. г. пр.н.е. - Последният царствен род от имперската династия на Лемурия Кан. Последна кралица от династията е Моо, която посетила колонията на Лемурия в Египет край р. Нил при град Сайс.

Предците ни - **древните българи именци и лелеги (наричани вече кари) създават най-древното в света родовоплеменно обединение от нов тип - Шам (Шам бала) на територията на днешните Сирия, Йордания, Ирак, Иран и Ливан, начело с жреца цар Шам от рода Имен.** Това е обединение на етиопи, лелеги, кушити и аги. По-късно в него ще се влеят и идващите от далечната страна Самар (Мустанг) именци и арии, преселници от държавата Идел и поради влошените природно-климатични условия, ще изградят в планините на Йордания град Петра - бъдеща столица хилядолетия по-късно на набатеите, известна като пещерния град. Държавата съществува до Потопа от 9570 г.

В области като Индия, Китай, Перу, Мексико и Асирия (Озирия) процъфтяват търговски центрове с много големи градове.

12100 г. пр.н.е. - Седем арийски племена създават родовоплеменен съюз (държава) Идел в равнините на Волго-Уралието (цялата територия на Ара-Ура), начело с цар Джам от рода Аудан, Газан (Дуло). Етноним на иделците става булгар - черноглави (вълчи) хора.

12 хил. г. пр.н.е. - Островната древна цивилизация в Атлантида, оказваща голямо влияние върху Южна и Северна Америка - днешни Британия, Ирландия и Средиземноморието, се намира в средата на Атлантическия океан в района на Бахамските и Азорските острови. Асирийската цивилизация в Средиземноморието, Египет и Северна Африка и империята Рама в Индийския полуостров се намират в небивал разцвет. В Индонезия и Югоизточна Азия се развива наследницата на империя Му - Рама - древносиндийската култура и цивилизация, а на територията на Слънчевия остров - древната цивилизация на Хайборея достига високи технологични достижения.

11650-11542 г. пр.н.е. - Начало и край на Космическата катастрофа. Започва Великата Хайборейска епоха и цивилизация, продължила до края на Ледниковия период 8300 г. пр.н.е. Хиперборея е главен център и водеща в технологично отношение северна страна. Тя е с непосредствени съседи Кимерия, Скандинавия, Асгард и други северни народи, между които ари и аси от Идел (Волго - Уралието), с които хиперборейците са преминали на север хилядолетия преди това.

11400 г. пр.н.е. - На Балканския полуостров се заселват аргийците - праотци на жълтата раса, а в района на Странджа Сакар се заселват етиопо-кушити, дошли от Кения под името лелеги и кушити. Друга част от лелегите - фини (угри, кари и угури) се заселва в Алтай.

11300-9570 г. пр.н.е. - Големи войни между Атлантида, Рама и Хиперборея. Древноиндийската цивилизация Рама е унищожена и престава да съществува. Атлантида става колония на Хиперборея. Части от атлантите се заселват в централна Тракия. Атлантите - фризийци овладяват земите на днешна Гърция и създават град Атина, а по-късно и Египет, където основават град Сайс. На територията на днешните наши земи има постоянни сблъсъци между аргийци, лелеги и кушити за завладяване на по-плодородни земи на Балканите. Под натиска на лелегите, местното население от именци от Странджа Сакар преминава и трайно се заселва по поречието на река Нил. Лелегите се разделят на няколко части и приемат имената кари, лиди, лики, писди капкадони, ликаонци, с общо наименование пеласги (пелгари) за живеещите на Балканския полуостров и Мала Азия. Една част от карите и финските племена (угри, угори и други) се заселват в Скандинавия непосредствено до Идел.

Поставено е началото на величествената втора историческа епопея на предците ни в Азия (Китай, Тибет, Тян-Шан, Таджикистан, Узбекистан, Мала Азия и Близкия Изток), продължила 10 хилядолетия.

10462 хил. г. пр.н.е. - Част от атлантите последвали фризийците и се пренесли в Египет. Заедно с тях пристигат богочовеците Изида и Озирис. Начало на Озирианската култура и цивилизация.

10300 г. пр.н.е. - Гражданска война в Идел. Спорът между братята Алмъш и Хазан разделя на два народа на ариите. С помощта на мурдасите Хазан е победен и част от ариите тръгват с него, придружени от съседните им племена - фините (кари, угури и угри). Ариите на Хазан, заедно с придружаващите го съседни племена, след престой в новия Туран - земите между Каспийско море и Амударя, преминават през Централна Азия и Алтай, където са запазени и пирамидите на техните кагани. Те преминават през пустинята Гоби, където се заселват балагурите - хурити балкарис, покрай Кубан су (Хуан хъ) великата река, която нарекли жълта, а земята около нея Монголия, на името на почитания от тях дух Маг синдиу, синдби. В каря на X хил. пр.н.е., след Потопа от 9570 г. пр.н.е., достигат Манджурия, река Одрос и отсядат в областта Мустанг (пространството между Индия, Непал, Бутан и Тибет) където се смесват с местните племена и народи, завладяват Тян-Шан и Тибет. Част от тях - двата рода Май и Ацтек, и именци от Алтай достигат Америка през Беринговия пролив и създават свои империи. Групата, останала между Амударя и Сърдаря, основава градовете Бухара и Самара (днешният град Самарканд).

Друга част от фризийците-атланти достига Америка на запад, през Атлантическия океан.

Кимерийци, арии, аси преминават по-на юг и се смесват в конгломерата от родовоплеменния съюз Идел - държавата, носеща различни имена, но продължаваща да съществува през цялата древна епоха на човечеството преди Новата ера.

10 хил. г. пр.н.е. - При Потопа, поради сблъсък с Хайборея, потъва окончателно Атлантида. След прилив на вода последвали издиганията на планините в земите на континента Лемурия и в Северна Америка и част от островите колонии на Лемурия. Оцелелите се разселват в две посоки. Карите - през Бирма, Индия към Идел, заедно с асите - арии, а останалите арии и сапеи (шопи) - към Слънчевия остров при хипербореите, а оттам, заедно с тях, към Близкия изток и Африка, Етиопия, Йемен,Кения, Сомалия, Египет и Либия.

9700 г. пр.н.е. - Прекратява съществуването си Маякската култура и цивилизация, поради издигането на планински масив в Мексико и Юкатан. Кралете и кралиците на тази империя са от бялата раса.От Лемурия през Бирма в Маякс пристигат наследници на владетелите на бялата раса в Мексико и Юкатан, които построили храмове, пирамиди. Те са предци на днешните полинезийци.

Мястото в Декан в Индия майте нага превърнали в империя Нага. В северната част на Египет южните фризийци (последователите на Хор) създават първата Атина.

9570 г.пр.н.е. - Потопът води до унищожаване цивилизацията на именците Хор в долината на р. Нил в Египет. По горното течение на Двуречието на р. Тигър и Ефрат в Мизопотамия и по долината на р. Нил в Индия се увеличава числеността на племената.

9500 г.пр.н.е. - От Лемурия в Америка пристигат индианците пуебло - хопи и зуни, заедно с инките - киче.

V хил. пр.н.е - В Египет пристигат последните атланти - фризийци, оцелели при потъването на страната им Атланд. Те били наречени Шемсу Хор. Част от тях отсяда на Балканите, Кипър и в Егея. Кипър е овладян от хиперборейци - преселници от Кения.

3000 г. пр.н.е. - Престава да съществува империята Нага в Декан до гр. Нипур - Индия на маите - наги.

Възникването на високо развитата цивилизация в долината на р. Нил, Балканско - Егейския регион, Крит и Микена е дело на едни и същи племена през енеолитната епоха. Тя е изцяло продължение на новолитната култура и цивилизация на дако - мизийската, скитско - хунорската и балагурска общности, развивали се синхронно на територията на Балканите и

Азия. Изпълнена с дълбоки исторически поврати е историята на именци и синди и техните наследници - хонорите. За това красноречиво говорят описаните в *"Джагхар тарихы"* исторически събития. Тяхното развитие обаче напълно се осъществява през следващата халколитна епоха.

И тласъците на всички тези събития идват от първородината Балканите, където успоредно се развива златната, неолитна, историческа, дако - мизийска цивилизация, наричана сега Варненска.

Най-новите резултати от разкопките на некрополи в Североизточна България, наред с тези от Варна, говорят ясно за предците и строителите на Варненската цивилизация, а така също за утвърдения първобитно - общинен строй и наченките за неговото разлагане.

Съществено място в развитието на създателите на тази култура и цивилизация заемат земеделието и скотовъдството, а наред с тях - риболова. Още от времето на неолита съществувала натурална размяна, главно поради оживените връзки между родовете и племената.

По-нататъшното развитие на занаятите като предачество, тъкачество, шиене и други довело до по-тесни икономически връзки с други страни в края на новолита и началото на енеолита (халколита). Засилили се културните връзки и взаимоотношения с близки страни и народи. Създали се големи центрове на културата в днешните български земи. По-изявени сред тях са в басейна на Марица, главно в Старозагорско и Пловдивско, покрайнините на Тракийската низина, гъсто населена през новолита. По-късно са били населени и нашите земи в Северозападна България, Софийското поле и Североизточна България. Най-известни сред тях са Карановската селищна могила, разположена върху площ от 25 дка, южно от с. Хрищени, на 6 км източно от Стара Загора, Азмашката селищна могила, обхващаща площ от 6 дка на разстояние 25 км от Карановската. Първият етап от развитието на култура през неолита е Азмашката селищна система, получил понататъшно развитие. Това е доказателство за дълго и продължително развитие на неолитната култура в днешна Южна България. На това място хората били задържани за дълго поради благоприятните природни условия - равнини с плодородна почва за обработване, близост до гора с дивеч.

В Тракийската низина са открити и много други селища, обитавани през неолита. Те са били средищни центрове на обособени в географско отношение райони. Една част от тях са били по-

малки селища с малък брой население. Обширно селище от средния халколит е разкрито при с. Езеро, на 3 км югоизточно от Нова Загора, както и селищни могили при с. Биково, с. Стамболово, при гара Коньово и с. Дядово.

Върхи територията на Пловдив е селищната могила Ясъ тепе със застъпени култури от средния неолит. Забележителни са находките от неолитното селище при с. Мулдова, Асеновградско и могилите при с. Капитан Димитриево, и с. Юнаците, и особено в Казанлъшката долина, обявена за Долината на тракийските царе, с поредицата от находки в разкопаните могили, под ръководството на археолога проф. Георги Китов. Пирдопско - Златишкото и Софийското полета, заселени от периода на старция неолит, разкриват причините за поява на ранна керамична култура в селищата край Кремиковци и Чавдар, Софийско.

Значителен интерес представляват центровете на неолитната култура в Хасковско, главно около Перперикон, както и около Мурсалево, Перник, Сапарева баня и други, в долината на р. Струма. Неолитните селища при Нови Искър (кв. Курило) и при селата Бухово, Ребърково, Милковица, край София и други, говорят за плътно заселване на Софийското поле в подножието на Стара планина и Лозенска планина. Със стара неолитна култура са селищата при с. Оходен и с. Тлачене, а така също и при с. Градешница, Врачанско. В Лудогорието - Североизточна България има много неолитни селища. По-известните селищни могили от този период са в м. Коджадермен до гр. Шумен и при с. Салманово, Шуменско, при гр. Русе на брега на Дунав и в с. Невски (сега квартал на Попово), при с. Виница - Шуменско, край Разград и на други места. Не без значение са и новооткритите неолитни селища край с. Дъбене, Карловско, с. Искра - община Първомай и други.

Това са само малък брой от неолитните малки и големи културни центрове на днешната територия на нашата страна, стояли в основата на златната, дако - мизийска, Варненска предисторическа цивилизация.

Поставено било началото на патриархата, получил своето развитие халколита (енеолит) и особено през бронзовата епоха. На преден план излязла ролята на мъжкия труд и участието на мъжа в зачестилите междуособни сълкновения за обработката на плодородна земя, завладяване на райони за лов, за вода и минерални залежи, необходими за рудодобива.

Централното местоположения на днешните български земи на Балканския полуостров в исторически аспект довело

перманентна възможност за общуване на нейните обитатели със сродните племена и народи по всички посоки на света.

През неолита Балканите били в пълна икономическа взаимовръзка с културно историческо развитие на Близкия изток и цялата географска област, включваща още Мала Азия и Източното Средиземноморие. Нововъведенията в технологиите, оръдията на труда, производството на селскостопанска, скотовъдна и металургична продукция в една или друга част на този регион бързо се разпространявали в тези райони. Разпространението на неолитните култури говори за културните връзки на днешните български земи със съседните ни региони.

Натрупаният богат археологически, писмен и друг материал явно води до извода, че енеолитът (халколитът) в днешните български земи е настъпил още през V хил. пр.н.е. и че тази епоха, известна и като медно-каменна, е протекла в периода VII хил. пр.н.е. - V хил. пр.н.е. **От друга страна все по убедителни са доказателствата за синхронните златни култури и цивилизации - дако - мизийската, хоноро - скитската и балагуро - пеларгическата (пеласгическата).**

Потопът в Черно море довежда до развитие на трако - кимерийската и трако - пеларгическа (пеласгическа) общности, култура и цивилизация на Балканите, Египет, Близкия Изток и Мала Азия, в синхрон с хоноро - скитската в Азия - Далечния изток и балкаро - синдийската в Памир, Хиндукуш и Индия. Постиженията, резултат от бурното развитие на изследователската дейност на древнобългарската праистория, коригират старите и неточни схеми на периодизация на неолита и последващите след него периоди. **Неолитизацията на Югоизточна Европа доказва водещата роля на люлката на индоевропейската култура и цивилизация на Балканите и синхронните култури, плод на историческото развитие на дако - мизийската и хоноро - скитската древнобългарски общности и техните достижения. Всичко това напълно обяснява факта за присъствието на находки в българските земи, включително и на територията на Тракия, дело на други древнобългарски племена и народи от по-ранни епохи, главно мизи, фризи, ети (гети) и ати (шати, шоти, шопи). Настъпил период на езиково разделение на индоевропейските (синдоевропейските) народи. и клонове на подрасата.** Както всички други, така и неолитната Дунавска култура и цивилизация започва от територията на Балканите. Не са случайни културните връзки и взаимоотношения с древна Македония и континентална Гърция. Типичен представител на старата неолитна култура в Северна

Гърция е селището Неа Никомедия при гр. Верея, културата, която има много сродни елементи с най-старият етап на неолитните култури по българските земи. Така стои въпросът и с материалната и духовна култура на селищата Протосескло и Сескло в Гърция, Вршник и Анзабегово в бивша Югославия и други. Неолитната култура в Северозападна Гърция е била в тесни връзки с културните групи на запад в Сърбия, а културата Караново от средния неолит с южнобългарски произход е засвидетелствана в Западна Мала Азия, в околностите на Цариград (Фикир тепе).

Дако - мизийската и синхронната ѝ скито - хонорска новолитна (неолитна) цивилизация се характеризират с висока степен на културно историческото си развитие и наследство. Ето част от нейните по-съществени характеристики:

1. Златната предисторическа дако - мизийска цивилизация пряк наследник и продължител на мизолитната култура и цивилизация и синхронната ѝ скито - хонорска цивилизация достигат висока степен на обединение на племена и народи от една кръв - материално и духовно.

2. Преминаването към пряко произвеждаща стопанска дейност води племената и народите от общностите с единен родов древнобългарски корен към по-висока степен на организация на труда в рамките на родово - общинните селища и поселения, и до натурална размяна на произвежданата продукция в различни региони на Северното полукълбо и Северна Африка.

3. На лице е по-висока степен на развитие на производителните сили и производствените отношения между племената и народите от различните географски райони.

4. Оръдията за производство са по-разнообразни, по-фино изработени и от по-широк спектър суровина и материали, включително и от рядко срещани камъни и кремък, както и от кости и рог.

5. Уседналият начин на живот е главната отличителна черта на новолитната култура и цивилизация от предшестващите я.

6. На лице са планови заселвания в региони около водни басейни, плодородни земи и други природни източници на суровини за производството на необходимите материални и хранителни продукти.

7. Земеделието и скотовъдството заедно с риболова са важен отрасъл в цялостното неолитно стопанско развитие на древнобългарските дако - мизийски племена.

8. Утвърждава се патриархалното развитие на древнобългарските общности.

9. Появяват се селища, селищни могили и жилища от нов тип,

по-крупен и по-добре защитен, превърнали се в средища с богат духовен и производителен живот.

10. Започва рудодобив и металообработка - на първо място златарство, а така също и развитие на редица занаяти сред уседналото население.

11. На лице са и първи керамични знаци, както и обработката на земята с помощта на каменни и дървени рала.

12. Появява се керамичното производство, грънчарското колело и се развива производството, с разнообразни форми и украси на и върху изработваните съдове.

13. Отличителна черта на неолитната цивилизация е подемът на развитие на производителните сили и целокупният живот на обществото. Скотовъдството и земеделието се превръщат в основни форми на препитание.

14. Неолитните дако-мизийска и хоноро-скитска цивилизации поставят началото на търговията и търговските взаимоотношения както и на разгръщане на перманентни културни взаимоотношения и развитие на материална и духовна култура между племена и народи от различни краища на света.

15. Цивилизацията на дако-мизийците и хоноро-скитите бележи демографски взрив, преселение на народите и развитие на индоевропейската и други подраси в различни нови техни етнически общности, сред които се откроява тази на гетите - по-късни славяни, готи и келти, балти, илири, фини и други народи.

16. Цивилизацията на древнобългарските племена и народи от неолита е по-висока степен на развитие на комплекса от духовното им и материално състояние. На лице е духовен стремеж на древните българи към извисяване на културните традиции и обичаи, постигане на висока материална култура, а така също към разгръщане на изобразителното и други видове изкуства.

Реалното място на древните българи - прединдоевропейци и тяхната материална и духовна култура и цивилизация през новокаменната епоха, възстановено в човешката памет на съвременниците, следва да се отрази в писмените ни паметници и преди всичко в учебниците, които в пълна степен да отразяват богатото ни културно-историческо наследство. Това ще доведе до премахване на фалшификациите в общобългарската и общочовешка история, започнали още с фалшификациите на Библията от древните евреи, а по-късно и от елините и ще даде значителен принос за чистотата на световната културна съкровищница.

ХАЛКОЛИТНИ (ЕНЕОЛИТНИ) ДРЕВНОБЪЛГАРСКИ КУЛТУРИ И ЦИВИЛИЗАЦИИ

Небивал, изключителен разцвет има златната древнобългарска (трако - кимерийска) култура и цивилизация през медно-каменната епоха, развили се по днешните български земи през V хил. пр. н. е. За този период най-големи доказателства са откритите рудници за производство на злато на Бакаджиците, област Ямбол и халколитният некропол край Варна от V хил. пр.н.е. В некропола е открито най-голямото златно съкровище от тази епоха. Това съкровище от украшения и знаци за власт е намерено в гробовете на няколко от погребаните. Техниката, с която са били изработвани златните предмети - гривни, апликации, жезъл и други, будят възхищение у съвременните златари. Именно намереното в изобилие злато по нашите днешни земи е онова, което отличава предците ни от постиженията на народи в други страни, от различни краища по света. Независимо от Потопа в Черно море, Черноморската зона на днешна Източна България е обособен район в културно и икономическо отношение. Намерените многобройни археологически, разнообразни по своя характер, материали във Варненския некропол, говорят за степента на развитие на материалната култура през халколита (енеолита). Тези материали представляват значителна част от ежедневните и култови предмети, използвани през тази епоха. Повече от 2000 предмета, от над 30 основни типа по форма, с общо тегло около 7 килограма - това са златните материали, открити в некропола. Наличието на традиции в производството на златни предмети личи не само от формите, но и от начина на тяхната изработка. Тази изработка е свързана с коване, съчетано с полиране и изглаждане на пластинки с дебелина около 0. 1 мм. Златни предмети от същия период са намерени и в халколитното селище при Хотница - Велико Търново. Намирането на златни предмети и на други места в Югоизточна Европа, аналогични на намерените по нашите земи, определят региона на Източна България като производствен център на злато.

Златните предмети от Варненския некропол са с преобладаващи геометрични форми във вид на правоъгълник, конус, кръг, трапец, цилиндър и други. Този стил на изработка е свързан с мотивите на изработка на глинените съдове, намерени в различни археологически обекти от халколита. Геометричният стил за изработка на произведенията на изкуството от нашите земи, на който е подчинен и начинът на изработка на златните предмети, е извес-

тен още от неолитната епоха. По-късно, в края на IV хилядолетие и началото на III хилядолетие пр.н.е., обитателите на плодородните полета между Стара планина и Средна гора - предтракийски племена, започват да произвеждат златни предмети. Доказателство за това са намерените през 2005 година от археолози в три гроба при с. Дъбене, община Карлово, 15 хиляди фино обработени златни елементи от огърлици и апликации за дрехи, повечето от които с големина от 1.5 мм. Тези находки говорят за високо ниво на технологиите на обработка на злато през този период. В последните няколко години и в други региони от страната са открити впечатляващи находки, които говорят убедително за разцвета на халколитната епоха, култура и цивилизация по нашите земи.

През халколита започнала изработката на оръдия на труда от мед и кремък. **Дългият културно-исторически и обществено-икономически процес на халколитно развитие започнал още с развитието на земеделието и скотовъдството и продължил с разкриването и разработката на големите рудни залежи в някои области на днешните ни земи. Това изиграва важна роля в развитието на обществото, което достигнало висока степен на развитие на първобитно-общинния си строй. Това се постига в резултат на ускореното развитие на производителната икономика.**

Локалните особености на халколитните култури в нашата страна, като се започне от Караново V и VI и се достигне до редица други райони, позволяват да се обособят по-ярко културни групи и култури, да се направи тяхната по-точна периодизация. Те имат съответствие с групите Коджадерман край Шумен, Русе, Сава и Варна, в Североизточна България и в Софийското поле, както и в комплекса Градешница - Криводол - Гниляне. Набезите на други племена принуждавали обитателите да напускат селищата, но те се връщали по-късно отново по тези земи. Това обяснява прекъсванията на процеса на развитие в селищата и селищните системи през определени периоди от време.

Развива се първата историческа европейска култура и цивилизация-златната - през медно-каменната епоха от племената от дако-мизийски и фризо-пеларгически произход (последователите на Хор), върху територията на днешна България. Няма съмнение, че първите племена - европейци, са мизи, шопи, фризи и синдиарии (кимерийци, лелеги и кари). Всичките те - древни българи. Тези именно племена са създателите на златната халколитна (енеолитна) култура и цивилизация в днешните земи на Североизточна България, Тракия и Маришко-Тракийската низина.

Периодът на халколитното развитие на ранните ни предци е период на рудодобив и рудопреработване. Най-старият рудник в Европа "Ай Бунар" -местността Мечи кладенец за добив на мед, е разположен край Стара Загора. По нашите земи са открити първите минни разработки, оръдия на труда, следи от методи и техники за добив и преработка на медните руди. Достиженията на минно-металургичното производство дават и наименованията на епохите в историята - медно-каменна, бронзова и желязна. През медно-каменната епоха у нас се добиват карбонатните руди - азурит и малахит. Първото оръдие на труда - кирката за изкопаване, представлява рог от дива коза, а дръжката - бедрена кост от голямо гръбначно животно или от човек. Дървеният материал не е служел за закрепване, а за добиване по "огнения метод". По този метод се запалва силен огън до забоя до нагорещяване на рудната жила и последователно се залива със студена вода, като от рязката промяна на температурата масивът се нагнетява и става по лесна за ръчно изкопаване. Медните руди са изкопавани от рудоносните жили на повърхността. **Първите рудари са дако-мизийските племена, включително новодошлите фризи - кимерийци (последователи на Хор), които, след потъването на родината им Кимерия и Атланд на Север, заселват териториите на съвременните Румъния, България и Егея - Крит. Те са този народ, който оставил доказателства за дейността си със рисунки върху произвежданите от самите тях керамични съдове. Те са откривателите и разработващите богатите медни находища.**

Началото на организираното рудопроизводство е поставено в нашите земи през халколита. Важни предпоставки за това било и наличието на медна руда. Наред с рудника край Старозагорските минерални бани "Ай Бунар", древен рудник от епохата на халколита е намерен и при село Хрищени, област Стара Загора. От тези рудници се съди, че древните рудничари са притежавали високо майсторство. При пробиването и прокопаването шахтата при с. Хрищени е пробита скална маса на дълбочина 27 метра.

Откриваните големи късове руда били разработвани с големи каменни чукове и смилани ръчно, с каменни мелници и хавани на ситно. Първоначално рудата била стапяна в плитка яма в земята, а по-късно в каменни, правоъгълни пещи, измазани отвътре и отвън с огнеупорна глина, обърната откъм стената, откъм която духа вятърът. За поддържане на висока температура предците ни използвали дървени въглища. За да се пречисти, медта била подлагана на няколко претопявания. Намереният фрагмент от каменна пещ край Етрополе от халколита, говори, че пещта е била с една-

към размер с намерената такава в град Митерберг - Австрия, за топене на медна руда през бронзовата епоха.

От стопените кюлчета мед били изковавани клинове, брадви, четириръбести шила, халкички, пластинки и обли телчета за укрепване. Тези оръдия на труда са намерени в градовете от същата епоха, особено от къснохалколитните некрополи в Североизточна България - с. Виница, област Шумен (сега под водите на язовир Виница), с. Голямо Делчево (под водите на язовир "Г. Трайков"), гр. Девня и гр. Варна.

Металургията била главният фактор за възход на материалната и духовна култура на населението на Балканите през халколита, предшествала развитието и в района на Егея, и Мала Азия. За лов и риболов през този период били използвани харпуни (като намерените при с. Биково, област Сливен, град Русе и други). От този период са познати въдици от кост и мед, върхове за стрели от кремък и кост.

Въз основа на инвентара от погребения в Североизточна България и особено на некропола от Варна могат да се направят изводи за социално-икономическите отношения в родовата община през халколита (енеолита) в тази част от нашите земи. Изключителният гробен инвентар в гробовете на властниците, разположението на гробовете на богатите спрямо тези на бедните са белезите на социалното разслоение и на военно-политическата организация от класов тип. **Този извод се потвърждава от разкопките на Дипсизката могила при с. Езерово и показва, че в края на халколита се появяват високоразвити меднодобивни центрове в средногорската земя и по големия път север-юг. Варненският некропол сочи сложните погребални обичаи на епохата.** Новото в него са така наречените символични гробове - т.е. в тях не са намерени човешки кости. Сходство с другите гробове е, че са поставени обичайните гробни дарове, със задължително наличие на златни предмети и по-голям брой медни сечива и корубести костни идоли. Тези гробове са разделени на четири вида. В първия вид от тях има златни предмети от 1 - 1.5 кг. и изключително богатство на друг вид гробен инвентар. Вторият вид е с пълна идентичност на инвентар и с по една глинена маска на човешко лице, а третият със сравнително беден инвентар от златни, медни и други находки. Последният е с малко инвентар, по-дълбоки гробни ями и потрошени при погребението кости. В един от гробовете личи антропоморфизъм - проява на религиите в напредналите в икономическо отношение общества, показан чрез апликирани златни предмети върху глинените маски. За гробовете с начупени кости се смята, че те са препогребани от други места.

Гробовете със скелети са характерни с различие на положението - изпънато по гръб, каквото липсва при други находки на погребения от тази епоха, където скелетите са със свито (хакерно) положение. Всички проучвания показват, че тези гробове са едновременни и на един и същ вид население. Керамиката и при четирите вида гробове е поставена до и зад главата, а каменните и медни брадви - до и върху рамото, с острие към тялото, а накитите според предназначението им.

Погребението със свити ръце и крака се обяснява с религиозните схващания на тогавашните хора за задгробния живот, че умрелият трябва да бъде погребван в такова положение, в което се е намирал в майчината утроба преди да се роди, а крайниците му да са свити и свързани, за да не стават причини за зло на живите.

Варненските, халколитни, гробни маски са далечен първообраз на златните маски на критско-микенската (каритянско-мизийската) култура на карите и мизите в Егейския предгръцки свят.

Освен култът към мъртвите и аграрните култове сред тогавашното фриго - кимерийско, по-сетнешно бриго - кимерийско, пелазгическо население, на Балканите, Крит, Микена и целия Егейско-Балкански регион съществуват и редица други култове.

Те са се появили при разпадането на родово-общинните отношения - патриархално родов смесен култ към предците и вожда, и други. Съществували и редица морални забрани, които регулирали обществените и семейно-брачни отношения в рода и семейството.

За религиозните представи и вярвания на най-старите земеделци и скотовъдци по нашите земи съдим по находките по нашите земи от Караново, Русе и други места, в светилищата за извършване на култови обреди, от боядисаните стени, украсени с рисунки. За наличието на светилища през халколита съдим от намерения - и при Старозагорските минерални бани "модел" на светилище. За външния изглед на това светилище се съди по "модела" на светилище от местността Коджадерман, област Шумен, и двуетажното такова при град Русе. Такива модели светилища има и при индианските племе хопи (предци на шопите) от Северна Аризона, в Румъния, Чаталхюйюй - Мала Азия и в други области. И при халколита е голям броят на антропоморфните и зооморфни съдове с изобразени върху тях таралеж или друго животно.

Религиозните схващания на населението се изразявали чрез идолни пластики от глина, мрамор, кост и злато. Освен домашни животни и други същества, се изработвали като идеални пластики и човешки изображения. В сравнение с епохата на неолита идолната пластика през халколита е от много по-разнообразни типове. В селищната могила при Старозагорски минерални бани е намерена пластика - човешка фигура, изобразяваща едновременно женско и мъжко тяло, а по стените - фигури, подобно на тези, намерени при Русе - от злато, изобразяващи човешкото тяло в схематичен вид. Познати са и три типа амулети за изпъждане на зли духове - корубести, поставяни в гробовете, триъгълни и плоски.

Голям брой от фигури от халколита са намерени не само на Балканите, но и в Централна и Югоизточна Европа, Мала Азия и други географски области. Те са веществено доказателство за религиозните представи и свързаните с тях култове в неолитното и халколитно общество - края на VII хил. пр.н.е. - началото на III хил. пр.н.е. Във връзка с това са и срещаните в халколитните селища глинени предмети с триъгълна или четириъгълна форма, снабдени с плитко корито, с три или четири крачета. По ръба на коритото, в предния край, има антропоморфни и зооморфни изображения. Типичен пример за това са находките при с. Градешница - област Враца, Пловдив и Велико Търново, Азмашката селищна могила и тази при Неа Никомидия в Северна Гърция.

Археологическите находки сочат, че обитателите на днешните български земи от неолита и халколита обичали да носят различни накити от глина, мрамор и мидени черупки. Антропоморфно изрязани пластики от Хотнишкото златно съкровище, Русе, Варна и други също били използувани за украшения и амулети.

Превърнатите в символи орнаменти върху керамиката, идолната пластика и други предмети, говорят за сложен мисловен процес при древните ни предци. Човекът от халколитната епоха е съставял песни, танци, музика, забавни игри, изработвал е детски играчки. В нашите земи има открити находки с наличието на първата писменост в света - писменост на първата историческа цивилизация на Балканите - дако - мизийската, по-късно Пеларгическа. Глиненият печат, открит при с. Караново, е с йероглифна писменост на развитото дако-мизийско, сапейско и пеларгическо, единно древнобългарско общество - предците на трако-кимерийците (траки).

Знаците и пиктограмите, гравирани върху керамичните изделия, са местно явление на населяващите Дунавско - Балканската и Каритска област племена, както и на населението от Мала Азия.

Подобни знаци са открити в Деветашката пещера и при с. Чавдар до град Златица.

Изучаването на разпространението на халколитните култури ни води до установяването на културните връзки на населението от днешните български земи с това от съседните области и географски райони. Тези културни връзки и взаимодействия съдействат за бързото развитие на културата на местните племена. Добре планираните и укрепени селища с открит разнообразен инвентар в тях, с добиването и преработката на големи количества руда за мед и злато, наличието на ранни писмени знаци - всичко това говори за съществуването на процъфтяващи култури и цивилизации и по нашите земи. Те предхождат тези в съседните области и райони. Тези култури търпели и оказвали влияние от и на културите от съседните райони, с които поддържали тесни икономически и културни връзки.

Напуснали пещерите, живеещи в големи селища в равнините, в плодородни земи и пасища, до чисти течащи води, дако-мизийските, сапейски и пеласгийски племена бележат нов етап на своето развитие в края на каменната епоха. Те живеели в едноетажни жилища от дърво, много често с дървени подове. Отоплителната печка и богатият домашен инвентар, разнообразните сечива и инструменти, богато украсените с невероятни пластики домашни съдове, са характерни за бързо развиващата се през неолита и халколита култура по нашите земи. Тази култура е известна в историята като Дунавска.

През новолита и особено през халколита използували сърпове с керамични зъбци и дръжки от дърво. Зърнените храни, добивани от дако-мизийци, сапеи и пеларги, били съхранявани в ями дълбоко в земята. Стените на тези ями били измазани с глина, а подът, постлан с керамични фрагменти. Това особено ярко личи от разкопките на Азмашката могила.

През тази епоха били отглеждани домашни животни - куче, говедо, коза, свиня, овца и други, кости от които в голямо количество археолозите намират при разкопки на боклучените ями край жилищата. В домашния бит на населението широко били използувани костите на дивите животни. През тази епоха преобладават костите от домашните - говеда, свине, овце, кози, както и от елени, дива свиня и сърна от дивите животни.

Древнобългарските племена от новолита и халколита засявали различни сортове пшеница, ечемик, фий, бобови растения и други. Те събирали горски плодове, а в някои райони като с. Чавдар - Софийско, отглеждали лозя.

Демографски взрив в земите на днешна Тракия в края на VI хил. пр.н.е. предизвиква движение на дако - мизийците на север и североизток. Това води до повишаване нивото на културите "Полянинa", "Сава" и "Боян - Видра" в Североизточна България.

Като отглас от тези преселения на населението, включително и на това от Причерноморието - в резултат на Потопа, сега, главно в ранния халколит, особено развитие придобива възникналата още през мизолита - през IX и началото на VIII хил. пр.н.е. селищна система, прераснала през новолита в Маришка.

Тази система от селища приема името на реката Хеброс (Хеврос) и е трайно развиваща се в рамките на Варненско - Черноморската цивилизация на дако-мизийци и сапейци (шопи). Още в епохата на мизолита човешкото присъствие сочи преминаването на първата предцивилизационна орбита, което особено се очертава през неолита и халколита с появата на оръдията на труда и човешките изделия, уседнал начин на живот, което води и до изграждане на селища от по-крупен мащаб, като най-старият сега в света град Пловдив, Брезник, Ниш.

Изследванията на ст.н.с. Петър Добрев, проф. Георги Георгиев, чл. кор. на БАН Хенриета Тодорова и други, по проучването на могили в Тракийската низина (315 изследвани само от големия български археолог Петър Детев) доказват непрекъснатост и културна приемственост в целия изследван исторически период - времева дистанция от повече от 8 хиляди години. Този период обхваща времето от появата на първите селища до Новата ера. **Съществуваща синхронно с Варненската култура, тази от Тракийската низина** в поречието на р. Хеброс е плод на един народ, състоящ се от племена от един и същ родов корен. Моделът за изграждането на град Пловдив служи за модел на изграждане на градове в Тракийската низина, а по-късно в Северна България и други земи на Балканите, както и в други географски области на територията на Европа и Азия. Културното наследство по тези земи е дело на местното население, живеещо тук още от периода на Следледниковата епоха, следи от което археолозите намират при селата Оходен и Галиче - област Враца, квартал Слатина на гр. София, край планината Витоша, с. Мусалиево - Плевенско, край Девня и Варна, и други краища на днешна България. Това население, оставило трайни следи по българските земи, от дако - мизийски и сапейски (шопски) произход е непрекъснато по тези земи. То е от последователите на Хор - създател на Египетската, Месопотамска, Асирийска, Вавилонска и редица други култури и цивилизации по света.

Блестящо потвърждение за това са резултатите от изследванията на дако - мизийския геном и неговите носители, от преди 30 години, на акад. Йордан Иванов и от съвременните изследвания на проф. д-р Иво Кременски - ръководител на Национална генетична лаборатория, както и на екип от Европейската международна общност. Всичко това се потвърждава и от редица други доказателства и писмени паметници на културата. **Няма никакво съмнение, че дако - мизийците и сапеите (шопи) са предци на древните траки по нашите земи и, че те са коренно балканско население, придобило името си по-късно, след завръщане в изконната си прародина на техните събратя от Тибет и Шамбала, от Мизопотамия и Египет, както и от Етиопия, Йемен и Кения.**

В края на VII хил. пр.н.е. е основан и изграден град Пловдив под името Пулпудева ("Град при езерото" или "Езерен град"), по-късно с името Евмолпиада, Пълдин, Плоудин, Понеропол (Филипопол). От средата на XIX в. носи днешното си име.

Най-старото древноисторическо селище на съвременна Тракия от края на VII хил. пр.н.е. - "Ясътепе" ("Плоската могила"), възникнало при днешната гара Филипово, е и най-дълговременно съществуващото селище. В квартал "Лаута" на днешен Пловдив се намирало друго селище "Ясътепе", връстник на Черноморския потоп, изградено преди 5500 г. пр.н.е., дало материал, разкриващ хилядолетната история на града. Особено ценна е богатата колекция от това селище свързана с Богинята - майка.

Самото изграждане на Пловдив още в началото на новолита говори за степента на развитие на човешката цивилизация по тези земи. Това е цивилизацията майка за последващата дако - мизийска култура и цивилизация с два синхронно развиващи се клона - Варненската - край Черно море и крайречната, и крайезерна - при река Марица (Хеброс) - пеларгическата. Праотците на по-късните траки създават за първи път в света свой "*център*" с цел обединение в едно на старите исторически селища. В този период се появяват и селищата в и край Брезник, Ниш, Кърджали и Кюстендил.

За степента на развитие на тази цивилизация говорят и крупните археологически открития на екип от археолози с ръководител проф. Николай Овчаров при с. Татул и скалният град Перперикон, наречен "Перлата на Родопите", намиращ се на 20 км североизточно от гр. Кърджали. През каменно-медната епоха - V хил. пр.н.е. и началото на IV хил. пр.н.е. скалата е обожествена от живеещите тук древнобългарски племена - предци на траките. При

разкопките археолозите намират оставените в пукнатините на скалата дарове за боговете им - идоли, керамични съдове, сечива от камък и мед. В по-късен период от време - Бронзовата епоха, Перперикон се превърнал във внушителен, нямащ равен на себе си култов център. В началото на халколита започва окрупняването на етнокултурните ареали. На Балканския полуостров се очертават три компактно заселени области - Тесалийска, Късновинчанска и на Предтракийския халколит (енеолит), която обхващала земите от днешните склонове на Карпатите на север, до Беломорска Тракия и на юг от района на реките Нишава и.Струма, на запад до Черно море и Южна Бесарабия на изток. Като имаме предвид, че през халколитната епоха Тракия е един от най-важните и стари културно-исторически центрове в тази област, то тя се определя като етнокултурна област на Тракийския халколит. Автохтонните дако - мизийски и сапейски племена и придошлите белгари (пелгари, пелазги) от Египет и Далечния изток, и Шемсу хор (кимерийци и фризи - атланти) от древнобългарския единен родов корен са индоевропейци и са в основата на създаването на етногенезиса на траките. Историческото им развитие през новолита и халколита протича в еднакви етапа и резултати в пълен синхрон. Това е потвърждение на културно-историческото развитие в тази област, където се очертават няколко етнокултурни райони, заселени с население от родствени племена.

Районът на Тракия е с граници: Балкана на север, Родопите на юг, Бакаджиците на изток и Ихтиманските възвишения на запад. Племената, обитавали тази високо развита земеделско-скотовъдна област, създават през хилядолетията напластяванията на селищни могили, представляващи гръбнака на халколитното развитие на културите от цялата етнокултурна общност на предтракийския и тракийски етнос. Този най-богат културен център от областта дава импулсации за пътя на развитие на цялостната област на Тракийския халколит (енеолит).

Другият етнокултурен район граничи на север с р. Дунав, на юг с Балкана, на запад с междуречието на р. Янтра и р. Осъм и на изток със степните райони на Добруджа и Причерноморието. Възникналите в началото на халколита селищни могили в този район не успяват да се развият до колосалните размери на тракийските паметници от този тип.

В периода на халколита племената заемат онези части от третия район (Черноморието и степните райони на Добруджа), които са с постоянни източници на вода, докато другите дълго време остават негодни за развитие на земеделието и скотовъдството. Населението от този регион се утвърждава като ползвател на морето и като важна търговска артерия. Този район започва да укрепва икономически при възникването на условия на търговия с мед в края на V хил. пр.н.е. и началото на IV хил. пр.н.е.

Северозападна България и земите на Източна Сърбия и Олтения са четвъртият етнокултурен район. Той граничи на север с Карпатите, на запад с реките Тимок и Нишава, на изток с река Осъм, а южната му граница не е окончателно утвърдена. В него влизат Перник и Софийското поле.

Халколитните регионални култури на Югозападна България се свързват тясно с тези на Беломорска Тракия и са проводник на интензивни културни влияния към Балканите и Средна Европа от Тесалия и Гърция.

Районът на Северозападна България е свързан с ареала на културата Винча, между които има наличие на размени на културни ценности, а в Родопите по-силно са били заселени пещерите. Условия за развитие на селищни могили в този район има при Кърджали, Ракитово, Асеновград.

Извън територията на България е разположен районът на Мунтения в Румъния, който граничи на север с Карпатите, на запад с река Олт, на юг с р. Дунав, а изток с р. Серет. Селищните могили тук, както и тези в Североизточна България, са с графичен орнамент, който е характерен белег на тракийския халколит. Най-североизточният край на областта на тракийския халколит (енеолит) - Южна Бесарабия, е особено интересен като културно-историческо явление. В него се чувства експанзия на племената на север и североизток през средния и началото на късния период на халколита. Те достигат не само границите на този район, но и на съседните райони, които не били заселени и представляват естествен отдушник за областта. Трудността да приспособяват своето стопанство към лошите климатични условия на степите не дава възможност на племената да заемат други земи, освен тези край езерата и реките на Бесарабия, където водят традиционния си начин на живот, чрез развиване на земеделие и скотовъдство.

Между отделните райони непрекъснато протичат процеси на преливане, като в края на епохата се очертават главно два района: на първо място Черноморието, което единствено продължава да развива по-нататък самостоятелната си традиционна култура и всички останали земи от вътрешността.

Развитието на земеделието и скотовъдството води до засилване на натуралната размяна, включително на културни нововъведения, в рамките на етнокултурната област и извън нейните гра-

ници. Установено е, че добиваната в Мечи кладенец край Стара Загора мед, достигала далеч на север и до Македония, а керамиката достига от Балканите до град Волос в Тесалия. **Засилени са връзките на племената и с тези от Мала Азия, които връзки станали двупосочни. По-осезаемо тези връзки и влияния са изразени в областта на културните и религиозни вярвания. Свидетелство за това е наличието на светилища на Балканите и в Мала Азия, на фигурната пластика с моделиран върху нея образ на жената и богинята - майка, както и в ритуала по погребването на мъртвите. Такива влияния са открити и във Варненския халколитен некропол.**

Икономическите и културни връзки и взаимодействия между населението от халколита по днешните български земи с това от съседните области съдейства за по-бързото развитие на последните. Изключително високото развитие на духовната и материална култура на това население оказва значително влияние като културен център за развитие на съседните географски области.

Епохите на новолита и халколита са "*златни векове*" в древната история на нашите земи. Културите на племената от тракийския халколит възникват и се развиват едновременно. Доказателствата за това са в Русе, Кюлевча, Девня, Пловдив, Ямбол и на други места. Културите на племената от нашите земи се развиват самостоятелно и достигат най-високото ниво на развитие - икономическо и културно, в земите на Европа.

Южнобългарски елементи на халколитна култура са проникнали през Босфора. Както в Мала Азия, така и тук са открити постройки, по стените на които е изобразена богинята - майка. Както в Джайдат Наср, преддинастичен Ур, додинастичен Ур и други, така и във Варненските гробове наред с "царските погребения" има и "обикновени погребения" с общи елементи, изобразяващи начините на тези погребения. Във всички тях са поставяни и дарове. Взаимовръзките между Южна България и Северозападна Мала Азия, и други географски райони през халколита, са с различен характер и интензитет.

Тези взаимовръзки и взаимодействия поставят основите на изграждането на културата на следващата, по-напреднала в развитието си епоха. Природно - климатичните условия принуждават изселилите се на изток древнобългарски племена да останат изолирани там за хилядолетия напред. Още при космическата катастрофа водите на Северния ледовит океан са залели огромни териториални пространства от Европа и Азия. Тези води достигат до Черно, Каспийско и Аралско морета и в резултат на

това са обезлюдени Западно сибирската равнина и земите на запад от Уралските планини. Флората и фауната са унищожени в тези земи.

Оцелелите при тази катастрофа арии и аси се разселват към Балканите и в посока към Близкия изток, а част от тях достигат далеч на изток. Само една малка част от тях остават в Уралските планини, където вторично преминават към пещерния начин на живот.

Живеещите далеч на изток наши предци, поради естествената преграда пред тях - Хималаите и други планински масиви, не могли да се придвижат на югозапад. През тези масиви има много малко проходи, с повишена трудност за преодоляването им. По тези причини заселилите се преди хилядолетия от Балканите и Волго - Уралието (Идел) древнобългарски племена се заселват на север от Китай, където основават скито - хунорската общност и най-древната Хонорска, а по-късно известна като Хунорска империя. Още в V хил. пр.н.е. западното крило на Великата хонорска общност заема земите между Куен лин,Тян Шан, Алтай и Гоби. Поради затворения характер на населяващите североизточните земи на Азия, наши предци, с активното участие на древните предци на траките - фригите кари, известни в по-късните исторически извори като лелеги, пелгари (белгари). В тези земи хонорите развиват висока материална и духовна култура, включително строеж на градове.

На базата на антропологичните изследвания на мумиите, изровени в Такламаканските пясъци се доказва, че тези северни племена са с европеидни черти. Те са живеели в Такламакан още през VI хил. пр.н.е. Това са както предци на достигналите този регион изселници от Волго - Уралието още през X хил. пр.н.е., а така също и тези, дошли след демографския взрив и Потопа от VI хил.пр.н.е.

През дългия период на престой на Азиатския континент древните ни предци превръщат този регион в място на високо развита материална и духовна култура, в основата на която стои светогледът им за ВЕД, познанията им за Космоса и богатите им практически умения във всички човешки дейности. Тяхната култура е усвоена от всички конни и неконни племена, живеещи с тях далеч на Север от Китай. Тези племена и народи били обособени по езиков, расов и родов принцип. Начело на тях стояли вождове с неограничена власт, но подчинени на върховния вожд, поставен да ги управлява, според тогавашния им светоглед, от Бога - Тангра. В цялостната система на управление след върховния вожд са били

членовете на съвета на старейшините (мъдреците) на племената. Тези мъдреци били пазителите и разпространителите на знанията -духовни водачи на племената. В състава на Съвета на старейшините влизали астролози, астрономи, гадатели, лечители и други представители на древната наука.

Вождовете управлявали светската власт в мирно време, а по време на войни били военачалници на войските.

Няколко хилядолетия след Потопа всички племена се разселили на юг, в земите на днешен Китай. Древното население в този регион е говорело на древнобългарския език санскрит. Името на българите на този език е произнасяно като гури (учители). Гетските древнобългарски племена, говорещи на достъпен древнобългарски език - бъдещ славянски, също са се преселили и през периода на неолита и халколита живеели по на юг от земите на Гоби, които по-късно се превръщат в пустиня.

Настъплението на новата климатична аномалия през IV хил. пр.н.е. води до ново разселение на племената и народите, включително и на тези от североизточните земи на Китай. Населението в този регион в края на халколита се различава по расов тип и езикова принадлежност. В историческата хроника тези древни племена и народи - потомци на именците, са обявен за "хони" и "индоевропейци", говорещи на индоевропейски език.

Започналото рязко застудяване в края на халколита предизвиква преселение на народите, известно като Великото преселение. Това преселение протича в кръговрат. Поради нов демографски взрив, две хилядолетия след първия такъв, от Балканите започва преселение на скити и хонори на изток.

Поради спада нивото на Световния океан, Средиземно и Черно море, най-удобното място за преминаване на племената е Босфорът, в който водите са се оттеглили и е настъпило стесняването му. Това е причината, поради която втората вълна от преселници от Балканите, се наложило да премине на юг от Черно море. Племената от скито - хонорската общност, тръгнали от планинските области на Балканите, се разселват по цялото протежение на трасето за Средна Азия, където и преди тях има установили се да живеят техни предци. Част от бъдещите хуни остават при Южното Прикаспие заедно с част от древните българи. Основното ядро от преселниците отсяда в Каракорум при р. Сърдаря и Памир. Една част от хонорите, през Беринговия проток, достигат Америка.

Краят на халколита бележи началото на Великото преселение на древнобългарските племена и народи от изток на запад, което ще продължава до първите векове на Новата ера.

Древнобългарският поход през тази епоха бил грандиозен - огромен керван от коне, камили и животинска тяга, пренасящ жени, деца и старци, вода и храна. Керванът бил следван от стада от едър и дребен рогат добитък и завършвал с охрана от мощна конна войска.

Многобройните племена прекосили цялата територия на Тюркмения и се отправили към Каспийско море и Елбруските планини. Ариняните (бъдещи арийци) достигнали р. Дон и след кратък престои прекосили Кавказките планини, като завладяват земите на Азербайджан, Грузия и Армения. Друга част от тях се преселват в Мала Азия и се обединяват с други племена под името хети, като преди това са приели името иранци. Това са и имената на част от древните предци на траките - гетите. **Това Велико преселение дава края на халколитната и поставя началото на нова епоха в развитието им и за предците ни, дошли от Далечния изток. В същото време за преселилите се от Балканите към Памир автохтонни жители започва нова епоха в Балхара, а за друга част от тях в Близкия изток - Мизопотамия (Месопотамия) и в Египет - Северна Африка.**

В края на халколитната епоха нашите предци - преселници от Далечния изток, превърнали заетите от тях земи в опорен пункт за нови военни походи към Мизопотамия. Преграда пред тях били само техните съплеменници каситите, на чието име е наименовано по-късно Каспийско море. В началото на III хил. пр.н.е. тези земи са завоювани от древнобългарските племена, дошли от изток. Те станали господари на огромни територии на север от връх Арарат до р. Аргос, вливаща се в Каспийско море - реката, служеща за граница между тях и племената на техните близки родственици ариите. На запад за граници им служела р. Тигър, която на юг се простирала до днешен Багдат, град Керманшат, град Техеран (Иран) и Елбруските планини. В тези земи се включвали езерата Урмия и Бан, както и цялата територия на Кюрдистан, един от хребетите на който носи името Булгартаг.

Шумерите, дошли в Мизопотамия от юг, от владени преди това от тях земи в Арабския полуостров и Етиопия. **Предците на траките - древните тибети (гети) от Тибет, след като достигат земите около езерото Балхаш, се отправят на поход на запад. По устието на р. Сърдаря, вливаща се в Аралско море, преодолявайки съпротивата на предците на колхите, те временно отсядат в земите между Волга и Дон. След престоя си тук те се отправили на поход към р. Днепър. Останалата част от тях се смесила с уралските азияни (аси) и приели името дардани, из-**

вестни от "*Илиада*" на Омир като троянци. Както предците на дарданите, така и колхите - предци на грузинци, били принудени да се преселят в Кавказките планини.

Походът на предците на траките на запад преминал през крайбрежните причерноморски земи между реките Дон и Днепър, които по това време били заселени от шумери и хиперборейци. Последните били студоустойчиви племена от север, владетели на земите в Румъния и Унгария. Изгонвайки от тези земи племената на критяните (каритяни, кари) на юг, при река Днепър и на запад от нея, гетите били пресрещнати от праотците на келтите - друиди и латини. Явно, че идвайки от изток гетите, трябвало да преодоляват многобройни препятствия, включително и да влизат във военни стълкновения. Те пристигнали в своята прародина като в арена на ожесточени и кръвопролитни битки и въпреки това продължили похода си на запад. Притежавайки мощна военна сила, те, придвижвайки се по крайбрежието на Черно море, завладяват земите в стратегически важния център на Балканите - Добруджа, тогавашната Малка Скития. Защитата откъм Дунав била сигурна и обезпечавала сигурността им като бариера за тях срещу нападения от други племена и народи.

Подсигурявайки границите си гетите - предци на траките, предприемат завоевателни походи срещу останалите племена на галите, разделяйки ги на две части. Една част от тях напуснала земите си по море, а друга част се преселила на запад от р. Искър - в Мизия, предприемайки поход срещу илирите и напускайки Мизия и Сърбия, овладявайки Хърватско, Босна и Херцеговина, се заселили на юг от Дунав. Останалите племена, под натиска на племената, пристигнали от Северна Европа, се оттеглили на юг от река Днепър.

В края на халколита племената напуснали далечния североизток и се преселили, както следва: гетите - праотци на източните траки и славяните - на Балканския полуостров; шумерите - ариани и други древнобългарски племена - в Мизопотамия; праотците на маджарите и скитите - в земите на север от Черно море.

Преди гетите - праотци на траките, да се появят на Балканския полуостров, в началото на III хил. пр.н.е. каритяните, населявали преди това Унгария, се преселили на Балканския полуостров, изпреварвайки нашествието на илирите. На мястото на племената от Северна Европа - Холандия, Дания и Скандинавия - кимерийците в Русия и Унгария, те преодоляват преселването на каритяните. **Това са същите фризи - атланти и карийци (каритяни и кимври), последователи на Хор, които след потъването на страните им Атланд и Кимерия се пренасят последователно на юг. Те преминават през Балканите, а друга част от тях се отправят с кораби към Египет, Егея и Средиземно море.** Девкалион - водачът на каритяните - арии, прекосявайки р. Дунав, се насочва към Северна Гърция и завладява Македония, а след това и земите на Епир и Тесалия. Една част от тях остава в Тесалия, а друга част достига на юг Пелопонес и остров Крит, който овладяват през 4050-4035 г. пр.н.е. с войски на сина на Девкалион Минос.

В периода, когато Минос завзема Крит, по-голямата част от долината на р. Нил е била вече под властта на предците на евреите юдейските дактили (дако - илири, даки и илири), клон от фризите - атланти, последователи на Хор.

Белите евреи били подвластни на Египт, а мургавите юдеи на брат му Данай, които владеели земите на Горен Египет (Кем - южната земя). Имало и трети клон на древните фризи в Египет - атиняните на Миневра, основателите на първия град Атина в Гиза и на град Сайс.

В края на IV хил. пр.н.е. между двамата братя Египт и Данай започнала бит ка за земите при река Нил, която довежда до напускането на Горен Египет от Данай и преселването му в земите на Либия, където в този период живеели предците на турците и албанците. Започналата битка с атиняните го принуждава да се пресели на остров Родос и в земите на Западна Мала Азия. Според легендите на данайците, след едно десетилетие последвала битка с царя на Аргос - Пелазг. Мястото на престола в Аргос заел Данай. Последният прогонил аргийците - праотци на жълтата раса, в земите на Беломорска Тракия, откъдето по-късно те се преселили в Мала Азия.

Поради това, че земите на Пелопонес не били плодородни, Данай покорил Крит, при което близо две трети от каритяните се преселили в долината на р. Нил. **В битката за властта в долината на р. Нил между атиняните (предци на гърците) и белите евреи вземат участие и други племена, като се разделят на 2 части. Едната част от тях, представяна в историята като акадци, се преселва в Библейските земи, а по-късно, в III хил. пр.н.е. са васални племена в Мизопотамия и в Мала Азия. Друга част от тях се преселва на Балканския полуостров, като по море достига до Йонийско море.** От остров Корфу предприемат нападение и завладяват земите на Южен Епир, а след това последователно и земите на Македония и Северна Тесалия. **При нашествието в 3000 г. пр.н.е. от север на южните славяни гетите, гърците йонийци прогонват от Пелопонес праотците на турци-**

те и албанците. След междуособици на йонийските предци на гърците те се разделят на 3 клона, като в края на халколита два от тях били поробени и асимилирани, а третият се смесва с предците на турците и според "Илиада" на Омир се появяват на историческата сцена като пеонци.

В началото на III хил. пр.н.е. в района на Егейско - Балканския регион живеят данайци (юдеи - хемити) и каритяни, които владеят Крит и останалите острови в Егейско море. Гърците йонийци населявали Пелопонес, а останалите земи, под името Древна Елада, били населени от пеларгите (лелеги и кари). Земите на днешна Албания се владеели от илирите, а на Македония - от ариите.

Новата епоха в Мизопотамия била предшествана от разцвет на древноисторически култури. Още от началото на VI хил. пр.н.е. тя била известна като Хасуна и разновидността й Самара, основани от едни и същи родствени племена - древнобългарските, ариански, черноглави племена. Този период достига до 5500 г. пр.н.е., когато започва друг период, известен като Халаф, който продължил до 5000 г. пр.н.е. Селищата от периода Хасуна сочат използването на медта в ограничени количества, а Самара - с намиращите се покрай коритата на плавателните реки селища, които отглеждали зърнени култури. При недостиг на вода тук започват да използват напояването като метод за постигане на по-добра реколта. За повишаване качеството на живот може да се съди през периода Халаф. Така например, при Ниневня (днешен Мосул) е имало калдъръмени улици и къщи с хубави фурни за печене на хляб. Селището се отличавало с добра обработка на мед и керамични изделия, съдове и амулети с изобразени върху тях колесници.

Селищата от този период са пръснати върху площ от 800 км, от югоизточния бряг на днешна Турция до езерото Ван в североизточния край и представляват обширни търговски райони.

Първите открити селища във Вавилония са от началото на V хил. пр.н.е. и са известни като Ел Обейд на името на селището в Южен Ирак, в близост до селището Ур. Първият културен слой на Ел Обейд е намерен на 10 км от град Ур, там, където е бил разположен град Ериду. Най-характерна черта на живота в тези селища е използването на напояването за производство на жито по подобие на селищата на север от периода Самара. Вероятно хората от Ел Обейд са решавали тази задача поетапно - от разчистването и разораването на земите, напояване с води от естествените потоци от коритата на реките, през пренасочване на води в речните брегове. Но те срещали трудности, поради прииждането на Тигър и Ефрат и унищожаването на част от реколтата. С цел усъвършенстване техниката на напояване населението от Обейд се научило как да ограничава този проблем. Наложило се ползването на повече работна сила за прокопаване на канали и разрастване на селищата, а наред с това и на доброволно централизираното управление на градовете и техния труд чрез общинска обществена система. **Така се появява градът на бюрокрацията като отличителна характерна черта на общественото устройство по-късно в Мизопотамия (Месопотамия).**

Появяват се и редица други проблеми, водещи до превръщането в по-заможни семействата живеещи в по-плодородни земи, в резултат на което се появява разслояването, основаващо се на натрупаното богатство. Този начин на живот, зародил се по време на периода на културата Обейд, се разпространил далеч извън границите на Южен Ирак.

През 4000 г. пр.н.е. в цялата област на Персийския залив до Северна Сирия, както и на територията до Понта до границите на Южна Русия, била със селища от културата Обейд - характерната култура за неолитното общество в Мизопотамия. Ускорило се търсенето на камък, руди и подходящ за строителството дървен материал, каквито липсвали в Южен Ирак. **Разпространението на културата Обейд поставя началото на градския живот в Мизопотамия и в съседните земи,** но по-голямата част от населението продължило да бъде селско, живеещо в къщи от кирпич. Внасяният камък е използван за направа на камини, дренажни канали, порти и настилки на улиците.

Културният слой в Южен Ирак, следващ периода Самара, е този на Урук, обхващаш времето от 3500 г. пр.не. до 3000 г. пр.н.е., който е характерен с възхода на града като стопанска и обществена единица и зараждането на монументалната архитектура от камък. Наред с това все по-често се използвали металите и се полага началото на художествената традиция, въвежда се цилиндричният печат и се внедрява писмеността. Урук е сред най-значимите селища на шумерската цивилизация.

Опитът шумерският език да се оприличи на друг език се дължи на факта, че всички езици спадат към малко езикови групи. Така например френски, английски, немски, руски, арменски, латински, гръцки, персийски, хинди, санскрит и други езици са с много общи черти в строежа и в речниковия си състав, поради единния им произход в древността. Същото важи и за семитските езици, древноеврейския, арамейски, арабски, акадски (преобладавал във Вавилония в началото на II хил. пр.н.е. преди етиопския).

Още преди 30 хил. г.пр.н.е. именците са живеели както лемурийците в общности от по неколкостотин души. Те са били откъснати от други и са разчитали на себе си, като твърде рядко са общували с други общини. При това положение времето до неолита не е било достатъчно да се развият независим един от друг езици. Възможно е по времето на културите Хасуна, Самара, Халаф и Обейд населението на Мизопотамия вече да е говорело на несвързани помежду си езици.

От най-стария известен ни сега надпис от Мизопотамия личи, че през III хил. пр.н.е. там се е говорело най-малкото на три езика: шумерски, акадски и древнобългарски, но преди този период се е говорело най-много на хуритски (древногурски, древнобългарски) език, наричан от шумерите субарейски (асирийски). От преселилите се след X хил. пр.н.е. от подножието на планините Загрос и Тавър и от Сирия племена, е оцелял езикът само на хуритите и шумерите, което говори за древнобългарски поселения в този регион още от времето на мизолита и развитието по-нататък на култура и цивилизация, синхронни на културата и цивилизацията от Балканите на сродните им племена от дако - мизийски и сапейски произход. Въпросът за езика и писменоста е най-широко обсъжданият проблем на древното предисторическо и историческо развитие на племената и народите от новолита и халколита.

Сега по безспорен начин е доказано, че преписът на Библията на иврит, е преиначен препис на оригиналните арамейски текстове и, че в желанието си да пренапишат историята на човечеството, евреите я съкращават с хилядолетия. Когато виждаме, че е съкратена праисторията на човечеството, сега по-успешно можем да разберем мотивите на Ришар Симон (1613 - 1712 г.) за подновяване диспута относно идентичността на библейския текст. Всъщност този спор е за разширяване хоризонта на познанието на човечеството за неговата дълбока древност и преди всичко за пряко изясняване на културно - историческото наследство на хората от преходната мизолитна и новолитната златна култура и цивилизация. В своята "*Критическа история*" Ришар Симон заявява:

"*При създаването си църквата не е получавала друго свето писание освен гръцката версия на Септагинантата*".

Това съперничество за достоверност на Библията води до непрекъснати прения между юдеи - евреи и християни, а така също и между християнските общности с различни ориентации.

Преди няколко години това твърдение беше блестящо защитено с книгата на френските граждани от еврейски произход Месод

и Роже Сабах "*Тайната история на Библията*". **Шестдесет години след като Зигмунд Фройд изказва твърдението си, че Мойсей не е евреин, а египтянин двамата автори потвърждават истинността на твърдението му. Наред с това, те по безспорен начин потвърждават, че и библейският патриарх Авраам не е египтянин.** Според тях "*богоизбраният народ*" е египетско население на свещения град Ахетатон. Първата книга на Стария завет "*Битие*" на базата на египетската космология евреите превръщат в "*исторически*" персонажи имената и титлите на египетски фараони - Авраам, Мойсей, Аарон, Йосиф, Сара (едно и също лице с Нефертити) и Лаван. Авраам всъщност е фараонът Ехнатон, а Мойсей - Рамзес I. Историческото събитие с значимо преселение на хора по религиозни причини от столицата на Египет - Ахетатон и заселването му в Ханаан през 1344 година, потвърдено с много данни в египетската история и археология, е основа на съдържанието на Втората книга на Старият завет "*Изход*". В тази книга се говори за народ, наречен "*евреи*".

Според Библията в Египет живеят два народа - египтяни и евреи (деца на Израил). В нея се твърди, че евреите, макар и роби са "*по-многобройни и по-силни*" от египтяните: "*Елате да постъпим разумно спрямо тях, за да не се размножават, да не би в случай на война да се съединят и те с неприятелите ни да воюват против нас и да си отидат от земята ни*" (Изход 1:10) се твърди от името на тогавашният фараон. **И в днешно време преиначена история за това историческо събитие в Библията се познава от всеки евреин, християнин и мюсюлманин и тя лежи в основата на продължаващия и до сега конфликт между Израел и Палестина. Въпреки всичко обаче сега се знае вече, че това е историята на египетското население, напуснало свещения си град преди 13 века пр.н.е.** Сравнителният анализ на Стария завет и летописите на египтяните сочи, че в основата на пасажите от Библията различни човешки цивилизации са втъкали в своята народопсихология, които са различни от истинската история на египтяните.

Най-новите археологически разкрития на двамата френски учени показаха истинската история на египетските фараони и развенчаха окончателно мита за "*богоизбрания народ*" от Стария завет.

Всичко това поставя на дневен ред за разглеждане проблема за Рая на Земята и за езиците на народите. Надживяла хилядолетия, истината за световния катаклизъм - Потопа, дава основание на изследователи и учени да свързват това историческо за съдбата на човечеството събитие с древен Шумер. Косвени доказателс-

тва като "*Списък на царете ...*" преди и след Потопа налага идеята за съществуването на само едно царство и човечеството като цяло все още продължава да е в плен на описаното в Библията, че Потопът е бил в Мизопотамия (Месопотамия). Безброй са вече обаче доказателствата за потопа в Черно море и връзката му с епоса за великана Билгамеш (Гилгамеш), носещ българско име. Този безстрашен героичен цар на Урук не случайно търси прародината си в посока към днешните Балкани.

Още през 1988 г. Рик Фербанкс и Едуард Барк потвърждават тезата на Райан и Питман за разтопяването на ледената шапка от последния ледников период на два етапа "*около 12500 г. пр.н.е. и 9490 г. пр.н.е.*" Първият тласък на топенето довел до разлив на реките Днепър и Волга в горните им течения в пълноводни езера, а вторият довел до вливането им в сладководното езеро Черно море. Около 10 хил. пр.н.е. равнището на Черно море е спаднало под равнището на излаза му в Средиземно море и на Световния океан. Приливът на солена вода през Босфорската преграда през 5508 г.пр.н.е., която е със 100 метра над нивото на бреговата линия показват, че дневното повишение на нивото на езерото е 15 см. За да се спасят хората от Черноморското крайбрежие, е било необходимо да изминат голямо разстояние.

Същевременно минеледниковата епоха от 6200 г. пр.н.е. до 5800 г. пр.н.е. довела до миграция на населението, занимаващо се със земеделие в Анадола и Палестина в нашите североизточни черноморски земи. Потопът е предшестван от предупредителни събития, довели до възможността Ной, Зиусудра, Утнапшцим и Атрахазис да се подготвят. Така подходил и Гилгамеш, силно изненадан от "*каменните неща*", описани според текста на иврит като "*ревящи води на дълбините си се надигаха и Техам тяхната царица заплашваше да залее Божието творение*", но господ я покрил и заточил да живее на пясъчните дюни.

Позовавайки се на приказката за Потопа на остров Самотраки по Диодор Сицилийски, американските изследователи Райан и Питман изразяват хипотезата си за Черноморския характер на Потопа, която беше защитена и с помощта на достигналия по-рано до нея проф. Петко Димитров от Института по океанология при БАН - гр. Варна и особено силно с експедициите на проф. Балард по Черноморското крайбрежие на Турция, България и Румъния. **За преминало население от Мала Азия към Балканите през миниледниковата епоха е известно в историческите източници. Това е предизвикало и големия демографски бум сред сродното му дако - мизийско и сапейско население на Балканите, довел до по-късното му многоетапно разселване и разслояване.** След гигантския катаклизъм, според бившия директор на Историческия музей -гр. Варна - Иван Иванов, Балканите стават обетована земя за българите за повече от пет хилядолетия. Според "*Джагфар Тарихи*" Гази Барадж ни съобщава:

"*Най-голям разцвет държавата на Каф - българите (кавказките българи - б.а.) е при управлението на цар Камир Батир. След неговата смърт част от самарците (кавказките българи в Самар), Шумер или в областта Мустанг замърсили водата, забравяйки че тя е свещена, тъй като отразява бог Тара (Тангра). Разгневеното божество решило да потопи във вода земята Самар ...*"

Тези твърдения на Гази Барадж потвърждават, че **индоевропейците, това са кимерийците и кавказките българи, както и самарците** и, че поради Потопа, част от тях обитават най-западната част на Кавказ. Обидилите бог Тангра българи предизвикали природния катаклизъм и тези от тях, които преди предупреждението на природата да спрат замърсяването на реките, се пресели в Египет с името "*агачири*". Според това предание планината Самар се намирала в непосредствена близост до Черно море. То подсказва, че **българи, шумери и камирци са от единен индоевропейски произход.**

След като от дядото на Ной - Матусала, според Ал-Масуди, произхождат българите, то те са индоевропейците отпреди Потопа в Черно море. Това е още едно доказателство за древния произход на предците ни. Името на тези ни предци носят Памир (Имеон), Стара планина (с тракийското си наименование Аймон), нос Емона в най-източната част на планината и редица други. В античната българска хроника има редица такива остатъци от библейските родоначалници като свидетелства в защита на тезата за Библейския Потоп в Черно море. **Това е така и според гръцката митология - сбитият и компилативен характер на присвоена от по-древната от нея митология на предците на древните траки с родоначалник Пелазг. Тези предци на траките са най-древното след дако - мизийците и сапеите население на Балканите и Егея. Те, пелазгите, живеели по тези земи по времето на халколита през V хил. пр.н.е. и по-късно и са първите металурзи, познаващи медта и среброто и са създатели на първите градове в Пелопонес, Лариса, Аргос и Месина.** В историческата хроника са известни като пелгари, белгари, пелазги, белазги, българи. Най-древната земя, фиксирана в Светото писание е на Балканите.

Според "*Сказание за дъщерята на хана*", зли алпи издигнали висока стена за да спрат слънчевите лъчи:

"*Стена на острова Чулман*
тез алпи вдигнаха зандан.
Не могат слънчеви лъчи
да вдигнат хорските очи
скова земята студ и лед.
И живи трупове безчет
копаят пещери зандан,
но стига ги смъртта и там."

Посочен е и спасителят на човечеството - добрият и самоотвержен алп Карга - гаргата.Тя е добрият "*вестител*" и в Библията, и в преданията за Потопа на американските индианци. Подкрепа за това, че Потопът се е състоял в Черно море, са и доказателствата от Библията, според записаното в която, създаването на човека, Господ предхожда със засаждане на райската градина Едем в земята, която няма нищо общо с Шумер. **Тази земя, в която намират убежище потомците на Ной, се просича от четири реки - Дунав, Днепър, Днестър и Дон, които събирали водите от ледниците, осигурявали съществуването на сладководното езеро при природните катаклизми.** В шумерския, гръцки и хуно - български, за разлика от библейския вариант за Голият се свързва с българското име. Шумерската легенда е свързана с образа на Билгамеш, а гръцката - с пелазгите, пелгари от Ликаон. Главни действащи лица в хуно - българското предание за Потопа са самарците - българи. **Така нашето име явно е посочено като водоразделно в развитието на човешката цивилизация.** По време на миниледниковата епоха - 6200 г. пр.н.е. - 5300 г. пр.н.е., животът в Анатолия, Мизопотамия и Предна Азия, поради природно-климатичните условия е замрял. Селищата в тези региони са обезлюдени, докато климатът в земите около Черноморското сладководно езеро е благоприятен за разгръщането на богата култура и цивилизация на дако - мизийците и сапейците, и на преселилите се при тях фризи - атланти (последователи на Хор), както и кимерийци и атиняни от Египет и Мизопотамия - гиганти, исполини.

Археологията и находките потвърждават струпване на население и селища в периода на миниледниковата епоха около Черно море и водните басейни на Дунав на североизток и Марица (Хеброс) близо до гр. Пловдив. Това допринася за бурното развитие на земеделието преди Потопа в Черноморския оазис, наред с развитието на богатото селищно строителство. **Разбягалото се в различни посоки население от дако - мизийски и сапейски произход станало причина за ускореното и едновременно развитие на земеделието в различни географски райони, включително и по местата, обитавани от бързо развиващата се, синхронно с дако - мизийската през неолита, фриго - мизийска (скито - хунорска) култура и цивилизация.**

Но Потопът не прекъсва напълно Балканската и по нашите земи цивилизации. Независимо от големите наводнения, потъналите селища и други големи загуби, цивилизацията при Варна не е "*несъстояла се*" и не е претърпяла "*пълен упадък*", а напротив, през халколита (енеолита) тя бързо се съвзема и районът процъфтява икономически и в културно отношение. Бурното му развитие го превръща във водещ културен център през V хил. пр.н.е. за целия тогавашен древен свят. Както изтъква водещата ни археоложка - чл. кор. на БАН, Хенриета Тодорова, "*Каменно-медната епоха е един от най-ярките, ключови периоди в праисторията по нашите земи. Нейният основен белег е навлизането в живота на праисторическия човек на второто разделение на труда, което е неправилно свързано с възникването и експлоатацията на най-ранните металургични центрове*" и още "*... Каменно-медната епоха представлява един блестящ завършек на класическите форми на родово-общинния строй, характерни за етнокултурните общности носители на най-ранните форми на земеделско-скотовъдната продукция*".

Халколитното стопанство осигурява независимост и стопански живот на племената, населяващи българските земи през този период. Човекът от тази епоха притежава необходимите познания за развитие на земеделието и скотовъдството, за добиването и преработката на мед и злато и не е застрашен да загуби прехраната си. В този момент дако - мизийците ползвали дърводобива и практикували строителството, грънчарство и дървообработката, производството на оръдия на труда и разносната търговия. Всичко това довежда предците ни до уседнал начин на живот. Тяхното стопанство било затворено. В него селищата се развивали като самозадоволяващи се стопански единици със собствени суровини.

Най-типичното за халколитната култура на Балканите е настъпването на ново разделение на труда, с което се ерозира затвореността на стопанската дейност на човека. Изграждат се общини от семеен тип. Освен по българските земи от времето на халколита са открити и рудодобивни центрове извън тях в Източна Сърбия - Руда глава и в Пенсилвания, но те са с по-ограничено значение. С откриването при археологическите проучвания при

с. Ябълково, област Хасково, на медна шлака от VI хил. пр.н.е. се **доказва наличието по нашите земи на най-древната за Европа и света металургична дейност, още по време на новолита.**

С развитието на рудопроизводството и металургията значително се налага развитието на търговията и търговските центрове като тези в наколните селища край Варна. Основните търговски артерии през новолита и халколита са били водните - реки, езера и Черно море.

От анализа на използването на злато през тази епоха личи, че има два вида от метала - един от собствен, местен произход и друг - със следи от платина и цинк от вносен добив. Това сочи за търговската дейност между племената от нашите и други земи.

Не само селищата, но и архитектурата им имат тенденции към решителни промени. Като строителен материал вече се използвал камъкът - за издигането на масивни сгради. Така например, централната сграда от Дуранкулак е с площ от 166 кв. м, а в селищните могили при с. Овчарово и Радинград се открояват двуетажни сгради. Интересни са резултатите от проучванията на Петър Боев на антропологията на хора от халколита, които сочат процес на архикефализация в появата на балканско - кавказката раса. **Върхът на балканската халколитна култура е появата на пиктографската писменост. Това става поетапно още от втората половина на VII хил. пр.н.е. и началото на V хил. пр.н.е.Според белгийския лингвист Х. Херман, писмеността е възникнала на Балканите, на територията на съвременните България, Македония, Сърбия и Румъния - земите, населявани от дако - мизийци и сапеи, в периода на възникването на същата.**

А според популярния изкуствовед И. Дянков "***Индоевропейската родина е била на Балканите*". Тук е люлката на индоевропейските езици на най-ранните предци от дако - мизийско и сапейско население. Тези езици с течение на времето се разпространяват из цяла Европа, Предна Азия, до и в Индустан, Шри Ланка и Бангладеш. Това е праезикът на индоевропейците - синди, с дако - мизийски езиков субстрат.** Сега учени го различават до най-ранен езиков слой на индоевропейското езиково семейство като анатолийски и пелазгийски.

Всички тези доказателства слагат край на спора за езиците, който, като един вековен спор, според Йохан Готфред Хердер (1744 - 1803 г.), се води, "*защото всяка стара нация обича да се разглежда като първа родина и да разглежда страната си за месторождение на човечеството*". Езиците, тези "*Най-стари паметници на народите преди писмеността и изкуството са най-доброто огледало на човешкия дух*". Те са архив, който, според Ж. Д. Микоелис (1717 - 1791 г.) "*... не може да бъде унищожен от пожар и който би загинал само при тотална разруха на нацията*". За история на народите и нациите не може да се говори, без да се покаже и анализира езикът, който осигурява тяхната идентичност. На базата на езиковото съпоставяне се доказва, че древният санскритски език е по съвършен от гръцкия, по-богат от латинския, но родството между тях е толкова явно, че и в трите езика личи произходът от един и същ извор. Поврат в изучаването на древния свят настъпва благодарение на откриването на древноиндийския език санскрит и неговото родство с основните европейски езици

В "*Разумът на историята*" Хегел поддържа идеята за упадъка на една цивилизация още в зората на човечеството. "*Става дума за примитивното състояние на човека, което теолозите вече са интерпретирали по свой начин (например Бог говори с Адам на иврит) и към което днес се връщаме във вариант, съответстващ на други нужди... Този пранарод произхождал от същия човешки род и е увековечен от древните предания по образа на боговете ... състоянието на най-ранните народи, както ги дава историята, трябва да бъде състояние на връщане назад от онова високо състояние на култура*". Според него в Библейския разказ няма определение за представата за един народ и неговото историческо състояние. Тръгвайки от далечната диаспора през XIX век, учени от цял свят - лингвисти, предполагат, че са близко до раждането на езиковата дейност и сътворението на човека.

По този начин учените разкриват един необятен свят на езици, носещ безброй знания срещу други - елементарна съвкупност "*арамейски*", "*ориенталски*", наречени по-късно семитски. Докато настъпва разнообразие на индоевропейските езици, съответстващи на съответните индоевропейски народи, то семитските езици, култури и религии остават да се развиват на място закрепостени към своите народи семитите.

Според М. Дюмезал (1808 - 1996 г.), става дума за етикет, общ за всички "*... предупреждаващ, че именно хипотезата за общия произход и общото наследство е най-вероятното обяснение за съответствията, които забелязваме между тези така разпръснати по земята исторически факти ... те знаят, че е праезик или цивилизация, защото нищо не може да замести документите, а документи просто няма.*"

В зората на цивилизацията се появяват "*ариецът и семитът - двама братя близнаци, откърмени в една и съща люлка. Цивилизованото общество води началото си от индоевропейските и семитски семейства, чиято прародина е една и съща или почти една в съща*".

Арианите - арийци осигуряват на Запада овладяването на природата, умението да боравят с времето и пространството, да създават митологията, науките и изкуството, а семитите овладяват тайните на монотеизма до момента на идването на Исус Христос в Галатея. Появяването на християнството, приело призванието не само на новия месия и неговите ученици, е в разрез с традицията на юдеите - египтяни, напуснали своята земя като поклонници на бог Амон и преселили се в земите на Палестина, основали религията на юдеизма. Така се появява спорът между семити и ариани и историята започва да се обяснява по религиозен път.

Биологическият произход на човечеството и расите предшества значително представата за първата му културна и езикова дейност. Още Ренан отрича съществуването на филологичните раси, като счита, че за "*европейските нации расите не играят никаква роля, нито с кръста, нито с езика.*" **Той търси двойно родословие, за да възпитава на запад паметта за неговите индоевропейски прадеди.**

Борбата за присвояване истината от праисторията от преди началото на Новата ера напоследък все повече се изяснява. Самото съществуване на предците ни (именците Хор) - първите хора от Каменната епоха и техните сродници синдийците от преди Космическата катастрофа, както и техните култури и цивилизации и техните древни езици, поставят спора за изначалието извън еврейската Библия. Тяхното съществуване доказва, че евреите, като съседи на нашите предци, са "*богоизбраният народ*" не от друг, а от предците им богочовеците - дако - мизийци от Балканите.

Езикът от Едем (Рая), според различните Библейски извори и преписи, е език именно на предците ни именците Хор и на последователите на Хор, известни в Египет като "*Шемсу Хор*".

Разкриването на фалшификациите на изначалната Библия - арамейската, написана по-късно от евреите на иврит, създава благоприятната възможност да се възстанови в автентичен вид историята и културата в Древния свят, наред с това, може да се даде полагащото се място в тях на именците и синдите - първите хора, онези, които създават и творят култури и цивилизации още през палеолита и в по-късните мизолитна (мезолитна), новолитна и халколитна (енеолитна) епохи. Това са създадените и синхронно развивани от тях култури и цивилизации по цялото териториално пространство на Северното и част от Южното земни полукълба. **Началото, поставено от тях, е свързано и с появата на различни клонове (общности) от народи от отделни подраси на бялата раса и с различните им езици и писмености. В това отношение от особена важност за бъдещото човечество са езиците, културите, писмеността и цивилизациите на народите от индоевропейската подраса на бялата раса.**

В цялостния исторически процес юдеят, с неговата поява в самата основа на религиозната традиция, безпокои със стремежа си да се пренебрегне космическия светоглед и учението за върховното единство между човек, природа и върховния повелител бог Тангра на древните българи - мизи, сапеи, арии, пелгари, белгари, древни балагури. В религиозната традиция и светоглед на древните ни предци той се появява като чужденец със стремежа си да подчини всички достижения на човечеството на божествения произход на носителите на религията юдеизъм, като постави евреите като изначални, следпотопни, богоизбрани хора. И макар и присъстващи в религиозната традиция под името евреин (от иврит) - народ със свой дом и място, като външно ограничено явление в развитието на човешката история до самото начало на XIX век, сега е времето на определяне точното и ясно място на еврейския народ в човешката история, неговия произход и развитие. Ясна е и ролята, и влиянието на неговата култура и цивилизация върху развитието на човечеството и особено близките му връзки и взаимодействие с нашите предци и съвременници. С индоевропейските си предци - фризите - атланти (последователите на Хор) египтяните, които са предци и на древните атиняни - бъдещите елини и граи (гърци) при откъсването им от общия древнобългарски родов корен, те ще се възползват, за да присвоят историята, културата и цивилизацията на други древни народи. Така се поставя и началото на роенето на различни индоевропейски общности на народи - евреи, гърци, славяни, келти, готи още в ранната халколитна епоха от историята на човечеството.

Първото десетилетие на XXI век даде възможност наред с разкриване на генетичното дърво на предците ни от древността, да се открие най-голямото чудо на интелекта на хората от древния свят -именната система, запазен и досега кодов шифър за запазване на паметта на човечеството. Сега на дневен ред стоят проблемите не само за най-древните езици, но и за декодиране на писмеността на древните ни предци дако - ми-

зийци, сапеи и синди, сега известни от официална ни наука с името траки - име, завещано ни от древногръцкия историк от тракийски произход, известен като "*бащата на историята*" - Херодот.

В различни исторически епохи са налагани различни имена на древните ни предци, за отдалечаването ни от изначалния ни родов корен. След прекъсването възхода на дако - мизийската култура и цивилизация, и прерастването й в такава на синдите - кимерийци, кари и техните съплеменници хонорите, на територията на нашите земи се формира нова общност на пелгарите пелазги - преките предци, заедно с тибетите - гети, на трако - кимерийците (траки). Именно в тази епоха се появява и писмеността, която преди няколко години беше дешифрирана от д-р Стефан Гайд, който умело нарича разчитането на писмените знаци на древните траки като декодиране на тяхното писмо. В своята книга "*Тракийското писмо декодирано*" той ни напомня за "*Илиада*" на Омир и "*хора, които му напомнят за боговете*", както и за известните на Херодот хора - "*най-многобройният етнос, отстъпващ по многочисленост само на индусите*".

Според думите в текстовете на плочките в Градешница, Караново декодирани от автора на книгата, се говори за Тракия и територия на Тракия още през V хил. пр.н.е., както и за орфически концепции преди повече от 6 хиляди години. Според автора, декодираното писмо представлява "*протойероглифно писмо, идентично по характер и подобно по стил в ранно египетските му промени*". Декодирането на най-старата писменост в света - предтракийската, е най-убедителното доказателство за люлката на човешката предисторическа и историческа цивилизации - Балканите - днешните земи на България, дело на древните ни предци, апогеят на които е в следкаменната епоха на траките.

Новите познания, почерпени от изследванията на Стефан Гайдарски и сравнителният анализ на познанията ни за епохата на халколита, ни дават основание да направим изводите, че траките са писмен народ, с дако - мизийски родов корен и произход, чието присъствие и роля в дако - мизийската общност особено се засилва след Потопа в Черно море. Засиленото им присъствие е плод и на преселилите се след потъването на земите им на север техни предци - фризите "*последователи на Хор*" в началото на V хил. пр.н.е. През халколита се формира и развива Маришката култура и цивилизация, дело на формиралата се вече фриго - мизийска общност, наследница на дако - мизийската и предшественица на трако - кимерийската общност от епохата на бронза. **Фризите, кари, лелеги, арии и пелазги - предци на елините, са от общността на траките.** Тези изводи са и доказателства, и още един допълнителен силен аргумент в защита езика и писмеността на изначалните народи - древнобългарите, предхождащи с няколко хилядолетия евреите и други индоевропейски народи, езици и писмености.

Сред най-забележителните паметници на културата по нашите земи са неолитното селище при Градешница, Карановската могила, селищата при гр. Ракитово и кв. Слатина - София, селищните могили при Голямо Делчево, област Варна, Седларе, община Момчилград, Юнаците и Овчарово, могилата Радинград близо до Разград, енеолитните селища Слатино и Телиш, каменните стели в Плачи дол.

Поселението от ранната новолитна (неолитна) епоха в село Градешница, област Враца, се намира в местността Луканово дърво. Разкопките показват, че тук са живели предците ни, които отглеждали опитомен добитък и засявали растения. Намерени са оръдия на труда от камък и кост, и богато украсени глинени съдове, като между тях се открояват: глинен съд с форма на лале и многоцветна украса, глинен съд с рисуван орнамент и антропоморфен съд с многоцветна украса от ранния неолит - VI хил. пр.н.е.

Културните пластове в Караново I - IV са от неолита (новолит). Разположени са върху площ от 25 дка и са обитавани и през халколита (пластове V и VI) в продължение на хилядолетия. Богати са на глинени съдове от VII - VI хил. пр.н.е. **Карановската могила с нейната хронологична система е от голямо значение за световната археология.**

Богата на керамични съдове, култови предмети, оръдия на труда и оръжия от камък и кост от новолита (неолит) е Азмашката могила в област Стара Загора.

В поречието на Чепинската река - местността Макаов мост до гр. Ракитово, област Пазарджик, в древно палеолитно селище от VI хил. пр.н.е., са намерени тънкостенна глинена паница с рисувана бяла украса, множество глинени антропоморфни идоли, култови съдове, миниатюрен модел на жилище и други. Самото селище е в планината, където в този период рядко са се заселвали хора. Обитателите му са отглеждали говеда, овце, кози и свине и са ловували елени, сърни и глигани.

В квартал Слатина на столицата е намерено раннонеолитно жилище - 110 кв.м., за 10 - 12 обитатели, с хранилище за зърно, тъкачен стан, огромна пещ и специален камък - хромел, за стриване на зърното.

Следи от човешки поселения от ранния неолит (VI хил. пр.н.е.) са открити край река Камчия, в землището на с. Голямо Делчево, Варненско. Селищната могила е образувана от селища от неолита и халколита, натрупана на 10 м височина. **Тук е открит един от най-древните кладенци в Европа.**

Едни от големите археологически открития за времето от неолита са направени в могилата на левия бряг на река Върбица, до с. Седларе, Момчилградско (VI хил. пр.н.е.). Тук е открит единственият засега в България център за производство на сечива от полускъпоценни камъни - ахат и яспис. Сградите на центъра били изградени от камъни и трамбована глина, облицована с камъни, а подовете - с каменни надписи.

По-богати са находките на поселения, селищна, селищни могили от халколитната епоха, като тези при с. Градешница, област Враца, с. Седларе, Момчилградско, с. Голямо Делчево, област Варна, гр. Суворово, Варненско. В Суворово са разкопани няколко жилища и са намерени над 65 глинени съдове и гривни от черупките на средиземноморски видове миди и охлюви - **най-ранни монетни форми в европейската праистория от ранния енеолит (V хил. пр.н.е.).**

Особен интерес представляват наколните жилища - 13 на брой, във Варненското и Белославското езера, построени тук, за да може обитателите им да ползват естествената морска защита. При подводни археологически изследвания на наколното селище "Арсенала", на южния бряг на Варненското езеро, с дължина 350 м, са открити над 300 дървени колове - пилони с дължина 3 м, фрагменти от глинени съдове, парчета от мазилки на огнища, кремъчни ножове, керамични съдове със сив и по-рядко червен цвят, от глина, с голямо съдържание на кварцов пясък. На 6 км източно от Разград, до с. Радинград, е разкрита могила от V хил. пр.н.е. - първобитно селище, укрепено с дървена ограда и порта, а на юг - с ров, широк 3 м. Жилищата в селището имали двускатен покрив, с 1 - 2 стаи на два етажа, като долният етаж е вкопан около половин метър в земята. Намерени са много фрагментирани глинени съдове, идоли, зърнотравки (камъни за смилане на зърно) и пещи.

Енеолитната култура на Балканите е едно от големите достижения на човечеството и е дело на дако - мизийските, по-късните трако - кимерийски, древнобългарски племена - една от най-великите цивилизации на древността, с прекъсване на живота в нейния край. Това прекъсване, както показват културните пластове, е предшествано от масови пожари, предизвикани от вътрешни противоборства или чужди нашествия. Постиженията на енеолитната култура в тези земи са изличени - загубени са тайните на високите технологии за обработка на цветните метали и качествено нови оръдия на труда. **И въпреки всичко, са запазени останки от първите рудници в Европа** - край с. Хрищени, Старозагорско, в местността Мечи кладенец при Старозагорски минерални бани (6 рудника, дълбоки 13 - 18 м от IV хил. пр.н.е.) и късове медна руда, както и сечива от V хил. пр.н.е. Тук е намерено и карабунското съкровище от 400 предмета от мед. Най-ранните медни оръдия, изработени в земите на България, са от новолита (неолит), от VI хил. пр.н.е. В редица некрополи, като тези в с. Виница, Шуменско, с. Голямо Делчево, Варненско, гр. Девня и прочутия Варненски некропол, са намерени медни брадви с култово предназначение.

На Големия остров в Дуранкулашкото езеро се намира най-големият праисторически обект на Балканите, с постройки от 4750 - 4500 г. пр.н.е., единственият каменен храм (двуетажен) и най-големия праисторически некропол в света. Некрополът, с проучените 1200 обекта, е ползван от едно и също население през неолита (VI хил. пр.н.е.) и енеолита (V хил. пр.н.е.). Тук са открити останки от най-ранна каменна архитектура в Европа. В края на V хил. пр.н.е. животът на дако - мизийското население. Тук се прекъсва и се възстановява в 3200 г. пр.н.е.

Варненският некропол и находките в него ясно говорят, че в района на Варненските езера е възникнала една от най-старите в европа и света цивилизации - Варненско - Черноморската, дако - мизийска, наследница на великите именска и имено - синдийска техни предшественици, дело на най-ранните ни предци. Най-старото обработено злато в света, намерено във Варненския некропол и златното съкровище от с. Хотница, област Велико Търново, както и рудниците за злато край Бакаджика, Ямболско, говорят, че **Източна България през неолита и халколита е била средище на Златната култура и цивилизация, предшествала и продължила да се развива след Черноморския потоп от 5508 г. пр.н.е.**

За достиженията на енеолитната култура в земите на България ясно говори и селището в местността Чердако на брега на река Джерман, до с. Слатино, Кюстендилско. Всяко жилище от четирите селища от неолита и енеолита, съществували върху площ от 6 дка, имало останки от ръчна мелница за зърно и пещ за приготвяне на храна, множество предмети от камък, кост, мед, глина. Забележителен е намереният годишен календар, изсечен върху

външната страна на глинен модел на пещ. Селищата край с. Слатино са били укрепени по границите на стръмните склонове на платото, където са били разположени жилищата. **Това е една от най-ранните крепости в българските земи, от V хил. пр.н.е., което говори за съществуващи вражди между племената и хората, живеещи по тези земи.**

Многобройните други селища, селищни могили, некрополи и пещери говорят за високата култура на живеещото по нашите земи през неолита и халколита предтракийско и пелазгийско древнобългарско население.

Новолитната дако - мизийска, прераснала във фриго - мизийска култура и цивилизация през халколита е с ярка отличителна черта на рудо и металургично производство, развиваща търговска дейност главно с мед. **Характерни за фриго - мизийската, предтрако - кимерийска (тракийска), халколитна (енеолитна) култура и цивилизация са:**

1. Наличие на високо развито земеделие и скотовъдство, рудодобив и металургично производство на мед и медни изделия;

2. Разделение на индоевропейските народи в края на епохата по общности на племена и народи не само по биологически, кръвен признак, но и на клонове на подрасата по религиозни, езикови и други причини;

3. Наличието на първата известна в света в дълбоко закодиран вид писменост;

4. По-нататъшно развитие на уседналия начин на живот в по-крупни селища, включително и в градове;

5. Развито изобразително изкуство и идолна пластика;

6. Начален етап на обожествяване на водачите (вождовете - жреци и мъдреци), играещи единна роля на власт;

7. По високо развитие на религиозната и погребална култура на предците ни;

8. Високо развита дако - мизийска (Варненско - Черноморска), Маришка (фриго-мизийска) и скито - хонорска - в Далечния изток, степен на познания за природата и взаимодействието "природа - човек - общество"; архитектурна, керамично изобразителна и пластична култура и цивилизация. Тя е предшестваща древноегипетските, мизопотамски, критско - микенски и други култури и цивилизации. Като такава е база за превръщането на Балканите, Волго - Уралието, Мала Азия и Далечния изток в центрове на етнокултурни области с пулсиращ перманентен характер, за създаване на синхронни култури и средища и в други части на света;

9. Превръщането на балканския регион в люлка на индоевропейската култура и цивилизация;

10. Наличие на държавна организация от древен тип като форма на управление на племената и народите в земите на Балканите и Мала Азия;

11. Преминаване към пълен разпад на първобитно-общинния строй на племената и народите от древнобългарския родов корен;

12. Наличие на почти всички характерни принципи на човешката цивилизация от историческата епоха.

Издирвайки древното българско изначалие, достигаме до изначалието на най-древните човешки култури и цивилизации по света, които винаги започвали от тяхната прародина - Балканите.

Закодираната именна система - плод на творческият гений на изначалните ни предци - именците, изпълнява успешно определената й роля на пазител на древното ни име и родов корен през хилядолетията на човешката предистория и история. По даваните от предците ни имена на географски области и обекти, планински масиви, селищни системи, реки, езера, морета и други природни забележителности, както и имена на съседните им сродни, отделящи се от тях общности, пленена и народи, съдим за историческото им развитие и за степента на достигнатата материална и духовна култура.

Генетичните изследвания на дако - мизийския тип племена и народи и резултатите от тях са най ефективното доказателство за техния исторически път на развитие. Като най-характерна култура на индоевропейските народи през халколита следва да се счита Старчево - Дунавската. Можем да приемем, че в началото на епохата районът на Източна Анатолия - Армения и Западен Иран, е населен с кавказци, Западна Европа със западносредиземноморци още от времето на мизолита, а Северна Европа с фини. В средата на IV хил. пр.н.е. се навлиза в този регион в епохата на халколита и започва да се развива култура, подобна на Дунавската. Тъй като тези две култури са с повече сходни черти и произлизат от един и същи център - Балканите, неминуемо е, че става дума за разпространението на доевропейците и тяхната култура и цивилизация за сметка на тази на народите от Западното Средиземноморие.

По-нататъшната историческа съдба на европейските народи сочи категорично потвърждаване на тези изводи в по-сетнешните исторически епохи - бронзовата и желязната. Началото на III хил. пр.н.е. е в края на халколита (енеолита), а с това и края на историята на древните българи и други народи от древността. Завършва и историята на Древния свят, пряко свързана с присъствието и развитието на древните ни предци.

Разкритията на науката чрез интердисциплинарния подход ни дава голямо историческо предимство като съвременници да се докоснем до изначалието на човешкото общество и на древните ни предци и да се превърнем в истински именци (първи) на общо половин милион-годишно историческо развитие. Това ни задължава да помним и съхраняваме приноса на предците ни от Древния свят в световната и европейската културна съкровищница. XXI век се превръща във век на реализацията на многовечната мечта на поколения българи да възстановим паметта за автентичния вид на предисторията, историята, културата и цивилизациите на предците ни от Стария свят. С това ще окажем нашата реална помощ и на европейските и други народи по света, да разширим хоризонта на познанията си за общовселенските закони и закономерности във взаимоотношенията на човека, природата и обществото и за хилядолетното подържане баланса на този процес, с оглед продължаване на развитието му, плод на което са и всичките достижения на човечеството през всичките епохи и периоди на историческото му съществуване и развитие.

В основата на това развитие на човечеството стоят неминуемо културите и цивилизациите на изначалните ни предци дако - мизийците и сапеите (шопи) - народа на хухунорите, на нашия велик родоначалник мизиеца Зиези и на изначалните родове Имен и Синд, на именците Хор (мизи, фризи, шопи) и на последователите на Хор (кимери, арии, синди, кимерийци и атланти), както и на митичните хиперборейци. Ние свято пазим и ще пазим и в бъдеще паметта за тези наши предци - бащи на народите, основатели и създатели на изначалните стъпки на предисторическото човечество и на неговото обществено устройство, управление и културно-историческо наследство.

ХРОНОЛОГИЯ

на историческия събития, свързани с древните ни предци от Стария свят от мизолита, новолита и халколита

9570 г. пр.н.е. - Днешна Исландия е свързана по суша със Скандинавските страни - Асгард, Кимерия, Хиперборея и други. Британските острови Шотландия, Ирландия и Британия също са свързани с континента Европа по суша и са едно цяло, обитавано от бриги (/фризи), шати (шоти, шопи) и шамери (шумери). Поради застудявания, последните достигат Шотландия, а след Потопа, през Западна Европа - Унгария и Румъния. Те били предци на келтите (гали) и се заселили и край р. Сена и в Пиринеите. В Северна Европа от североизток пристигат част от ариите. Те отсядат в Германия, но по-късно и в Италия. От Южна Америка, по море, около времето на Потопа вече са се преселили в Испания предците на латините.

9570 г. пр.н.е. - 8500 г. пр.н.е. - Крупният Потоп в резултат на военно морско стълкновение между хиперборейци (главно хайборейци) и атланти поглъща Атлантида. Скъсана е връзката по суша между Европа, Британските острови и Исландия. Последователите на Хор (южните фризи) - атлантите, с кораби достигат Египет и създават последователно градовете Атина и Сайс. На север процъфтява Хайборейската цивилизация.

Част от племената от балагурската общност от областта Мустанг през земите на Новия Туран подчинява последователно земите на Закавказието, Западен Иран, Ирак, Сирия, Ливан, Палестина, Северен Египет и Мала Азия - земи на техните предпотопни предци. Те възстановяват държавата Шам под името Самар (Сувар, Шумерстан) с управител Мар (Май) и създават ново племенно обединение с държавен характер на конфедеративен принцип. С помощта на идващите от север фризи, владелите Мала Азия гури изтласкват на север кари и аси. Завладяната от тях Палестина те нарекли Белистан - страна на господаря.

Добрите климатични условия на Балканите дават възможност за развитие на мизийската култура и цивилизация (мизолит) главно в земите на Днешна България, Румъния и северно от Черно море от р. Дунав, през Днепър, Днестър до р. Дон и р. Волга. Тези земи са земите на така наречената в Библията Райска градина. Така те достигнали до земите на Уралските българи (синдо-ариите), където продължава да се развива синдо - арианската култура.

На север, в планината Тян Шан и в Таримската котловина, а след това и в овладяната от тях джунгла Гури нашите древни

предци - именците, развили своя собствена хонорска материална и духовна култура, която почитала бог Тенгри (Тангра). Тук те престояват повече от пет хилядолетия, като мощна, обединена общност.

Предците на по-сетнешните трако - кимерийци (траки) се настаняват трайно в Тибет и приемат името тибети (гети), като създават родово-племенна общност Шам (Шамбала).

8300 г. пр.н.е. - 5508 г. пр.н.е. - Край на Ледниковата епоха и на хайборейската и хиперборейската култура и цивилизация. Силно развитие получават земите около Варна и в Райската градина, както и в поречието на р. Марица. Този период ознаменува дако - мизийската Варненска култура и цивилизация на север, и сродната й, синхронно развиваща се с нея Маришка цивилизация.

VIII хил. пр.н.е. - Създадената държава Белистан в Палестина е наречена Ат-Аталан - държава на фризите (арии) и етиопи (гети и шопи), която, сливайки се с държавата Самар през VII хил. пр.н.е. става столица на последната.

6200 г. пр.н.е. - 6000 г. пр.н.е. - Затоплянето на климата създава непосилни условия за живот около Екватора и принуждава племена и народи да се преселят на север към Двуречието, Библейските земи, северозападните земи на Африка и земите по долината на р. Нил.

6200 г. пр.н.е. - 5508 г. пр.н.е. - Усилено развитие на Варненската култура и цивилизация на мизи, сапеи (шопи) и южните фризи (фраки - драки, даки). Мизолитната мизийска култура и цивилизация прераства в Златна, дако - мизийска, Варненско - Черноморска новолитна култура и цивилизация. На юг от Стара планина се заражда драко (фриго-мизийска, предтракийска) култура и цивилизация. Още в началото на своето развитие Новокаменната епоха дава тласък на две успоредно развиващи се по нашите земи култури - дако - мизийската и драко (фриго - мизийската) Маришка.

На изток балагурите (българи) и хонори (камирци, кимерийци - българи) заемат земите в Алтай, Саяните и Байкал на север, Амур на изток, Гоби (Шамо) на юг, както и Кун-Лин, и на запад - Памир и Тян-Шан.

5900 г. пр.н.е. - На територията на днешен Северен Ирак се поставя началото на културата Хасуна със селища ,чиито, жители добивали мед.

5700 г. пр.н.е. - Именците камирци овладяват Ел Обеид и създават държавата Мис Ра (Египет).

5600 г. пр.н.е. - 5500 г. пр.н.е. - В Северен Ирак започва разновидността на културите Хасуна и Самара на древните ни пред-

ци. Характерно за това население е, че създава предпоставки за появяване по-късно на великите Шумерска и Вавилонска цивилизации и култури, чрез изполזуване на напояването.

5500 г. пр.н.е. - Природен катаклизъм - Потоп в Черно море. Прекъсване развитието на Варненската дако - мизийска цивилизация. Край на мизолитната древнобългарска цивилизация и епоха.

Вследствие на Потопа силно нарасналото население в райските земи вече достигнало своя демографски взрив започва разселване на изток.

5508 г. пр.н.е. - 5000 г. пр.н.е. - От север в българските земи пристигат фризите - атланти от потъналата си родина Атланд. Част от тях достигат Кавказ, Югоизточното Прикаспие и Китай. Бедстващото вследствие Потопа в Черноморските земи и силният демографски взрив население, се превърнало в скитащи номади (скити) и поело пътя на хонорите на изток, преминавайки през земите на ариите. Заедно с хонорите - именци и дин-лини (северни варвари, кимерийци) и скитите, създават военноплеменен съюз - Хонорска държава. В тази държава по-късно влизат и хонорите от Шумер, начело с владетеля си Зиези. Древнобългарските племена заемат западната част на държавата в пространството между Кунен-Лин, Тян Шан, Алтай и Гоби. Изградена е скито - хунорската общност със собствена култура и цивилизация.

5500 г. пр.н.е. - 5100 г. пр.н.е. - Северозападна Африка е заселена от предците на албанци и турци и от либийци, а Североизточна - от атланти, фризи, идейски дактили - преселници в Египет от Етиопия и други. Последните били бели (евреи) и мургави (юдеи), с центрове градовете Тива и Хемис, област Тива до Неаполис.

Фризийците - атиняни, съюзени с либийците, се освободили от атлантите и достигат земите на Египет, където завземат град Сайс, който става техен главен център. Дактилите фризийци са предци на днешните израилтяни, атиняните и древните египтяни. Внукът на Зевс - мизиецът Зиези, син на Епаф, имал двама синове - Египт и Данай, които владеели съответно Египет и Либия.

На територията на древна Ария (Тракия), Мала Азия и Шумер е създаден племенен съюз на ариите и царство със столица Болг. Името на тези племена е българи. В това царство остават да живеят и пелгари (лелеги и кари), дошли от Близкия изток и заселили се в поречията на реките Марица, Искър и Струма. В поречието на р. Марица (горното и средно течение) в България и долното течение в Гърция и Турция се изграждат най-ранните селища на пелгарите (пелазги)

5500 г. пр.н.е. - 5000 г. пр.н.е. - В Мизопотамия се развива Халафската култура, характерна с повишено качество на живота на жителите от селищата. В селището край Ниневия (днешен гр. Мосул в Ирак) е имало поддържани улици и къщи с хубави фурни за печене на хляб. Друга характерна черта за този период от халколитната епоха е керамичното и медодобивно производство.

5000 г. пр.н.е. - Развитие на Старчево - Дунавската култура на индоевропейците българи. Подрасовото обособяване на бялата раса е към своя край. Настъпва краят на каменната епоха и започва историята на човечеството. Налице е първата писменост - тракийската (трако - кимерийска). Поход на Сострис от Египет през Босфора и земите на предците на траките край Северното Черноморие, Кавказ и Мала Азия и основаването на заселнически колонии от части на армията му при кимерийците (камирци) и в Колхида. Варненски халколитен некропол с най-стари царски инсигнации и директни поселения в Мизопотамия. Племената от Западното крило на Хонорската държава - древните балагури, основават най-старата си държава в Бахлика (Болор) в Тарим. Тя заема територията на изток от р. Амур, на север от Алтай и на юг от Гоби. На територията на днешна България е настъпила епохата на халколита (енеолита) с характерната за нея култура и цивилизация на пелгаро - мизийците.

4500 г. пр.н.е. - Каритяните (критяни) от Унгария през р. Дунав, начело с вожда си Девкалион и военачалника на войските му, сина му Минос, достигат и завладяват Епир, Тесалия, до Южните части на Пелопонес.

4300 г. пр.н.е. - На Британските острови се преселват келти, друиди и други племена. Ариите през Алпите достигат Германия и Дания. Близо две трети от предците на латините се заселват в Северна Франция, а останалата част от тях, ползвайки военния си и търговски флот, напускайки Франция, се преселва на остров Сицилия, откъдето са прогонени от наследниците на атлантите до Пелопонес. По-късно, под натиска на илирите, те са били принудени да се преселят на юг край река Нил. Тези латини са бъдещите гърци.

На Балканския полуостров от Северна Франция се завръщат предците на латини, гали и илири. Поради отпора на етиопите (гети и шопи), предците на галите не отсядат в Южна Тракия, а в Добруджа, откъдето прогонват хиперборейците. Те завладяват земите на север до устието на р. Дунав, на юг от Стара планина и на запад от р. Искър.

Хиперборейците се преселват в земите на Румъния и принуждават дошлите от Скандинавския полуостров студоустойчиви племена да се завърнат обратно в родината си.

4200 г. пр.н.е. - Рязко застудяване на планетата и ново разселване на племената.

4200 г. пр.н.е. - 3100 г. пр.н.е. - Силното застудяване в Северните земи на Европа и Азия породило придвижване на племената на древните арии от тези земи на юг, от река Дон през Кавказ. Те овладяват Армения, Грузия и Азербайджан. От Памир, земите при езерото Балхаш, планинските масиви Белуха, северните склонове на Каракорум, Туркмения балагурите се настаняват в земите между Каспийско море и Елбруските планини, прогонвайки каситите. В края на периода те трайно отсядат в Загроските планини на изток от средното течение на р. Тигър.

Частта от тибетите (гети), която се отделя от предците на дарданите (троянци), обособявайки се като племенна общност на славяните, се преселва на юг от Дунав, в земите на Мизия и Сърбия.

4100 г. пр.н.е. - Битка между евреи, атиняни и критяни.

4050 г. пр.н.е. - 4035 г. пр.н.е. - Критяните завладяват остров Крит.

4000 г. пр.н.е. - Преселили се от днешните български земи дако - мизийци, заедно с преселилите се още през VI хил. пр.н.е. синди, основават държава Болг - конфедерация на 15 самостоятелни владения. Първото от тях е Унаге - в земите на Афганистан. Другите са Согдиана, Бухара, Му, Хе и т.н. Синдите - арии напускат Болг и заедно с древните предци на траките създават висока култура и цивилизация в Мохенжо Даро и Харапа - Индия. Тази култура и цивилизация от шумерски тип се зародила във Варненско - Черноморския и Волжко-Уралски райони. Част от ариите остават в Идел край Волга, а друга част продължава на североизток към Такламакан.

IV хил.пр.н.е. - На територията на Башкорстан (Башкирия) от ариите бурджани е основана държавата Бурджан, която просъществувала до края на II хил. пр.н.е.

3500 г. пр.н.е. - 3200 г. пр.н.е. - Земите между Тигър и Ефрат в Мизопотамия са населени с племена и народи, живеещи в градове.

3500 г. пр.н.е. - 3000 г. пр.н.е. - Развитие на периода и културата Урук в Мизопотамия с характерното за тях по-високо развитие на градовете като стопанска и обществена единица, с използуване на монументална архитектура от камък, по-честа употреба на металите и появата на художествената традиция. Най-великото постижение за този период е изобретяването на писмеността в района, а така също и на цилиндричните печати.

3200 г. пр.н.е. - 2778 г. пр.н.е. - Развитието на Египет, обявявано от историците като Тимитска епоха, с две династии - I династия начело с фараоните последователно Мар (Мер), Аха (Менес), Джер, Джет (Уаджи), Удиму, Анеджиб (Аджит), Семерхет и Ка, и II династия начело със: Хотепсехемуи, Небре Ранеб), Нинетчер (Нечериму), Унег, Сенедж, Перибсен и Хазехем (Хасе/ Хемуи). Това е изначалната епоха в Египет, предшествала официалната епоха и история на Древен Египет.

3200 г. пр.н.е. - 2000 г. пр.н.е. - Шумерска ера. Шумер е без единно управление и се състои от градове държави - Урук, Ур, Лагаш и други.

3000 г. пр.н.е. - 2800 г. пр.н.е. - Балканите са заселени с различни по расов тип, език, светоглед и степен на развитие племена. Илирите населявали териториите на днешна Албания, част от ариите - Македония, праотците на галите - Хърватско, Босна и Херцеговина, славяните - Сърбия и Мизия, дарданите (траки) - земите между Стара планина и Дунав, на запад от р. Искър и до Черно море на изток, а етиопите - кушити и аргийците (клон но праотците на жълтата раса) - земите между Стара планина и Бяло море и от Македония до Черно море. Племената, предци на маджари и скити, дошли от далечния североизток, се заселили в земите на североизток от Черно море, а балгарите -пелгари в региона на Мизопотамия, остров Крит и други острови от Егейско море, принадлежащи на потомците на Данай, каритяните и други племена. Пелопонес е заселен от йонийците - предци на гърците, а останалите земи, известни под името Древна Елада, били заселени от предците на албанци и турци.

3000 г. пр.н.е. - 2200 г. пр.н.е. - На остров Крит са се заселили каритяните, дошли от земите на Унгария и пелгарите (балгари) от владеещи няколко езика строителите на пирамиди.

2980 г. пр.н.е - Лелегите - предци на траките, идвайки от Тибет, преминават през р. Урал и побеждавайки колхите, отсядат в средното течение на р. Дон, където се сливат с мурдасите и част от племената арии - предци на дарданите (траки).

2900 г. пр.н.е. - Предците на дарданите овладяват Кавказ. Други предци на траките, идващи от Памир, реките Днепър и Дон, се обединяват със сродни племена на Балканите, преодолявайки съпротивата на шумери, хиперборейци и други студоустойчиви племена. Съединявайки се със сродните им даки и фризи, те се заселват в Малка Скития, откъдето прогонват предците на галите.

2800 г. пр.н.е. - В поречието на р. Инд е основан първият град - държава Харапа. Завършват новолитната и халколитна епохи на Балканите.

ЛИТЕРАТУРА

1. История на България. т. I. БАН. С., 1979.
2. АВС на етнологията. Сборник. т. I. С., 1992.
3. Флинт, Р. Ледники и палеография плейстоцена. М., 1963.
4. Ископаемые гоминиды и произхождение человека. М., 1966.
5. Авдеев, В. История на Древния изток. С., 1950.
6. Библия. Вехтия и Новия завет. Светият синод на Българската Православна църква. С., 1925.
7. Монгайт, А. Л. Археология Западной Европы. М., 1973
8. Тодорова, Х. Новая культура Среднего неолита в Северовосточной Болгарий. СА., 1973.
9. Мутафчиев, К. Древна история на Балканския полуостров, т. I. С., 1997.
10. Иванова, И. К. Геология и фауна нижнего и среднего плейстоцена Европы. М., 1972.
11. Джамбазов, Н. Раннопалеолитни находки при гр. Свищов. С., 1967.
12. Титов, В. С. Неолит Греции. М., 1969.
13. Никитов, Ст. Древните цивилизации. С., 1996.
14. Черных, Е. Н. Металл - человек, время. М., 1972.
15. Омир. Илиада. С., 1971.
16. Шопов, Й. За появата на човека в нашите земи. С., 1965.
17. Джамбазов, Н. Проучвания на палеолитната и мезолитна култура на България. С., 1971.
18. Змеев, Р. Палеолитни находки по Долни Дунав от Силистренски окръг. С., 1972.
19. Penk, A. et E. Brükner. Die Alpen im Ejszeitalter. Leipzig, 1901-1909.
20. Коняров, Г. Принос към историята на рударсвтото и металургията в България. С., 1953.
21. История на българите. т. I. От древността до края на XVI в. Научен център за българска национална стратегия. С., 2003.
22. Гумилев, Л. Ритмы Евразии; Эпохи и цивилизации. М., 1993.
23. Миков, В. Праисторическото селище до Криводол, Врачанско. С., 1948.
24. Массон, В. М. Поселение Джейтун (проблема становления производящей экономики). Л., 1971.
25. Pritsak, O. The Distinctive Features of the Pax Nomadika. in. Popoli delle steppe ...
26. Рыбаков, Б. А. Космогония и митология земедельцев неолита. СА., 1965.

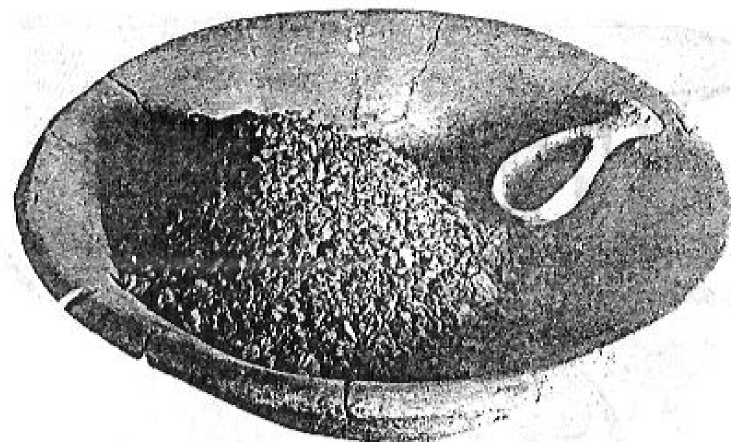
27. Георгиев, Г. И. За някои оръдия за производство от неолита и енеолита в България. С., 1958.
28. Цонев, Вл. Древните българи и пирамидите. С., 2002.
29. Цонев, Вл. Загадките на Земята и древните българи. С., 2003.
30. Тодорова, Х. Селищната могила при с. Гоялмо Делчево, Варненско. С., 1975.
31. Ravennas Anonimus. Латински извори на българската история, т.I. С., 1958.
32. Флек, Р., К. Уилсън. Записки от Атлантида. С., 2001.
33. Клайнер, Бл. История на България. С., 2001.
34. Мостич, А. Ние от Космоса. Пд., 1990.
35. Бренън, Х. Великите загадки. С., 2001.
36. Горбовски, Ал. Загадки на най-старата история. С., 1979.
37. Кондратов, Ал. Изчезнали цивилизации. С., 1976.
38. Цветков, Ил. Предговор към книга I. Древните митологии - С. Крамер. Шумер и Акад. С., 1999.
39. Кременски, Иво. Гените сочат, че ние сме дали цивилизацията на Европа, в. Монитор, 29.01.2005.
40. Мулдашев, Ер. От кого сме произлезли. С., 2003.
41. Добрев, П. Името българи. Ключ към древнобългарската история. С., 2002.
42. Ангелов, Н. Работилница за плоски костни идоли в селищната могила при с. Хотница, Великотърновско. сп. "Археология, №2. С., 1961.
43. Нурутдинов, Ф., Г. Българите и световната цивилизация. С., 1999, 2001.
44. Княжевич, В., Т. Произходът на българите от два нови извора. Вн., 1998.
45. Маджаров, Хр. Големият заговор срещу българите. ч.II. Вн., 2001.
46. Пассек, Т. С. Периодизация Трипольских поселении. М., 1949.
47. Антес, Р. Египет. Древните митологии. С., 1999.
48. Мутафчиев, Кр. За произхода на хомо сапиенс. С., 1998.
49. Детев, П. Праисторически селища в Пловдивски окръг. Пд., 1966.
50. Зографова, А. Манова, Т. Боянският маг Йордан Иванов, кн.I., С., 2004.
51. Николов, Б. Градешница. С. 1974.
52. Хеордот. История - I част. С., 1986.
53. Хеордот. История - II част. С., 1990.
54. Хронологична енциклопедия на света. т. I и т. II. С., 1994.
55. Попов, Св. Българското име в библейски времена. Вн., 2005.

56. Георгиев, Г. И. Из живота и културата на първите земеделско - скотовъдни племена в България. С., 1957.
57. Аполодор. Митологична библиотека. С., 1990.
58. Арнаудов, М. Студии върху българските обреди и легенди. т. I и т. II. С., 1972.
59. Тукидит. Избрани страници. С., 1972.
60. Древние цивилизации востойа. Сборник. Ташкент, 1986.
61. Цангер, Е. Наводнение от небето. С., 1994.
62. Ксенофонт. Исторически съчинения. С., 1994.
63. Прокопий. Тайната история. С., 1983.
64. Махабхарата. Рамаяна. С., 1972.
65. Керам, К. Богове, гробници, учени. С., 1988.
66. Керам, К. Книга на мъртвите. С., 1994.
67. Нопърт, Дж. Индийска митология. С., 1994.
68. Венедиков, Ив. Митове на българската земя. кн. 2. Пд., 1995.
69. Виктор, Робер - Жан. Бог и боговете са били хора. С., 1982.
70. Тодорова, Х. Идолната пластика в България в светлината на новите открития. С., 1974.
71. Радунчева, А. Селищната могила край с. Виница, Шуменско. С., 1976.
72. Иванов, Ив. Енеолитния некропол при Варна. МПК, 1974. №2. Вн., 1975.
73. Уелс, Х., Дж. Очерк по история. т. I. Ню Йорк, 1961.
74. Христоматия по история на България. Съст. П. Петров, В. Гюзелев. т. I. С., 1978.
75. Денев, Д. Неизвестното в българската история. С., 2004.
76. Вълков, Д. Кой, кой е в Илиада и Одисея. С., 1999.
77. Папст, В. Дървото на боговете. С., 1996.
78. Радунчева, А. Доисторическое искуство в Болгарии (V - II хил.). С., 1973.
79. Макивиди, К. Атлас по история на Стария свят. С., 1996.
80. Томов, В. Тангра знак на българите. С., 2004.
81. Петишка, Е. Митове и легенди от древен Египет. С., 1988.
82. Массон, В. М. Развитие обмена и торговли в древних обществах. М., 1973.
83. Дугин, Ал. Гиперборейская теория. М., 1992.
84. Кремо, М., Р. Томпсън. Тайната история на човешката цивилизация. С., 2002.
85. Бонгард - Левин, Г. М., Г. Ф. Ильин Индия в древността. М., 1985.
86. Баро, Ж. К., Биго, Г. История на Света от праисторическите времена до наши дни. С., 2006.

87. Хапгуд, Ч., Х., Карти на древни морски крале. Доказателства за съществуването на развита цивилизация от Ледниковата епоха. С., 1996.
88. Хоуп, М. Древната мъдрост на Атлантида. С., 2000.
89. Цилмер, Х. Й. Лъжата за еволюцията. С., 2006
90. Мутафчиев, Кр. Древна история на Балканския полуостров. т.II. С., 1988.
91. Всемирная история. т. I и т. II. М., 1956.
92. Антонов, Е. Война на расите, културите и антикултурите. С., 2002.
93. Киндер, Х., В., Хилгеман. Световна история - атлас. Пд., 1999.
94. Хилендарски, Паисий. Славяноболгарская история. С., 1999.
95. Вачкова, В., Радев, О. Нова история на Стария свят. С., 2007.
96. Табов, Й. Падането на Стара България. С., 1997.
97. Каменов, К. Небето помни. Вн., 2000.
98. Симеонов сборник. С., 1991.
99. Сидеров, М. Бльгарианството. С., 1997.
100. Спиридон йеросхимонах. История во кратце о болгарском народе словенским. С., 1992.
101. Раковски, Г. С. Съчинения, т. IV. С., 1988.
102. Тойнби, А. Употреба на термините общество, култура, цивилизация. Идеи в културологията. С., 1993.
103. Цонев, Вл. Атлантида - земя на древните българи. С., 2007.
104. Кениън, Дж. Д. Забранената история. С., 2005.
105. Сабах, М. и Р. Тайната история на Библията. С., 2005.
106. Блаватска, Е. Тайната доктрина, т. I, кн. 1, 2 и 3. С., 1993, 1994, 1995.
107. Ангелов, Д. Образуване на българската народност. С., 1971.
108. Чайлдрес, Д. Х., Изгубените градове на древна Лемурия и Тихия океан. С., 2003.
109. Харбова, М. Живи остават знаците, изсечени върху камък. Български векове, бр. 1, С., 1999.
110. Бешевлиев, В. Първобългари. С., 1981.
111. Шкодоров, Б. Писмени знаци на старите българи и връзката им с древните цивилизации. Ави-Тохол, кн. 14-15, С., 2001.
112. Георгиев, П. Космическото познание. С., 2005
113. История на България. т. II, III. С., 1979-1982.
114. Джерил, П., Дж. Ратинкс. Пророчеството Орион. С., 2003.
115. Фол, Ал. Българите: една историческа мисия. Български векове, бр. 2, С., 2000.
116. Келер, В. Библейски събития. С., 1983.
117. История на света в дати: 38 000 г. пр. н. е. - 1994 г. С., 1995.

118. Оландер, М. Езиците на рая. С., 2002.
119. Индийски санскритски първоизточници - Веди, Упанишади
120. Кербаков, В. Асгард и Ваны. Дорогами тысячилетии. М., 1989.
121. Хасе, М. Под знака на Ра. С., 2000.
122. Николов, Н., В. Харалампиев. Звездобройците на древността. С., 1986.
123. Цонев, Вл. Тайните на Евразия и древните българи. С., 2005.
124. Раковски, Г. Съчинения, т.III. С., 1984.
125. Сверисон, А., Кой съм Аз или житие Рода болгаского. сп. Ави-тохол, бр.27. С., 2004.
126. Станишев, Н. Кратка история на българите от най-стари времена до днес. С., 1994.
127. Фрейзър, Дж. Фолклорът в стария завет. С., 1989.
128. Ценов, Г. Произходът на българите и начало на Българската държава и българската църква. С., 2002.
129. Юхма, М. Древните българочуваши. Вн., 2003.
130. Такер, У. Измислена ли е човешката история. С., 2000.
131. Хабек, Р. Висши технологии на древността. С., 2002.
132. Ботева, М. Космосът и ние. С., 2004.
133. Геродот. История в девяти томах. Превод и коментарии на Г. А. Стратановски. М., 1999.
134. Дяконов. Н. М. Пути истории. От древнейшего человека до наших дней. М., 1999.
135. Енциклопедия на България. БАН. т. I-III. С., 1978/ 1997.
136. Българите в света от древността до наши дни. т. I. БИД. С., 1979.
137. Бешелиев, В. Гръцки извори за българската история. т. I и т. II. С., 1954 - 1958.
138. Латински извори за българската история. т. I и т. II. С., 1958.
139. Бахши, Иман. Джагфар Тарихы. Оренбург, 1997. С., 2001.
140. Фиба, П. Тайните на древните народи. С., 2001.
141. Петров, П. Древната Ка Ба Ра и Алгоритъмът на бог Тот. С., 2001.
142. Попов, Св. Българското име в библейски времена. Вн., 2005.
143. Медауз, К. Силата на руните. Тайното знание на мъдреците. С., 1998.
144. Котерел, М. Изгубената гробница на Виракоча. С., 2003.
145. Рети, А. Не сме сами в Космоса. С., 1995.
146. Довлетшин, Г. Волжская Булгария: духовная культура. Казань, 1990.
147. Казаков, Е. Культура ранней Волжской Болгарии. М., 1992.

148. Фахрутдинов, Р. Очерки по истории Волжской Булгарии. М., 1984.
149. Крачковский, Ю. Арабская географическая литература. Избрание сочинения. т. 4., М.-Л., 1957.
150. Великие Болгары. М., 1985.

Глинен съд от селищна могила в Русе с овъглено жито и глинена лъжица. Късен халколит.

1. Антропоморфен съд с полихромна украса от с. Градешница, Врачански окръг. Ранен неолит. 2. Антропоморфен съд (без похлупак) от селищната могила в с. Габарово, Старозагорски окръг. Късен халколит.

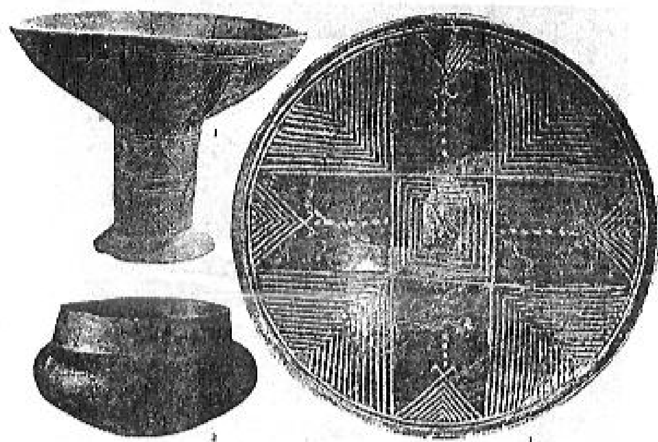
1. Глинен съд с цилиндрични крачета от селищна могила до с. Караново, област Сливен. Среден новолит (неолит). 2. Глинен съд със столче от селищна могила до с. Караново, област Сливен. Ранен новолит (неолит). 3. Глинен съд с инкрустирана украса от праисторическо селище западно от Нова Загора. Късен новолит (неолит). 4. Глинен съд с форма на лале и полихромна украса от с. Градешница, област Враца. Ранен новолит (неолит). 5. Глинен съд с три тръби от селищна могила до с. Караново, област Сливен. Ранен новолит (неолит). 6. Съд с рисуван орнамент от с. Градешница, област Враца. Ранен новолит (неолит). 7. Глинен съд от Кукова могила при с. Дуванлии, област Пловдив. Среден новолит (неолит). 8. Глинен съд с крушовидна форма и цилиндрична дръжка от селищна могила до с. Караново, област Сливен. Среден новолит (неолит).

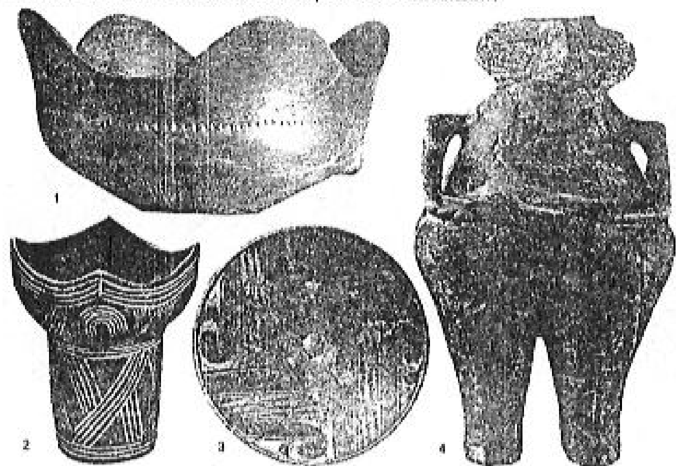
Глава на глинена фигурка с индивидуални черти от селищната могила до с. Съдиево, Сливенски окръг. Късен халколит.

1. Плитко глинено съдче от с. Градешница, Врачански окръг. Върху вътрешната страна на съдчето в четири реда са врязани "писмени" знаци. Ранен халколит. 2. Глинен печат (пинтадера) с кръгла основа (диам. 6 см) и конусовидна дръжка от селищната могила до с. Караново, Сливенски окръг. Върху долната му част са гравирани пиктограми и знаци, които не са разчетени. Късен халколит (Караново IV) - втора половина на IV хил. пр.н.е. (некалибрирана С-14 дата).

1. Глинен съд с високо дъно и врязана украса от с. Бреница, Врачански окръг. Ранен халколит. 2. Глинен съд с графитна украса от селищната могила до с. Караново, Сливенски окръг. Халколит. 3. Глинена паница (вътрешност) с врязана геометрична украса от селищната могила до с. Караново, Сливенски окръг. Ранен халколит.

1. Глинена паница с врязана украса от Рашевата селищна могила в Ямбол. Ранен халколит. 2. Глинен съд с високо дъно от селищната могила до с. Сава, Варненски окръг. Ранен халколит. 3. Глинен съд (поднос) - вътрешност, с геометрични орнаменти, изпълнени със златна паста, от символичен гроб № 4 на къснохалколитния некропол във Варна. 4. Глинен антропоморфен съд, представящ две човешки тела(мъжко и женско), съединени помежду си, от селищната могила при Старозагорските минерални бани. Късен халколит.

СЪДЪРЖАНИЕ

